

ΕΒΔΟΜΑΙΑ

Αρ. 273

23.12.32

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν. ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἑσπεριακοῦ Δρ.
Ἑξωτερικοῦ Δολλάρια
Ἀμερικοῦς
ΛίγνιτουΤὰ ἐμβλήματα ἀποστέλλονται
πρὸς τὸν Διαχειριστήν.

ΡΥΘΜΟΣ

22 Βουλῆς. Τηλ. 21 - 339

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ

ΣΤΟΡ ΠΡΟΤΟΤΥΠΑ

ΛΙΝΟΛΑΙΑ - ΦΕΛΟΤΑΠΗΤΕΣ

ΜΟΥΣΑΜΑΔΕΣ

ΧΑΡΤΗΣ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΚΑΙ

ΕΝ ΓΕΝΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ

ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ.

ΔΩΡΑ

ΖΩΝΕΣ ΤΣΑΝΤΕΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

ΝΕΣΕΣΕΡ

ΤΡΟΥΣΣΕΣ

ΣΑΚΚΕΣ

ΚΑΙ ΧΑΡΤΟ-

ΦΥΛΑΚΙΑ

ΑΔΕΛΦΩΝ
ΔΕΡΜΙΖΑΚΗ &
ΚΥΠΡΙΟΥ

Όλα τὰ

δερμάτινα

ἀντικείμενα εἶναι

ἀρίστης ποιότητος

καὶ πολὺν περιποιημένη

ΠΑΡΑ ΤΟΥΣ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΥΣ ΕΙΣΑΓΩΓΩΝ
ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

Σταδίου 9

Κατώρθωσαν νὰ συμπληρώσουν τὰ τμήματα τῶν

ΔΩΡΩΝ ΚΑΙ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

ΕΙΣ ΠΛΟΥΤΟΝ ΚΑΙ ΠΟΙΚΙΛΙΑΝ ΩΣ ΠΡΟΤΕΡΟΝ

ΤΙΜΑΙ ΑΙ ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑΙ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑ

ΤΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Χριστούγεννα

«Χριστός γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ χώρᾳ...» θὰ ἀντηχοῦν αὐριο ὅλοι οἱ δρόμοι, κι' οἱ μικρούληδες αὐτοσχέδιοι τενόροι καὶ μπάσοι, τῇ συνοδείᾳ ταμπούρων καὶ τρίγωνων, θὰ σταματοῦν μπροστὰ σὲ κάθε πόρτα καὶ θὰ ἀνταλλάσσουν τὰ κάλαντα καὶ τῆς εὐχῆς τῶν μερικῶν δεκάρες ἢ δραχμές.

«Χριστός γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ χώρᾳ...» θὰ μᾶς πληροφοροῦν ἡ ἡμερομηνία πού θὰ δείχνῃ ὁ ἡμεροδείκτης τοῦ γραφείου μας.

«Χριστός γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ χώρᾳ...» θὰ μᾶς ὑποβάλλῃ ἡ γύρω μας ἀτμόσφαιρα, ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς κινήσεως καὶ τῆς προετοιμασίας, ἡ ἀτμόσφαιρα πού θὰ ἀποπνέῃ ἀρώμα λουλουδιῶν καὶ μυρωδιὰ ἀμυγδαλωτῶν κουραμπιέδων καὶ κανελλοραντισμένων μελομακάρονων.

«Χριστός γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ χώρᾳ...» θὰ μᾶς ἀπευθύνεται ἀπ' ὅλους τοὺς γνωστούς μας ἀντὶ γιὰ κάθε ἄλλο καλημέρισμα ἢ εὐχή.

Κι' ὅμως ἀπ' τὰ φετινὰ Χριστούγεννα—πού ἀπὸ ἀπόψεως καθιερωμένων διατυπώσεων δὲν πρόκειται νὰ ὑστερήσουν ἀπὸ τὰ προηγούμενα—θὰ λείπῃ τὸ γνησιώτερο γνώρισμά τους: θὰ λείπῃ ἡ χαρὰ, ἡ ἀληθινή, ἡ πηγαία, ἡ αὐθόρμητη ἐκείνη χαρὰ πού πλημμυρίζει τὸ εἶναι μας καὶ μᾶς κάνει νὰ νιώθουμε τὸν ἑαυτό μας μεγάλον, ἀπέραντο, γίγαντα, ἱκανὸ νὰ περιβάλλῃ μὲς στὴν ἀγκαλιά του τὸ σῶμα τὸν ὁλόκληρο. Θὰ λείπῃ ἡ χαρὰ ἐκείνη πού ἡ λιτὴ μεγαλοπρέπεία τῆς μᾶς ἐξυψώνει, ἔστω καὶ λίγες στιγμές, πάνω ἀπὸ τῆς μικρότητες, τὰ μικροσυμφέροντα καὶ τοὺς μικροπολογισμούς τῆς ρουτίνας τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Θὰ λείπῃ τὸ ἀνεπιτήδευτο καὶ ἄδολο γέλιο, ἡ εὐκρινὴς καὶ αὐθόρμητη εὐχή, ἡ ἀπεριόριστη καὶ ἀτέρμονη διάθεση γιορτασμοῦ τῆς Μεγάλης αὐτῆς Ἡμέρας. Φέτος ὅλα αὐτὰ θὰ ὑποχρεωθῶν νὰ μπουδῶν σὲ καλούπια. Νὰ περιοριστοῦν. Νὰ σκόψουν κάτω ἀπ' τὴν πίεση τῆς ἀνάγκης μᾶς συγγνῆς συμβατικότητος. Νὰ χάσουν τὴν αἴγλη τῆς ἀγνότητος τῶν. Νὰ συνηκολογήσουν μὲ τῆς υποχρεώσεως καὶ τῆς ἀνάγκης τῆς γύρω δημιουργημένης ἀτμόσφαιρας.

Φέτος θὰ γιορτάσουμε συμβατικά. Ἡ κρίσις, ἡ φτώχεια, ἡ δυστυχία καὶ ἡ ἀνείκελεια, πού κι' ἂν ἀκόμα δὲν χτύπησε τῆς πόρτες τῶν δικῶν μας σπιτιῶν, ἀκούμε ἀπὸ τὸς τοὺς ψυχρούς καὶ σκληρούς κύτους τῆς στῆς πόρτες τῶν πλαϊνῶν μας, δὲν μπορεῖ παρὰ νάχουν στὴν ψυχὴ μας τὸν ἀντίκτυπον ἐκεῖνο πού φτάνει γιὰ νὰ βιάσῃ ἀπὸ μέσα μας τὴν γιορτινὴ διάθεση πού θὰ μᾶς γεννοῦσε ὁ ἐρχομὸς τῶν Χριστουγέννων...

Χιλιάδες ἄλλοι συνάνθρωποι μας δὲν εἶναι νὰ φᾶνε, χιλιάδες ἄλλες στεγάζονται κάτω ἀπὸ σανιδένιες παράγκες πού ἴσως διαφέρουν ἀπ' τὸ ὑπαιθρο, χιλιάδες ἄλλες ζοῦν μαρτυρικά μὲ τὴν ἀνατένιση ἐπὶ φάσματος πού λέγεται: Ἀβρὶον!..

Ἡ γιορτὴ κι' ἡ χαρὰ εἶναι ζήτημα δια-

θέσεως, καθαρὰς καὶ μόνο διαθέσεως. Κι' αὐτὴ θὰ λείπῃ ἀπ' τὰ φετινὰ Χριστούγεννα. Οἱ ἄνθρωποι τὴν γέννηση τοῦ Κυρίου τῶν θά τῇ γιορτάσουν ἐφέτος μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, θολὰ τὰ μάτια καὶ μὲ μιὰν εὐχὴ πού μόλις θὰ τολμᾷ νὰ διαγραφῇ πάνω στὰ ὠχρὰ χεῖλη τῶν: τὴν εὐχὴ ἐνὸς καλύτερου ἀδρανῶς ἡμερώματος, μιᾶς εὐσίωνης ἀνατολῆς...

Κι' ἡ εὐχὴ αὕτη θὰ χάνεται καὶ θὰ σβύνη καθὼς θ' ἀνεβαίνει πρὸς τὸν οὐρανὸν, συντροφευμένη ἀπ' τοὺς ἤχους τῆς καμπάνας—πού θὰ διαλαλοῦν σ' ὅλον τὸν κόσμον τό...

...«Χριστός γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ χώρᾳ...»

Γιορτές

Οἱ ἄνθρωποι γιορτάζουν αὐτὲς τῆς ἡμέρας. Μαζὶ μ' αὐτοὺς γιορτάζουν καὶ τὰ καταστήματα, κι' εἰδικώτερα τὰ ζαχαροπλαστεία καὶ τ' ἀνθοπωλεῖα. Μὰ δὲν εἶναι οἱ μόνοι. Κοντὰ τοὺς γιορτάζουν κι' ὅλοι οἱ δρόμοι τῆς Ἀθῆνας: ἀπ' τὴν πιδ κεντρικὴ ἀσφαλτοστρωμένη λεωφόρο ἴσαμε τὸν πιδ ἀποκεντροῦ καὶ γεμάτο λάκκους καὶ λάσπες δρομάκι. Ὅλοι τοὺς σοὺ δίνουν τὴν ἐντύπωση πὼς βρίσκονται σ' ἓνα πελώριο χόλλ σπιτιοῦ καὶ δέχεται δῶρα. Κυρίες καὶ κύριοι, νέοι καὶ νέες, ὑπάλληλοι μ' ἀσπρες μπλοῦζες καὶ μικρὰ λουστράκια, περιφέρον πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σας, πλάι σας, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ σας κουτιά μὲ μπομπονιὰ, τούρτες, ζαχαρωτά, λουλούδια, καλαθάκια, ἓνα σωρὸ δηλαδὴ ὁμορφα πράγματα πού σοὺ κεντοῦν τὴν ὄρεξη ἢ νὰ τὰ φᾶς ἢ νὰ τὰ μυρίσῃς. Μιὰ χαρούμενη κι' εὐτυχισμένη ἀτμόσφαιρα εἶναι ξεχειλισμένη παντοῦ, κι' ἔρχεται σὲ κάθε στιγμή, σὲ κάθε καινούριο βῆμα νὰ μᾶς θυμίσῃ πὼς βρισκόμαστε σὲ μιὰν ἐποχὴ πού θαρρεῖς κι' ὅλοι οἱ Ἅγιοι μαζὶ δώσανε ραντεβού ν' ἀνταμωθοῦν.

Κι' ἐνῶς μὲν ἔχει κανένας τὴν τύχη νὰ συγκυριαλέγεται μεταξὺ τῶν ἑορταζόντων, πᾶσι καλά. Ἡ λιχουδιὰς κι' ἡ ἐπιθυμία πού τοῦ προκαλοῦν ὅλα αὐτὰ τὰ φορητὰ καὶ περιφερόμενα ζαχαροπλαστεία καὶ ἀνθοπωλεῖα, δὲν τὸν τυραννοῦν καὶ πολὺ. Ἡ σκέψις πὼς εἶτε λίγες ἡμέρες πρὶν τὰ ἑλαβεῖς, εἶτε λίγες ἡμέρες μετὰ θὰ τὰ λάβῃ, τὸν ικανοποιεῖ καὶ τοῦ δίνει τὴν δύναμη νὰ τὰ ἀντικρύξῃ ἀφόβως καὶ χωρίς μεγάλες συγκινήσεις. Ἄν ὅμως ἡ τύχη στὸ κεφάλαια αὐτὸ ἔστω, δὲν θυμίσῃ καὶ νὰ τὸν συμπεριλάβῃ στὸς καταλόγους τῶν ἐκλεκτῶν τῆς τότε τοῦ μαρτυρίου πού υφίσταται εἶναι ἀφόρητο. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἀνατρέχει ἀμέσως σὲ παλιὰς ἐποχές, ἀνασκαλεῖ τῆς ἀναμνήσεως του, βρίσκει τέλος τὸν «νουὸ» του καὶ οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ τοῦ τραβᾷ μερικὲς βλαστήμιες γιὰ τὴν ἐμπνευση πού εἶχε νὰ μὴν τὸν ἀνομάσῃ, ὡς ποῦμε, Νικόλαο, Σάββα, Ἀνδρέα, Χρήστο... παρὰ ἀρχαιοπρεπῶς πὼς Ἅγα μέμονας, Ἀρταξέρην, Δεινοκράτην!...

Τὶ τοῦ ἦρε τοῦ εὐλογημένου νὰ σᾶς ἀνακατέψῃ μ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς κυρίους πού εἶναι καταδικασμένοι ἐφ' ὅρου ζωῆς νὰ δίνου, κι' οὐδέποτε νὰ λαμβάνου, δῶρα; Τὶ τοῦ φταίξατε;

Ν. Νίκβας

Διάλογος της «Καλής Βραδυάς»

Ο γυρισμός...

του Γκύ Παγιονώ

(Μιά νοικοκυριότητα τραπέζια. Στη μέση ένα τραπέζι γεμάτο γλυκίσματα και φρούτα. Σε μία γωνιά ένα Χριστουγεννιάτικο δέντρο κατάρροτο από στολίδια και παιχνιδάκια.)

Η ώρα είναι περασμένη, πλησιάζουν τα μεσάνυχτα. Άνοιγει μία πόρτα και μπαίνουν η 'Ελένη, είκοσι δυτώ ετών, με τα δύο παιδιά της, τον Ρένο, 6 χρονών και την Λούση, τεσσάρων.)

Ρένο.— 'Ελένη, Χριστά μου, πάρε από το δέντρο ό,τι θέλεις, είναι δικό σας! Κι' βρε, να πάτε να πλαγιάσετε, γιατί είναι άργα και δεν κάνει τα μικρά παιδιά να ξενυχτούν.

Ρένο.— 'Ω, μαμά, γιατί να πάμε να κοιμηθούμε από τώρα; Σήμερα είναι Χριστούγεννα, και μεις είχαμε πει ότι θα τρώγαμε όλοι μαζί στη μεγάλη τραπέζια, εγώ, η Λούση, εσύ κι' ο μπαμπάς. Κι' όμως εσύ μεις έβαλες να φάμε μονάχα και τώρα μεις στέλνεις να κοιμηθούμε, χωρίς να δούμε τον μπαμπά...

Λούση.— 'Αλήθεια, μαμά! Πού είναι ο μπαμπάς; Γιατί δεν είναι μαζί μας;

Ελένη.— (Αναστενάζοντας).— Τού έστειλε μία ξαφνική δουλειά, παιδιά μου. Όπου νάναι, θα έρθει...

Ρένο.— Δουλειά; Τώρα τη νύχτα; Χριστούγεννα;

Ελένη.— Ναί, μωρό μου. Ναί. Μιά ξαφνική δουλειά. (Συγκρατεί έναν λυγμό). Και τώρα πηγαίνετε. Θάβρετε να ήσασταν, κι' ελάς στα κρεβάτια σας.

Ρένο.— Τότε, τον μπαμπά θα τον εδ-χρηθούμε αύριο;

Ελένη.— Ναί, χρυσά μου, αύριο... αύριο πρωί...

(Βγαίνουν τα παιδιά. Η 'Ελένη κάθεται σε μία πολυθρόνα και χώνει το κεφάλι της μέσα στην παλάμη της. Μένει στην στάση αυτή άσκητη ώρα, βότερα σηκώνει το κεφάλι. Τα πρόσωπό της φαίνεται κλαυμένο. Τά κατακόκκινα μάτια της είναι σπυλωμένα έτσι που θαρούσε ότι βλέπουν μιά εικόνα τρομακτική. Βγάζει από το στομάχι της ένα τσαλακωμένο γράμμα, και το διαβάει, διακοπτόμενη από κλάδο σε κλάδο από λυγμούς. Έτσι όπως είναι άρρωστημένη στην άγνοιά της, δεν βλέπει την πόρτα που ανοίγει αθόρυβα και μπαίνει ο Πέτρος, ο άντρας της...)

Πέτρος.— (Βλέπει).— 'Ελένη...

Ελένη.— (Γνωρίζοντας τον βλέπει και μένει σαν απολιθωμένη).— 'Εσύ, Πέτρο... Δεν είναι δυνατός... θα με γελούν τα μάτια μου...

Πέτρος.— Ναί, 'Ελένη μου, εγώ εί-

Ελένη.— 'Εσύ; Μά, δεν είναι τρεις ώ-

ρες που κατέβηκες για να πάω στη δ-γία, και που μου έστειλες αυτό το γράμμα... αυτό το φοβερό γράμμα... και γύρισε κι' ελάς;

Πέτρος.— Ναί, 'Ελένη, θα σου εξ-ηγήσω...

Ελένη.— Τι έγραψα να κάνεις εδ-...

Το γράμμα σου τα λέει όλα... Είχας δια-...

τη, ήσυχη οικογενειακή ζωή... έσύ ήσουν πλ-...

αμένος για έναν βίο ήσυχος, ταχισμένος... ή-

σαν απαντημένος για έρωτες μεγάλους, γεμά-

τους αλόγα και πάθος... 'Εγώ δεν μπορούσα να σου προσφέρω παρά μία σορογή εντελώς...

οικογενειακή... (Μ' ένα γαυγέλο που προ-...

διδει όλα της τη, απελπισία).— 'Η μήπως δεν...

είναι αυτές ή λέξεις που μεταχειρίστηκες στο...

γράμμα σου... Πέτρος.— 'Ελένη, άρσε με να σου...

πώ... 'Ελένη.— Να μου πής... Τι να μου πής;...

Όσα έβλεπα επί τέλους την γυναίκα εκείνη...

που την έπαινε η ανήσυχη, (με ειρωνεία) ή...

καλλιτεχνική ηρώνη σου;— 'Ηλθες να μου άνα-...

γείλεις ίσως, ότι κοντά σ' αυτήν την γυναίκα...

θα βρής την τρυφερότητα που άνοι-

ρευσουν;

Πέτρος.— Όχι, 'Ελένη, σου δοκί-...

μα... 'Ελένη.— (Χωρίς να τον ακούη).— Και δεν...

σκέφτηκες μιά, άλλη γυναίκα, μία γυναίκα...

που σου χάρισε τα καλύτερα χρόνια της ζω-...

ής της, μία γυναίκα που της τούγρησε τα νει-...

άτα της, μία γυναίκα που κι' αυτή είχε μία...

καρδιά, μία καρδιά που έσύ την έκανες κοι-...

μάτια για να ικανοποιήσεις ένα στιγμιαίο σου...

καπορίσιο. Δέ με σκέφτηκες καθόλου, έμένα,...

την γυναίκα σου, την μητέρα των παιδιών...

σου; Κι' εγώ που με τόση λαχτάρα περιμένα...

αυτή τη βραδυά... Όλοι μαζί, εσύ, εγώ, τα...

παιδιά, γύρω στο Χριστουγεννιάτικο τραπέ-...

ζι... Κι' βρε, τώρα ή χαρά των μικρών, καθώς...

θα βγάλαμε από το δένδρο για να τους δώσου-

με, τα διάφορα παιχνιδάκια... Και την υπέ-

ροχη αυτή εικόνα, που μέρες τώρα την πρό-

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

μου χαρίση ένα, έρωτα που εγώ δεν έ-

γνωρίζω ποτέ, μία τέτοια άγάπη που θα η-

νόμιον σπατάλο της... 'Ελένη.— Κι' όλη αυτή η...

διαθήκη κατέληξε σε μία πεζοτατή άπαρηχ-

ήνμερα Χριστουγέννων;

Πέτρος.— Πολύχρονα με τον έρωτά μου...

Μέρες τώρα την έβλεπα μπροστά μου, ό-

που ένα αινιγματικό όραμα, γεμάτο παροξ-

περιεργες και παράξενες ελπίδες. Το γράμμα...

που σου έφτασε το έλα έρωτα από καρδιά, χ-

οίς να έχω όμως το θάρρος να πάρω την κα-

ρδιά απόφαση... 'Ελενη.— Εσύ πήγες να έ-

μασθής με τα παιδιά, άκουσα το κλάδο που...

αυτοκαμήνι της. 'Ητα, σαν να με τραβού-

μα δύναντο υπερκόσμια... Άκου το γράμμα...

πάνω στο τραπέζι, και κατέβηκα μηχανικά π-

σάλα... Με πήρε πλάι της κι' έβαλε έρωτα...

τη μηχανή. Περιορίσαμε αγά-αγά, κι' έ-

μοι ήσαν γεμάτοι κίονες. Άντρες, γυναίκες...

παιδιά, με διάφορα καρέτα στο χέρι, κλα-

ροφούσαν. Διάβαζε κανείς τα...

μάτια... Τον πόθο τους να...

πάνε στο έσπτο σπύδα της...

άνασσα στην στοργική της...

οικογένεια. Τότε έβλεπα να...

διαμένουν γύρω από ένα κα-

τοπα... φροτομένο με...

γητά και με γλυκίσματα, έ-

βλεπα γύρω από το φρο-

σμένο και στολισμένο Χ-

στουγεννιάτικο δένδρο... Έ-

βλεπα βρε, να έσύ κι' ο...

μαρούλα, την τραπέζια...

μας, και σ' έβλεπα έσύ, ε-

σένα, στην γυναίκα μου...

και τον Ρένο και τη Λού-

ση, καθισμένους, σιωπηλούς, με...

μίατα γεμάτα δάκρυα, και...

οράνζε ή καρδιά μου... Κι'...

εσένα είδα τον έρωτά μου...

μέσα σ' ένα αυτί-αυτί-αυτί...

σε μιά άγνωστη γυναίκα...

που τα μάτια της είχαν την...

θανάτο-ρή λάμψη του πάθους...

Κι' είδα τον έρωτά μου, άπ-

αυτο δρόμο που άπλωνόταν μπ-

ροστά μου, έναν σκοτει-

νό, άπρηκτο δρόμο...

που δεν οδηγούσε που-

θενά... Και γύρω...

Γύρω σε σένα, την...

μόνη μου άγάπη γύ-

ρω στα παιδιά μου...

την μόνη μου παρηγο-

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

[ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ]

«Ένας καλόγερος πούλησε στον κάπελα Καλομανώλη ένα κοριτσάκι, την 'Αναστασία, που την είχε κλέψει από κάποιο μοναστήρι. Η 'Αναστασία, παρ' όλη την κακομυρία της, δείχνει πως κατάγεται από αριστοκρατική γενιά. Το μυστικό της καταγωγής της όμως παραμένει άγνωστο. Στην Κωνσταντινούπολη εφορτάζονται οι άρχοντες του κληρονομίου του Βυζαντινού Θρόνου Ρωμαίου με την βασίλισσα της Προηγιάς, την Βέρθα, προς τιμήν της οποίας τελούνται μεγάλοι αγώνες στον 'Ιππόδρομο. Έκει ο Ρωμαίος βλέπει για πρώτη φορά την 'Αναστασία, κι αισθάνεται ένα παράξενο αίσθημα για την λαϊκή εκείνη κοπέλα. Έν τω μεταξύ στις αματωδίες κερδίζουν οι Πράσινοι, το κόμμα του λαού, και χάνουν οι αριστοκρατικοί Βένετοι.»

(Η συνέχεια)

Ναί, βέβαια : είχαν νικήσει οι Πράσινοι ! Οι Πράσινοι με πρωτοστάτη τον ήρωα Νικημάχη. Με το παλινάρι που, όπως έχομεν κι' ελπίδα να το βρουν οι φίλοι της Φαρίδας : «...Το στέφανο εύρος, τους δώσαμε πλάτες, την τράχαν ούλος, βριαρός τους θραξίλους...» περπατούσε σθεφανομένως και άγροχο επάνω στο άρμα του μπρός από το Κάθισμα, και χαϊρομένης τον Διόσκου, είχε φωνάξει :

Χαίρε ο Λαός !...

Θέλουν να πουν μάλιστα πως τέτοια ήταν η ταραχή του Προηγνητή, στο άκουσμα του χαριτωμένου, ώστε αν δεν πρόφτανε ο Μέγας Κουβικουλάρης, ίσως του έπεφτε το βαρύ μελαμτέλι κι' άδαιμοντοκόλητο Σαρκίαν απ' το κεφάλι του. Και θα ήταν φοβερό το σημάδι αυτό. 'Ως τόσο, οι Πατριάρχες κι' οι Βένετοι και οι επάδοι τους, αντιπέδωκαν την πρόκληση κι' έβαζον τον Λαό σου !

Χαίρε ο Βασιλεύς της Οικουμένης !

Τα πνεύματα ήταν κι' όλας έρεθισμένα. Γιατί ακόμα πιο πεισματικά, δυνάμωσε η πρόκληση στις λαϊκές κερκίδες :

Σώσον Κύριε τον Λαόν σου !

Κι' οι Βένετοι ακόμα πιο ένθερμοι :

'Ο Θεός σώσει τον Βασιλέα !

Γι' αυτό και, πριν στιχολογηθεί ακόμη η «Τιμωτέρα», σιμώντας από το θεωρείο του ο Διόσκουρας έκανε νεύμα στους Χριστούς και Μειντόνες να τον ακολουθήσουν. Έχοντας πάλι εκ δεξιών τον Ούγο, έγκυρ' έλεγχε το Κάθισμα. Τα άραβονισμένα βασιλόπουλα ακολουθούσαν κι' αυτά, ενώ ο νεαρός Ρωμαίος όλο κι' έριχνε ματιές στο πλήθος της λαϊκής μάζας προσπαθώντας να βρει κάτι που φαινόταν να ζητούσε.

Το πολύ χειρότερο ήταν πως την στιγμή ακριβώς που έδωσε το σύνθημα ο Μέγας Στρατοπεδάρχης για να ξεκινήσει η βασιλική πομπή, σηκώθηκαν ταγαμένοι οι εκ δεξιών του

Βασιλεύς Βένετοι πατριάρχες.

Και τότε άρχισαν τα σκόμματα, που κανείς δεν μπορούσε να πει αν ήταν για τους Βενέτους ή για τον Βασιλέα τον ίδιο, ή και για όλους μαζί. Μία φωνή μάλιστα θρόνιζε ανάμεσα σ' όλες τις άλλες :

'Επαρκείς, γάδαρα !...

Οι μυρταίτες και οι σπαθαριοί ώρμησαν. Φεύγοντας όμως ο Προηγνητής ύψωσε το δεξί του χέρι και χάραξε στον άέρα το σημείον του Σταυρού. Η μπόρα κόπασε ξαφνικά. Και μόνο τότε μπόρεσε ν' άκουσθ' η γαλήνη :

'Αλληλούϊα !

Έγινε δειλά-δειλά, άκούστηκε απ' της κερκίδες των Βενέτων ένα άγιο και λιτόψυχο :

— Έν Τούτ' νίκα !

Βυζαντινοί έρωτες

«Ως τόσο τώρα η όχλοβή είχε ξεκληθεί στους δρόμους : στους δρόμους τους στενούς, στα

... Η κοπελίτσα λυτρώθηκε από τα μπράτσα του.

λαϊκά σοκιάκια, όπου δεν υπήρχε κανείς, που να μην είχε θέσει στο μπράτσο του ένα πράσινο κουρέλι.

Μα το σούρουπο όλο και σκοτεινιάζε τον ουρανό. Είχαν άρξουν κι' ελπίς ν' ανάβουν τα κεριά για την λαμπάδωρα που, μαζί και την ώργάνωσαν ή φατρία του Λαού, θάπρεπε ο καθεὶς να φέρει την λαμπάδα του, κι' όχι να περμένη να του την δώσει ο Δήμος των Πρασίνων που ήτανε φτωχός.

Μέσα σ' αυτό το πλήθος σαν παραστρατημένοι είχαν βρεθεί τρεις νέοι.

Τα κόκκινα πέδιλα του ενός, το άσπρο με τα χρυσά σκαράμαγγαλα του άλλου, και τα χρυσά κεντήματα του τρίτου, έκαμαν φασικά κάποιαν έντυπωση.

— Πατριάρχη !

— Αναρωτιόντανε οι περαστικοί.

Και πάλι άναμεταξύ τους διέλαν την απάντηση :

— Ποσώς !

Φυσικά, πως θα ήταν δυνατό, μια τέτοια μέρα, θριζύβου της λαϊκής φατρίας, να ριμωκινδυνεύουν πατριάρχες και δυνατοί μέσα στις λαϊκές συνουσίες !

Κι' έχοταν πιά μόνη της στο στόμα του καθενός ή φυσική απάντηση :

— Μίμοι ! Θα είναι μίμοι, δεν μπορεί...

«Όμως οι νέοι κάτι φαίνεται ν' άναζητούν.

Κι' ένας απ' αυτούς φώτιζε :

— Το κατηλιό !... Το κατηλιό το κι καλομανώλη...

Η απάντηση που του δόθηκε δεν φάνηκε να τον ικανοποίησε. Και κατοικούσε ο νέος, μόλις άκουσε τον λαό να του λέη :

— Κι' ενώ Μανώλης λέγομαι, αγαθή κατ' ελπίδα βέβαια δεν έχω, κι' έχω το πατήρι μου... Καλόγομος, σολήνης, μύδια... θα λασουνά τέλος πάντων. 'Αριστοκρατικός με ξές για το κρασί...

— Πήγαινε στους κόρακες λ., ή στις 'Αδελφές σου καλά για να προσφέρεις μεζέ σου απ' το κρασί !

— Και σ' — του έλεε περιγμένος αυτός — έστω και μετά το κρασί, βάλ' εμένα σ' αμ' ξ' σου...

Στο άναμεταξύ ένας άλλος απ' τους τρεις νέους ρωτούσε έναν καλόγερο που διαβόησε τα χαϊμαλιά του, έκτεθειμένα πάνω σ' ένα γαϊδουράκι που το έφερε απ' το λουρί.

— Το κατηλιό του Καλομανώλη !

— Καλομανώλη, είπες ;

— Όλο και ξινόταν, όλο άσπριζανε τη μαύρη σκοφίδα του, για να θυμηθ'. —

— Υπάρχουν τόσοι Καλομανώλιδες στις Βλαχεργές, όσοι κόμποι εύχλειμο στο καθε ένα λαχτό μου. Ένας Καλομανώλης σκέτος, δεν πάει ποτέ. Πρέπει νάχει και κάτι άλλο.

Ο γάδαρος άρχισε να άναμεταξύ να ρωτάει :

— Σιωπή ίσως... μάλιστα σιωπή... ο νωκισμός το γάδαρο.

— Δουτ'ν τί άλλο έχει αυτός ο Καλομανώλης ;

— Καλό κρασί λ., προσέθηκε να τον δοθήρη το παλινάρι.

— Πάλι δεν φτάνει... —

— Έτοιμαζότανε να πάρη πάλι ο καλόγερος. —

— Αν είχε κάτι άλλο το παλινάρι ;

— Και μια ψυχολόγη 'Αναστασία... προσέθεσε με κάποιο δισταγμό ο νέος.

— Μα πές το τέλος ! — Σαν να το ήθρε τώρα !

Και ρώτησε κι' αυτός με τη σειρά του :

— Δεν μου λένε, άρεστικά : Ένθαφέρεστε σαν να λέμε πάρα πολύ για το κατηλιό του του Καλομανώλη ;

Ο νέος με τα κόκκινα πέδιλα δεν έκανε την άνωμολογία του.

— Αφού είναι έτσι — χάριψε τα γέμισμα — ο καλόγερος — όχι λιγώτερο από τρεις τράδες θα μου άγοράσετε...

— Τι πράγμα ;

— Φιλάχτα ! Έξ' άλλου δεν σ' άκούω και πολλά. Ένα άργυρό κωνσταντινάτο...

— Αλλά ούτε κι' όταν πήρε το νόμισμα, θύσθηκε να δώσει την απάντηση. Έπρεπε σάνει και καλά να πάρουν πρώτα οι νέοι από τα χαϊμαλιά του.

— Το δώρο θέλει αντίδωρο, νεανίσκοι μου !...

Και μόνο τότε δέχτηκε να τους συνειδήσει...

Το κατηλιό ήταν γεμάτο κόκκινο, Μπαρβόδες, κρασοπατέρες και γυναικοθήρες. —

— Άλλοι έπιναν, Άλλοι έρωσαν, Άλλοι και τα δύο μαζί. — Άλλοι παίζανε άστρογάλους. Κι' Άλλοι, που είχαν καθομιλέσει στα γόνατα τους γυναικες έστραχλισμένες, τραγουδούσαν με κρασοκατάντη τραγούδια που ίσως να ήταν και τροπάρια.

Με πρόαινος φλόγγος σ' αμύδια, Άλλες γυναικες πηγαίνονταν από τραπέζι σ' άλλο τραπέζι, όπου να βρουν πελάτη. Άστος ο

Ο νέος δεν μίλησε.

ΕΒΔΟΜΑΣ

Η ΜΕΣΣΑΛΙΝΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ω.

κάπελας ο Καλομανώλης, πήρε με το μάτι του τους κωνσταντινίτες.

— Κρασί και καλόγομος ;... ρώτησε πρόθυμα.

Ο νέος με τα χρυσά κεντήματα έσκυψε κι' έδωσε ένα χρυσό κωνσταντινάτο στον Καλομανώλη. Τού σφύριξε γλήγορα :

— Πιά μας τους δυο, αυτό που είπες : το κρασί και της καλόγομους. Πιά τον άφέντη όμως — κι' έδειξε τον νέο με τα κόκκινα πέδιλα — την καλόγομη την ψυχολόγη σου την 'Αναστασία !...

Ο κατέλας εξαγορεύθηκε.

— Βένετος θα είσαι !

— Εγώ ; τωράχτηκε ο νέος.

— Και βέβαια, αφού δεν βλέπω τον πράσινο φάρο σου, κι' αφού προσβάλλεις την τιμή μου !

— Και ποιά είναι η τιμή σου ;...

Μήρε στο νόημα ο νέος.

— Μου είναι λίγο ακριβή, πρέπει να ξέρεις...

Το έβαλε στη φούχτα μερικά άργαρια.

— Άλφως να νομίζεις πως η τιμή μου εξαγορεύεται, παλινάρι μου, πρέπει να σου πω, πως το κορίτσι μου είναι κορίτσι. Πιστεύω να κατάλαβες, άφέντη άναστασία και σ'ν για λογαριασμό τρέφου.

Κάτι ψυχήσε ο νέος σ' αυτή του καπέλα, που μόλις τ' άκουσε αυτός, έβλεπε ή όψη του γλωσσιό σαν το κερί που σ'ν, κι' έπειτα κόκκινη σαν την ντομάτα.

Σήκωσε το λιγδωμένο του δάχτυλο κι' έδειξε μια παρτίδα :

— Νά, εκεί, σ' εκείνη τη γωνιά, κερνά ή 'Αναστασία μου κρασί στους πελάτες.

... ..

Ένα μικρό δωμάτιο, γεμάτο καπνούς και χνούτα, στο μέσο μέρος του κατηλιού. Ο νέος με τα κόκκινα πέδιλα καθισμένος στο άστρογάλο, και βουδός, άμύδια. Στα γόνατά του μια μικροδολά. Ένα παιδί άκόμη. Νά ήταν άραγε δεκαετής, να ήταν το πολύ δεκαεσσάρων χρονών. Μα όχι παύ πολύ !

— Δέ με χαϊδεύεις ;...

Σαν να παραπονέθηκε η μικρή, και με σέλιτος άπ'θανο για την ηλικία της τούσσε το παιδιόστιχο κορίτσι της.

Έκείνος άφηρημένος σαν να μην την άκουσε.

— Ούτε έπινε. Ούτε έρωγε. Ούτε κι' έρωσε το στόμα του να τραγουδήσει.

Κι' η κοπελίτσα που δεν καταλάβαινε, όλο κι' έβραχνε να βρει τον σκοπό της έπιστολής του.

— Πιά γλέντα μια φορά, φαίνεται πως δεν ήθες ; Μα γιατί ήθες ;...

— Επειδή άγαπανάχτηκε, χαρούμενη :

— Ξέρω, ξέρω !...

— Τι ξέρεις ;...

— Άνοιγε για πρώτη φορά το στόμα του ο νέος.

— Ξέρω ! Πατριάρχες μια φορά δεν είσαι βέβαια !...

Και μόνο τότε δέχτηκε να τους συνειδήσει...

Κι' έπειτα :

— Θά είσαι μίμος, το δίχως άλλο. 'Ω, βέβαια και είσαι μίμος. 'Αφού σ' είδα το πρώτο σ'ν 'Ιππόδρομο...

— Και γ'ν έκει σ' είδα, 'Αναστασία !...

— Γιατί ;...

— Μα δεν το είπα εγώ ; Και γ'ν σου πόσο γρήγορα ήθες, γιατί με ξήτησες, γιατί με θέλεις ;...

— Γιατί ;

— Για να με πάρης στο θιάσο σου... Θά μ' έβλεπε δη φαίνεται πόσο ώραία χορεύω τον χορό των γλυτών...

Ο νέος δεν μίλησε.

— Όχι, λοιπόν ; Δεν ήθες γ'ν αυτό ; Μα γιατί ήθες τότε ;...

Ούτε και τώρα της έδωσε απάντηση.

Την κίταζε, την κίταζε τόσο έπίμονα στα μάτια, ώστε άρχισε να φοβάται ή μικρή.

Και μόνο σαν προσπάθησε να του ξεφύγη απ' τα γόνατα, μόνο τότε έβριξε πίσω το κεφάλι της στην άγκυλιά του, και κόλλησε τα πυρομένα χείλη του στο στόμα της.

Ένα φιλί που κράτησε, όσο κρατούνε χίλια...

Μά όταν η κοπελίτσα λυτρώθηκε απ' τα μπράτσα του, πετάχτηκε όλόκληρη, άναμμένη, περηφάνη.

— Τώρα ξέρω γιατί ήθες !

— Γιατί ; της έλεε έκείνος.

— Γιατί είσαι έρωτευμένος !... του άποκρίθηκε ν' ένα γάδαρο γέλιο.

Μά ξαφνικά το άναμμένο της πρόσωπο πάγωσε. Μια άπορία της πέρασε απ' το νου !

... Χτυπώντας τρεις φορές το ξύλινο πορτόν της καμάρας, αμύδια το σύνθημα !

Τον πλησίασε και χάιδεψε τα κατάρια μαλλιά του :

— Έρωτευμένος, βέβαια, το ξέρω, είσαι έρωτευμένος ! 'Αλλά... Με πονάν :

— Ίσως μ' έσένα ! της έλεε έκείνος.

Και ρωτήθηκε πάλι τα χείλη της, — σαν να τον νά πη το αίμα της, από τα πυρομένα άκείνα χείλη.

Μιά βυζαντινή συνωμοσία

Νύχτα κάποιοι Σαββάτοι προς την Κυριακή. Ούτε φεγγάρι, ούτε άστρο κανένα σ'ν ουδρανό.

Άργά, βαρεία, χύθηκε ο νυχτοφουρός την σιδερωμένη μαγκούρα του στο λιθόστρωτο, κι' ή φωνή του άναβήλθηκε μέσα στη σιωπή της ώρα :

— Όρα σωτήριος του Κυρίου έπίτα ! 'Η ρεμιο την νύκτα, Χριστιανό !...

Λίγο παρακάτω, έαναγνώστηκε πάλι την μαγκούρα του, έβραχνε την ώρα, κι' ελγήθηκε σ'ν αυτός που κοιμόντανε άπραγμάτως στο ύπνο...

— Ύστερα πιά δεν άκούστηκε ούτε ο ήχος της μαγκούρας, ούτε ο άντλαος της φωνής. Γιατί έβρεξε να προσπεράσει ο νυχτοφουρός ο

Ο νέος δεν μίλησε.

269

λόκληρο το κυλικό διάζωμα του αιώλου των 'Ασωμάτων, όποτε θα είχε πιά φθάσει σ' Άλλοι μαζιά. Και μόνο τώρα που ή άπολυτη σιωπή άπλώθηκε πάλι στην έρημιά και στην μοναξιά, άρχισαν να ξεκαλλούν από της γωνίες των δρόμων σκιές ασύλληπτες και διασταλές, που έφταναν ως την μικρή πέτρινη καμάρια, στο πίσω μέρος του αιώλου. Τότε, ή κάθε μία από της μαύρες αυτές σκιές, χτυπώντας τρεις φορές το ξύλινο πορτόν της καμάρας, σιγόλεγε το σύνθημα :

— Μη φοβού Μαριά !

— 'Ο Κύριος μετά σου... άπαγούσε μια άόρατη φωνή από μέσα, δίχως άκόμη ν' άνοξη ή πόρτα.

— Μεί ! ήμ'ν ο Κύριος ! έξακολουθούσε να άναδιασταυρώνεται το σύνθημα με το παρασύνθημα :

— Νίκα ! Έλγε ή φωνή από μέσα, και το πορτόν μισάνοιγε, μια γιά να ξανακλείσει πάλι γλήγορα, πίσω από την σκιά που είχε γλυτρώσει ανάμεσα στο μισάνοιχο πορτόφυλλο. Το ίδιο ξανάγινε με πολλούς τέτοιους μυστηριώδεις κωνσταντινίτες, που όποιος τους έβλεπε θα νόμιζε ότι έσκιζε ή γής κι' άνάβλυαν αυτοί από τα έγκατά της.

— Τριάντα τρείς ! έλεε ή άόρατη φωνή, όταν φαίνεται μπήκε ο τελευταίος που περιόμιαν. Μά όσο προσεχτικά κι' αν προστάθιζε αυτός που ήταν από μέσα, να δάλη την σιδερένια την άμπαρά στην πόρτα, το σιδερό χτυπώντας πάνω στα πέριγα πεδύλια έκαμε θουή που δεν άρεσε διόλου σ' αυτούς που είχαν μπει.

Σταγμές άγωνίας πέρασαν με την άναμνη ή κάποιον δυσάρεστον. Κι' όταν έπινε το κακό δεν φαίνονταν να είχε συμβή, πάλι ή άόρατη φωνή άργοιμονούσσε :

— Ούδεις κατ' ήμ'ν !...

Τότε μια άλλη φωνή, άκόμη πιο βαρεία έδωσε το πρόσταγμα :

— Είς τον νάθηκα του ναού άδελφοί συνωμοτά !

Πραγματικά αυτοί που ήταν συαγμένοι στο πίσω μέρος του αιώλου πέρασαν ένας — ένας στον νάθηκα όπου ήταν σπημένο ένα τρέκκι, πάνω σ' ένα τρισκέλι με το Εύαγγέλιο και ένα γυμνό έγγχειρίδιο επάνω, που τα φίλοσε ο καθεὶς τους, μπαίνοντας κι' επαγγέλιότανε τον όρκο του, περιμένον απ' τα ροβέρά λόγια του Μεγάλου 'Αφροισίου :

— 'Η άρχονη του 'Ιουδα και ή λέπρα του 'Ιεση, εις ποτέ παραδάτης γενήσονται !...

Όταν ώκατέθηκε κι' ο τελευταίος, ή βαρεία φωνή έδωσε πάλι το σύνθημα :

— Εύλογητός ο Θεός ήμ'ν πάντοτε !...

Τότε τα μαύρα ποδήρη ράσα, που σκέπασαν τα τραυατάκια έκείνα κορμιά σπληνικά, δίχως όμως να πέσουν κι' όλοτεία απ' της πλάτες. Και φάγαν, κάτω από άλλα μ'ν, άλλα πάλι ράσα, κι' αυτά όσας έκείνα που τα σκέπασαν.

Κάτω από άλλα πάλι φάνηκαν χουρές στολές, με τον χρυσοκέντητο δικέφαλο στο στήθος. Όποτε άνοικά δεν ήταν δύσκολο να καταλάβη κανείς πως αν οι πρώτοι ήταν κληρικοί, οι δεύτεροι υπόλοιποι ήταν παλατινοί άρχοντες. Τέλος, κάτω από άλλα ράσα, έκρυψε το τοπίδα κι' ή πρόσωπη κορβέλα των ήνίκων της λαϊκής φατρίας που 'Αποδόμον.

Το χλωμό φως που έρχεταν γύρω τους τα τοια άνομια, τόσο άμυδρο ώστε να μη φωτίση καλά καλά της μαύρες εικόνες που σκέπασαν τα ντουβάκια των νάθηκα, φωτίσε όσάκις τ' άδρα χαρκαριστικά του Πνευματικού των 'Ασωμάτων. Αυτός, αφού στανσοκατήθηκε, μίλησε πτότος :

— Εύλογητον Δεσπότα !

Κι' έσκυψε το κεφάλι μπρός σ' έναν ψηλόσσο άρχοντα με άσπρη σεβάση γενειάδα.

— Εύλογημένη ή Βασιλεία του Θεού, πλ'ν όη τ'ν Διόδου ! έλεε αυτός, και μ' όλο που κοσμικός εύλόγησε τα πέσσερα σημεία του δεξέματος. Και μίλησε ο ίδιος :

— Άδελφοί εν Κυρίω, και εν όρκω τ'ν αμ'ν...

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

Η Μάτα - Χάρι στον λοχαγό Χ...

Λατρευτέ μου,

"Όλα τελείωσαν! Το στρατοδικείο πού μπήκε έδωσε την απόφασή του: Θάνατος... Αύριο το πρωί, την Αύτη, δεν θα υπάχω πιά. Άδριο, τέτοια ώρα, θα χέιμαι; σ' ένα σκοτεινό και υγρό λάκκο! Εγώ η Μάτα Χάρι, η γυναίκα που δεν θάπρεπε να πεθάνω ποτέ..."

Σου γράφω, αν και ξέρω καλά ότι μόλις ιδής τον χαρακτήρα μου πάνω στον σάκελλο, θα τον πετάξεις για να μην μολύνεις τα χέρια σου... Κι όμως! Μέσα μου ζή μια μικρή, μη μικρούτσικη, μα τόσο δα ελπίδα ότι θα έγω εξιλεωθώ τόσο ώστε να θελήσω να δής τι σου γράφει αυτή που έσύ την έστειλες στον "Άδη".

Γιατί, επί τέλους, θα ήταν άδικο να πεοιφρονήσεις την γυναίκα. Την κατασκόπο που έπιδουλεύθηκε την ευτυχία της πατρίδας σου την τιμωρήσεις, την γυναίκα όμως που τόσο την ελάτρευαν και που αυτή ελάτρευσε μόνο εμένα, δεν μπορείς, δεν πρέπει να την αγνοήσεις...

Αγαπημένη, (ώ, άσπες με να γράψω την λέξη αυτή που χύνει θάλασσα στην ψυχή μου, την τρωμαμένη μουσούρα στο άγνωστο ταξίδι που ανοίγεται μπροστά της, αν ήξευρες η πρόταξη μου καθόδια με πόση αγνότητα σε αγάπησε, αν μπορούσες να φαντασθής το πουλημένο μου κορμί τι παυδοναυό ηθυσώσε, αν μπορούσες να φαντασθής να καταλάβεις τι αληθινό έωστα ένοιωσα για σένα, ω, τότε, είμαι βέβαιη ότι ο θάνατός μου δεν θα σε άρτις δαύσο.

Και—ποιός ξέρει!—μπορεί να ήταν δυνατό και να άλλαζε ζωή σ' αυτήν την περίπτωση μπορεί να μην ήμουν η αλαοική εκείνη γυναίκα που κοροσμοποιούσε τους άνδρες σαν μαριονέττες, που τίποτε δεν υπήρχε γι' αυτήν ίσο και όσιο, που έκανε τα πάντα για να επιτύχει τον άνιερσ σκοπό της. Μπορεί η αγάπη μου για σένα να μου ένοτάλαζε την γνώση του αληθινού ποσοοισμού της γυναίκας.

Μά όχι! Η κακή Μοίρα, που τόσο μου φάνηκε ευνοϊκή, θέλησε την τελευταία στιγμή να μ' εγκαταλείψει, για να νοιώσω την πτώση μου πιο μεγάλη. Μ' έκανε ν' αγαπήσω τον μόνο άντρα που έπρεπε να μισώ και νη φοβόμυαι. Εγώ που ούίξα της τύχες τώσων ανδρών, ήταν γοαφτό να σιωλώσω την καρδιά μου σ' εκείνον τον οποίο έρωσε με κάθε τρόπο ν' αποσύγω. Έδωσα την αγάπη μου, το μόνο πράγμα που είχε μείνει απόλυτον μέσα μου, στον άνθρωπο που μου έδωσε τον θάνατο...

Κι όμως, πρέπει—όσο κι αν φανή αυτό παράξενο στους απλοήκους—άνθρωπους—να σ' ευχαριστήσω, που μοδώσες τον θάνατο. Ξέρω καλά ότι πάντα μέσα σου θα αισθάνεσαι απογοητισμό και πεοιφρόνηση για την μνήμη μου. Αλλά πλάι σ' αυτά τα σπυαίσθηματα που δεν έγουν

Αίσθηματικά άριστουργήματα

Η ωραιότερες έρωτικές έπιστολές

τίποτε το ζωντανό, και γοήγορα μπορούν να σβύσουν, τώσα θα υπάρχει κι' ένα άλλο αίσθημα που ποτέ δεν θα μπορέσης να αποβάλεις. Διωνίως θα σε κυνηγά το φάσμα μου, και τότε—ω άφρατη ευτυχία!—θα νοιώσης κάποιον οίκτον για την άτυχη Μάτα Χάρι. Είναι το μόνο αίσθημα που δικαιούμαι να νοιώσω από σένα.

Εγώ όμως σ' αγάπησα! Και σ' αγάπησα αγνά. Η επίγνωσις του αίσθηματός μου αυτού, λατρευτέ μου, είναι η μόνη μου παρηγοριά στην τραγική αυτή ώρα.

Κι' είναι κι' η μόνη αληθινή γαρά της πολυτάραχης ζωής μου. Το ότι μπορούσα να δώσω έναν τέτοιο έρωτα, με πείθει ότι δεν ήμουν ψυχικά τόσο διεστραμμένη. Μου φαίνεται ότι έχω εξαγινωθεί. Και τώρα, μπροστά στον θάνατο που παραιμονεύει να με πάη στα άγρια του βασίλειου, μπορώ να σε καυχώμαι στα μάτια, γωός, κανένα βλέμμα ψεύτικο ή ξεστοπισμένο. Μπορώ να στυλώσω το βλέμμα μου στο δικό σου, κι' είμαι βέβαιη ότι θα δώ μίαν απόλαυση οίκτου και—ποιός ξέρει!—συμπάθειας για την δυστυχισμένη.

Μάτα Χάρι

Ο Σατωμπριάν στην μαρκησία ντέ Κοντέ

Μικρούλα μου Ρενέ,

Σήμερα, παραμονή Χριστουγέννων, ή ανυμνήσεις δοθώθηκαν μπροστά μου. Ολιγότες και λυπημένες. Είμαι μόνος, έρημος, γαμένος στον αριόλενο τούτο τόπο, μακριά από τους δικούς μου, τους φίλους μου, μακριά από σένα, την μοναδική μου αγάπη! Η μοναξιά μου βασανίζει ακόμα περισσότερο την ψυχή όταν αναλογίζομαι τα περσινά Χριστούγεννα, που τα περάσαμε μαζί, οι δύο μας ολιμόνχοι. Θυμάσαι; Έξω χιονίζει, ο κόσμος έτοιμος στής διάφορες συγκεντρώσεις, παντού εύθυμη κίνησις, παντού θόρυβος κι' οχλαγωγή, και μόνον εμείς μείνουμε κοντά στο τζάκι μας, σφιγταγκυλισμένοι, σιωπώντας. Όταν σήμαναν μεσάνυχτα, έσύ σηλώθηκες χαριτωμένα και οίγοντάς μου ένα βλέμμα γεμάτο αγάπη και στοργή, μου ευχήθηκες να ζήσω χρόνια πολλά—κοντά, σου, κι' ακόμα ευχήθηκες και τα άλλα Χριστούγεννα να τα περάσου με όπως και τότε, ό ένας πλάι στον άλλο.

Αλλοίμονο! Η τύχη δεν το θέλησε αυτό. Κι' είμαι τώρα μακριά σου, γαμένος στην αριόλενη—μα ποιός τόπος μπορεί να είναι φιλόξενος, όταν έσύ δεν υπάρχεις!—Αμερική. Και γωός νη το θέλω, ω, πίστεψέ με αγαπημένη μου, έντελώς άθελά μου, μου φαίνεται να σε βλέπω, την ώρα αυτή, σε μια εύθυμη συντοροιά να γλυκοκουδεντιάζεις ή, κι' ακόμα, να είσαι στην ίδια την περσινή στάση, πλάι στο τζάκι, και να σφιγταγκυλιάζεις έναν άντρα που—αλλοίμονο!—δεν θα είμαι έγω!

Τα σκέπτομαι αυτά, γλυκειά μου Έθόνη, και κλαίω. Όσο και να θέλω να πιστεύω ότι δεν είναι δυνατόν σε τόσο μικρό διάστημα—τι είναι ένας χρόνος για μίαν αγάπη αιωνία σαν τη δική μας;—να μ' έγης

ξεγάσει, δεν μπορώ να διώξω της μούρας μου σκέψεις. Σε άγαπώ τόσο πολύ! Παραμονή Χριστουγέννων! Οι στροφές μου φτερουγίζουν σε σένα. Είθε να δοώ πρόθυμο καταφύγιο σε μία γυναίκα τις καρδούλας σου!

Σατωμπριάν.

Ο Ναπολέων Βοναπάρτης στην Έωσηφίνα

Αγαπημένη μου γυναίκο,λα,

Βουίζει ακόμα ό ήχος των τελευταίων κανονιών, ά ο α α α ά ακούγεται τ ο υ φ ε κ ι δ ι και κάπου κάπου τ ο έ α ρ σ α ί ε τ α ι από την έκπνοσηοκήση χαμηλής καθυστασμένης οβίδας. Κι όμως έγω, μίλις έλαβα το μήνυμα της νίκης, τ α έ π ρ α τ η σ α έ λ α, στρατό, αξιωματικούς, έ π τ ε λ ε ί α, για να γωώθω στο αντίσπρό μου και να σου γράψω τα λίγα αυτά λόγια.

Νίκησαι και πάλι, Έωσηφίνα μου, κι' ή νίκη μου αυτή ξέρω καλά ότι θα μ ε έ ρ ρ η σ η τ η σ η σ τ ό ν σ κ ο π ό π ρ ο έ π ο υ α ν, έ γ γ ω μ ο ν ω τ ό ν θ ε ο τ ο υ Π ο λ έ μ ο υ π ο υ π α λ ι μ ω δ ή γ η σ ε σ τ ό ν θ ρ α ί μ β ο και στην νίκη.

Μά όχι! Μήπως γίνονται άγαστες; Έρχονται στιγμές που στή μύση μου ίστω ότι αν έκαμα κάτι που ν' αξίζει ν' αναίρεται, το έκαμα μόνο και μόνο για είνε την μόνη γυναίκα που αγάπησα στην ζωή μου!

Αυτή ή υπερφυσική δύναμη που με έσπρωχνε πάντοτε μπροστά, που μ' έκανε να γίνωμυαι τολμηρός αέρι παραφρονή, να μη λογαριάζω κανένα έμποδίο, καμιά δυσκολία, ή πίστη μου στο περσινό μου, στο αίστέριό μου, μ' άλλα λόγια όλα τα στοιχεία στα οποία χροστώ την όση την όποια σήμερα κατέγω, τα ήνλησε από τον βαθύ μου έρωτα για σένα!

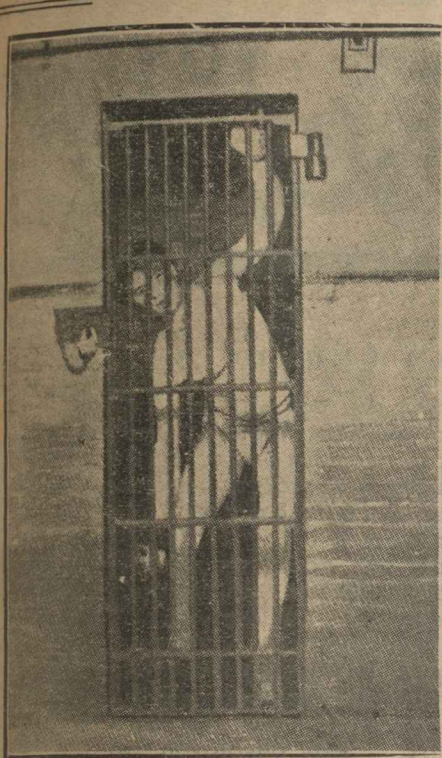
Ο έρωτας που γεννά κάθε μεγάλο τώμμημα, κάθε λαμπρή επιτυχία, μου παρηγόηθηκε στής πιο δύσκολες στιγμές της ζωής μου. Μια τέτοια στιγμή σημειώθηκε και σήμερα.

Στο πεδίο του Μαρέγγο, σ' ένα ώρισμένο λεπτό, τα στρατεύματά μου λήσαν. Οι γενναίοι μου άνδρες λιγυφύγησαν. Το έσσημα της ήττας αλλώθηκε άπαισιο μπροστά μου, και στην κρίσιμη τότε εκείνη στιγμή ξεχώρισα μέσα στους καπνούς μια λεπτή, αδυνατισμένη μορφή, με τα μεγάλα μάτια θλιμμένα, με μια ουτίδα πόνου στο στόμα. Σε είδα, γλυκειά μου αγάπη, να κλαίς πάνω στο γλυκύτατο όνειρο που είχες πλάσει για τον άντρα σου, και στα πόδια σου είδα να κίετται ή ευτυχία μας σε συνταίμματα.

Μιά καινούργια δύναμη ξεχώθηκε τότε σ' έλο μου το είναι. Όρθωθηκί ενάντια στή Μοίρα. Τέντωσα τα νεύρα μου, μάζεψα γύρω μου όσους γενναίους μπορούσα να συγκεντρώσω, και με τ' όνομά σου στα γέλια μου, με την μορφή σου στα μάτια και με την αγάπη μου στην ψυχή, είχτηκα στην μάχη με μίαν καινούργια όμη. Σε λίγο τα συνταίμματα των Αυστριακών κατατροπώοντο και για φωνά άκουή ή Γαλλική σημαίς έκυμάτιζαν θριαυυετικά. Κ' έγω έσπευδα νη ζωντανέψω στο έψωμο αυτό γαρά την γαρά που με πλημμυρίζε και την ευγνωμοσύνη μου σε σένα που στάθηκες ακόμα μιά φορά ή γυναίκα που για την αγάπη της ό Βοναπάρτης ένιχες.

Εύχαριστώ, αγάπη, και πεοισσότερο σε λατρεύω.

Ναπολέων

Ο Χάρν Χουντίνι έβγαίνει από τα σιδερένια κλωβιά χωρίς να παραβιάσει το καγκέλλοφραγμα!

Δεν είναι υονάγα για τα μικρά παιδιά, τα παλάτια που κάνουν οι ταχυδακτυλουργοί, μί ό θυματοποιοί. Τά κατορθώματα πολλών απ' αυτούς κάνουν μερικές φορές και τους μεγάλους να μένουν με το στόμα ανοιχτό απροσπία στην μαγική δυνάμη τους. Υπήρξαν διασημότες της τέχνης αυτής που τα θαύματα κι ή ταχυδακτυλουργίες τους έμειναν αληθινά μυστήρια για τον κόσμο και που τα μυστήρια τους αναλόγησαν στον τάρο εκείνους που τα έφτιαξαν ζήλωτες.

Σε άλλες πολύ παλαιότερες εποχές, μερικά έπαιρτατα ζογαν, έφταναν στους θαυματοπόους για να εκτελούν τα πιο δύσκολα πειράματά τους. Μ' ένα έλαφρο μπαγαλάκι κάτω από τη μαγιάλη του μπορούσε ό μάγος της εποχής να περιόχετα της διάφορες γώρες και να έπιδεικνύη την τέχνη του. Σήμερα όμως—προς μεγάλην θλίψη των θαυματοποών—δεν ακούν τα λίγα και απλά εκείνα όργανα και τα καταπλάγι ό προωδεμένος θεατής.

Η ταχυδακτυλουργία, —πως έλλωστε έλα τα πράγματα—έξελίχθηκε, τελειοποιήθηκε κι' έπλητσε το ρεπερτόρίό της. Ο θαυματοπόος για να μετασέρη το συνοργείο του από τα μα γώσα στην άλλη, χρησιμοποιεί, ούτε λίγο, ούτε πολύ, όλόκληρα σιδηροδρομικά όργανα και μηχανήματα ατμοπλοίων. Γιατί, για να καταπλάγι το σύνοργό με κοινό, δεν αρκεί πιά το πηνιγνόακι της εξαφανίσσεως μερικών νύμων, άλλα ένα—άλλος εξαφανίσσεως πούληστον... έλέοντος! Έπίσης, τα μηχανήματα που θα βοηθήσουν τον θαυματοπόο δεν κάνουν εντόπιση όταν δεν είναι σούλαγι-στον κίλισταίον διαστάσεων.

Πειοσήμες θαυματοποιοίς αναφέρεις ή νεώτερη ιστορία πολλούς, εκτός φυσικά του κλασικού μάνου Μ π ο σ κ ο, του οποίου τα θαύματα κατήντησαν μυθιστορηματικά και στά-νον—ν πιστέψουμε την παράδοση—νη παοιτάωνται σαν ύπεροάνθρωποι ή μάλλον σατανικά τεχνάσματα.

Ο άνθρωπος που ξεκολλούσε το...κεφάλι του!

Μανικά τουχ που έμειναν γασακτατιστικά στα γρονιά του περσμένου και το πρόνον—αίώνας ομηίζονται πολλά κι' είναι άστοιχα πνυδωμένα με τους εκτελεστές τους. Όνομαστό ήταν εκείνο που εκτελούσε κατά τα μέσα του περσμένου αιώνας ό διάσημος καίτος—παλινόος Μπελλακίνι και κατέπλησε τους συγγρόους του: Ο Μπελλακίνι... έξελιγνός το κεφάλι του και το κορμίο επί ώρας έλλοιλλες από νεοί ακρωδός στο ύψος της μέσης του, ενώ έλο το άλλο του σώμα έανε εύθυνός και δίγως να πακοσιάζη την παραινική δογανική έλλοίωση! Όλος ό κόσμος, έθαύμαζε στην εποχή του τον Μπελλα-

Θαύματα ταχυδακτυλουργίας

κίνη. Βοήθηκαν μάλιστα και πολλοί άλλοι μάγοι, που τον έμμήθηκαν χρησιμοποιώντας ά-κόμα και το όνομά του, αλλ' άπεδείχθηκαν ό-λοι κακοί μμηταί του. Ο πραγματικός, ό γνήσιος, ό μοναδικός Μπελλακίνι όνομαζόταν με το οίκονγενιακό του όνομα Μπερλάχ, γεννήθηκε το 1828 στην Πολωνία και πέθανε το 1885 στο Μεκλεμβούργο. Υπήρξε ό πρόδρομος όλων των μεταγενεστέρων καί γ ω ν σ α λ ο ν ι σ τ ή και ή ικανότης του ήταν πραγματικά άξιοθαύμαστη. Μπήκε πολύ γωήγορα στον άριστοκρατικούς κύκλους και ή δόξαις του στής βασιλικές αώλες έλης της Ερώπης έεινε παροιμιώδες. Κλασικό θεωρείται και το άλλο εκείνο πείραμά του που εκτελούσε ως εξής: Ο Μπελλακίνι μόλις έμπαινε για πρώτη φορά σε καμιά αίθουσα έπισήμων δεκώσεων, ρωτούσε με δυνατή φωνή τους παρευρισκόμενους: «Μήπως κατή τύχη κάποιος από τους άξιότιμους παροισμένους έχει επάνω του κανένα καθαρό μαντήλι;». Όλοι, έκπληκτοι από την άπροσδόκητη εκείνη ερώτηση, έρευναν τότε τα γέστα τους στής σπείες, έβγαζαν τα μαντήλια τους έντελώς άσυναίσθητα και, την ώρα που γούσαν να τα ίδουν, τα έβρισκαν έλα... μουντζουρωμένα!

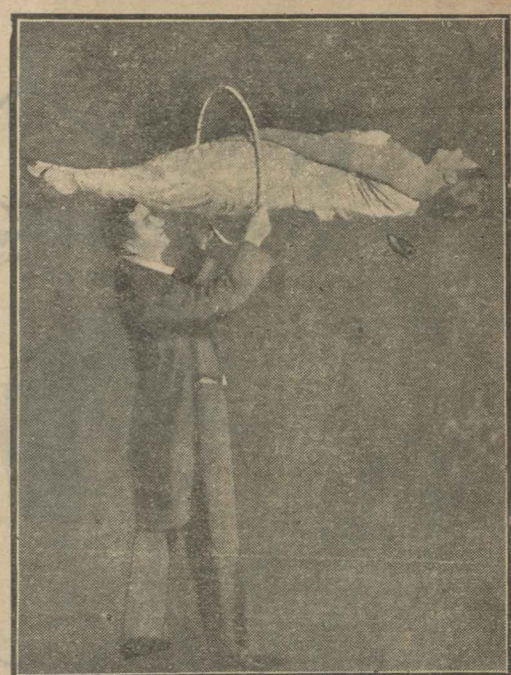
Ακαδημία ταχυδακτυλουργίας

Πρό έτών κάποια κυρία ένός διακίχτου του Τόμσκ της Σιβηρίας, ρωτούσε έναν μάγο που είχε δώσει στην πόλη εκείνη μιά δημοσία παρόσταση: «Δέ μου λέτε, σάς παρακαλώ, που βρίσκετε τώσους συνεόγους και τους χρησιμοποιείτε κατά την διάρκεια μιας επίδειξέως σας—για να εξαπατάτε τον κόσμο;»

Η ερώτησις αυτή φυσικά δεν ήταν δικαιολογημένη, αν γινόταν σε κάθε άλλο μέρος εκτός από την Σιβηρία. Παντού άλλου ό κόσμος ήταν σε θέση να ξέρη ότι ό μάγος, κι' ό θαυματοποιοί δεν έγουν τώση ανάγκη από έμψυχους συνεόγους, όταν από άλητους. Αντικούζοντας κανείς κάποιον μάγο νη περιόρεται, ξένος και όλομνηχος, σε μίαν άγνωστή του πόλη, έπειτα από μια θριαυυετική του επίδειξη, ξέρει πολύ καλά ότι, την ίδια στιγμή πίσω από της κινήσεις του θεάτρού που έδωσε την παράστασή του, βρίσκονται, κλειδωμένα

Ο Μπελλακίνι με το κεφάλι του στο... χέρι!

Το κορίτσι που πετά!

σε μεγάλες κίσες, διάφορα έργαλεία και μηχανήματα με τη όποια εκτελεί τα γασακτατιστικά του πειράματα. Σήμερα όλος ό κόσμος έπίσης—ξέρει πως στο Βερολίνο υπάρχει μιά έπίσημη «Ακαδημία Ταχυδακτυλουργίας» όπου όποιος θέλει μπορεί να φοιτήσει για να γίνη θαυματοποιοί, και πως ή ίδια αυτή ή ακαδημία πομηνέυει στα μέλη της, πού, έρ-νάζονται σ' όλα τα μέση της ύδονείας, τα δικαίως τελειοποιούμενα μηχανήματα της ταχυδακτυλουργικής έπιστήμης!

Το κορίτσι που πετά!

Έσώτες έώρτασε στην Γερμανία την 70ή επέτειο των γενθλίων της ή πεοισμένη θαυματοποιοί. Πάουλα, ή γνωστή υπό την όνομασία «Το κορίτσι που στέκαται στον έέρω». Με τη βοήθεια ενός μυστηριώδους τεχνάσματος, ή Πάουλα έφτανόταν από σκηνής πό-τε... έπιλωμένη στο κενό και πότε... πεπατώντας έντελώς, πάνω άέρα, γωός πουθενά να στηρίζεται! Για πιστοποίηση του φαινομένου, ένας βοηθός της την έπλητίζε και περνώσε ολόγυρα από το χροαί της ένα έύλινο στεφάνι, το οποίο φυσικά δεν συναντούσε πουθενά το παραινικό έμποδίο! Πώς κατάφερε ή Πάουλα να αιώνηται στο κενό; Αυτή παραμένει μυστήριο άβυσσώδες ακόμα... για τους θεατές, και ακριβό μυστικό για την ίδια και τους βοηθούς της. Μιά ώρα, που έδοχίμασε κάπνισ, από τους θεατές να έλακορίωση την αλήθεια και έτέλεσεν ανέδωμ ήν έπιδόμη στην σκηνή... έλαβε ένα ώρισμένο γρονόα κόπρη από την γρονιά της πνήσσε και διδάγηθηκε πως δεν φοβεί ποτέ ή πολλή περσί-στη στον άνθρωπο...

Ο Χάρν Χουντίνι, που πέθανε πρό παρτα-ετίας σε ηλικία 66 γρόνων, ήταν έπίσης ένας μεγάλος και διασημώ θαυματοποιοίς. Αυτός, κατάπιε 25 βελόνες και κατόπιν με μιά πο-σταγή του ή έδωε βελόνες ενίσκονταν στα χείρα 25 θεατών της πλάσεας!

Έκαμε ένω—κι' άλλα πειράματα πιο έξο-περίεργα και πιο πολύ άκταγρότητα. Έβλεπε και τον σπληνικήν μέσα σε σιδερένια κλωβία από τα όπια έβγαυε σε λίνα, γωός να πα-ραβιάσει κανένα καγκέλλοφραγμα! Άλλοτε προκάλυπτε και τον έσπιναν, σφιγταδεμένο και... πακτωμένο μέσα σε βμηρικά πντά-μα, από τα όπια σε πάντα λεπτά έβγαυε σωες και όβληδες! Για την έπίδειξη κάθε τέ-τοιου μεγάλου πειράματός του ό Χουντίνι είχε έξοκλήμνη τούσα αμοιβής 5.000 δολάρια...

Για να τελειώνουμε, ή αναφέρουμε έδώ και ένα άλλο πείραμά τουχ που εκτελεί χρόνια τώρα, πεοισχόμενος τον κόσμο και θησυχώ-ζων ό Έσπιν θαυματοπόος Όκίτο, το λεγόμε-νο «Τέγγναμα της σπείρας μετάλλινης σπεί-ρας». Η Μπελλακίνι αυτή σπείρα, μυστηριω-διστάσεων, έπειτα από μιά έπιστήμια προ-στυπή που θα της δώσι κάθε φορά ό Όκίτο, κοιγίζει για αιώνητα στην άέρα όσες όβληδες-ρες γωός σταματάν!

ΑΠ'ΟΛΑ

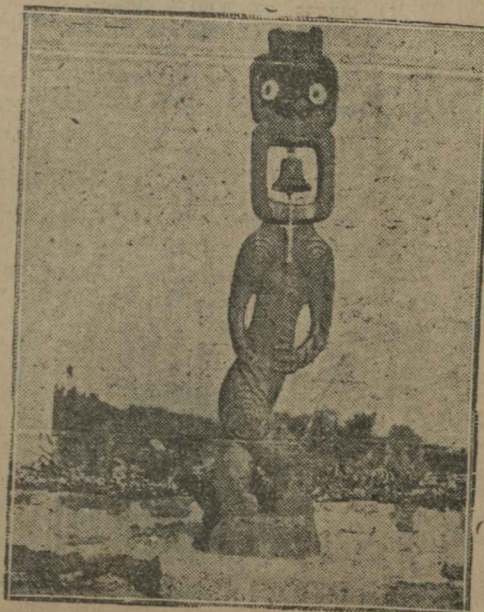
Στην Αγγλία οι δόκιμοι πυροσβέστες υποβάλλονται σε μια διαρκή και εντατική εξάσκηση. Στην εικόνα μας βλέ-

πετε τρεις τολμηρούς πυροσβέστες, ν' αναρριχώνται επί της προσόψεως ενός ύψους κτιρίου, κατά ένα τούπον φοβερά επικίνδυνον αλλά και θεαματικώτατον!

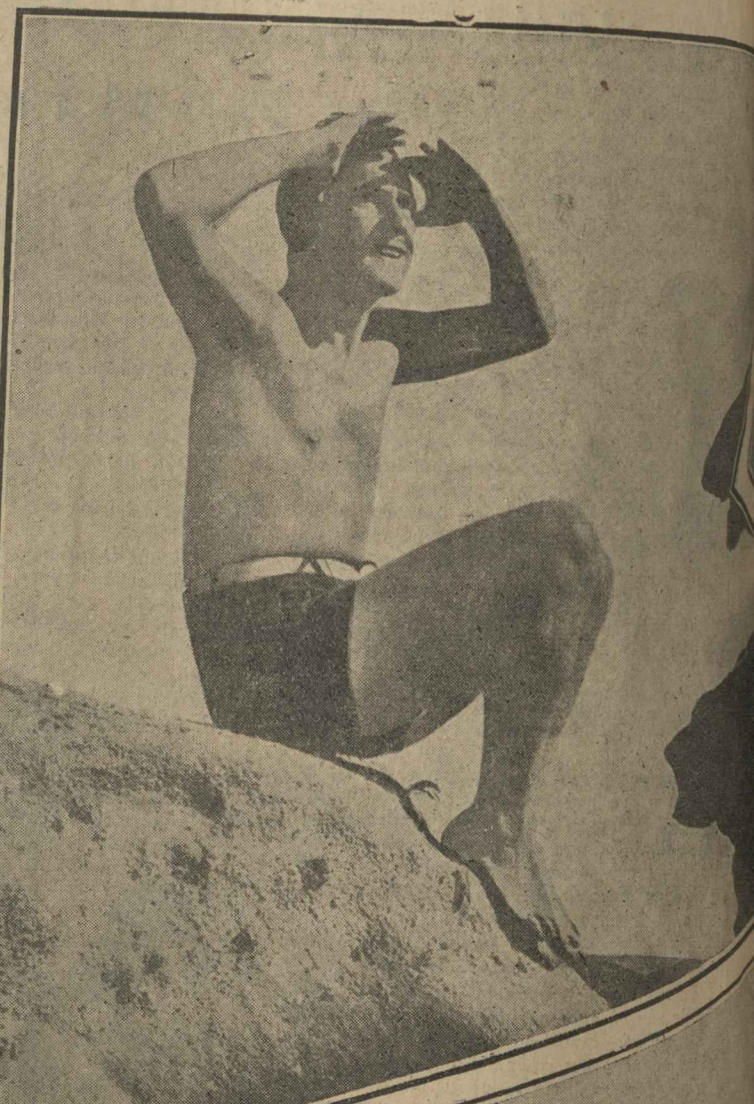
Καμπάνα... ειδωλον!

Τὸ παράξενο αὐτὸ εἶδωλο ἀνήκει σὲ μιὰ φυλὴ τῶν Μασοὶ τῆς Νέας Ζηλανδίας καὶ ἀπεκτίθη ἐσγάρως ἀπὸ κάποιο εὐρωπαϊκὸ μουσεῖο. Τὸ πρωτοφανὲς εἶναι ὅτι τὸ εἶδωλο

μπορεῖ νὰ μιλήσῃ—θεουβωδῶς μάλιστα—καὶ νὰ καλέσῃ τοὺς πιστοὺς στὴς ἐρωτήσεις— μετὰ τὴν καμπάνα ποὺ φέρει στὸ στομάχι.

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Άνω : Ὁ Φρέντερικ Μάρτε, ἕνας καινούργιος ἀμερικανὸς πρωταγωνιστὴς, θύει ὄχι μόνον γιὰ τὴν τέχνην του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ θαυμάσιο πλαστικώτατον σώμα του.
Κάτω : Ἡ περιφημὴ Γκρέτα Νίσοεν μὲ τὸν σύζυγόν της, τὸν βιομήχανον Οὐέλντομ Χάμπουργκ κατὰ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος.

ΟΙ ΔΟΤΕΡΕΣ ΜΑΓΙΡΕΥΟΥΝ ΜΟΝΟΙ ΤΟΥΣ!

Μιὰ καινούργια μανία ἔχει ἐκδηλωθῇ τελευταίως μεταξὺ τῶν ἀστέρων τοῦ Χόλλυγουντ: Νὰ μαγειρεύουν μόνοι τῶν καὶ κατόπιν νὰ προσκαλοῦν στὸ φαί τοὺς φίλους τῶν γιὰ νὰ ἐπιδεικνύουν τὴν μαγειρικὴν... δεινότητά τους!

Ἔτσι, κατήντησε ἡ περίφημη στὰς Μάριον Νταϊς, νὰ γίνῃ ἀκόμη περιφημότερη

γιὰ τὰ καλομαγειρευμένα μακαρόνια της, καὶ ἡ γνωστὴ συνάδελφός της Μάριον Νταϊς, ἡ σύζυγος τοῦ πολυκατασκευαστοῦ Ἐδουάρδου Γουόλντ, γὰρ εἶναι σήμερον γνωστότερη γιὰ τὰ ὡρεὰ, ὡς ὁ πρῶτος.
Στὴν εἰκόνα μας φαίνεται ἡ Μάριον Νταϊς, τὴν ὥρα ποὺ μαγειρεύει μεσ' εὐνὴν κομψὴν κουζίνα της.

Τὸ ζυγισμὸν τοῦ... Δημάρχου

Σὲ μιὰ μικρὴ πόλιν τῆς Αγγλίας, τὸ Αἰ—Ουάικαμπλ, ἐπικρατεῖ ἕνα παράχαλκο παρόδοξον ἔθιμον: Κάθε νέος δήμαρχος τῆς μικρᾶς πόλεως ἀπέσπας μετὰ τὴν ἐκλογὴν του, υποχρεοῦται νὰ φορέσῃ τὴν ἐπίσημην

στολή του καὶ, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὴν συνοδεία του, νὰ πᾶν νὰ ζυγισθῇ σὲ μιὰ εἰδικὴ ἐπὶ τούτῳ ζυγαρίᾳ! Στὴν εἰκόνα μας φαίνεται ὁ νέος δήμαρχος, τὴν ὥρα ποὺ υποβάλλεται στὸ εὐχάριστον... μαρτύριόν του!

Χριστουγεννιάτικο βράδυ

Τίτου Νούσα

Ήταν μεσάνυχτα παραμονής η παγωσιά κρουστάλλιας τους δρόμους και μ' έκανε να τρέμω όσόντο επέμενα στο άσκοπο περιπλάνημά μου, που είχα αρχίσει από νωρίς δίχως να πηγαίνω για ύπνο. Ή τρεις ώλες μερες χωρίς δουλειά, που θα πέφτανα μονάχος, με γιομάκι, σαν της πολολόγας. Και πόσος ανία—συγκρασμένη θλίψη και νοσταλγία—και τούτο στέκονταν αίτια να ξεφύγω έπει άηόσυα την εογένικη κάμαρά μου, στην όποια κανείς άλλος δε με περιέμενε εδών άπ' τον ίδιο μου ίσκιό και της άτέλειωτες ώρες της μοναξιάς μου.

Περπατάγα δίχως να βλέπω γύρω μου—δέν είνε υπερβολή αυτή ή φράση, ούτε υποτοικό σχήμα—δταν κάποιος, που πέλασε δίπλα μου, μ' έσπορξε τόσο δυνατά με τον άγκυώνα του όστε πήγα να πέσω. Δέν ήταν βέβαια ένα θεληματικό σκούντημα, μα γίνθηκε έτσι από άπροσεξία μου, για τούτο γούρια να ζήτησω συγγνώμη. Κατέναντί μου στέκονταν μιά γυναίκα με γουνέιο πανωφόρι, που με κοιτάζε χαλαρογελώντας. Ποιά ήταν, τί γούμα είχαν τα μαλλιά της, τί σχήμα το στήθος κι ή λαγόνες; Τίποσα άπ' αυτά δέν μπόρεσα να εξακριβώσω. Χάνονταν όλάνκωρη μέσα σαυτό το γουνέιο πανωφόρι και μονάχα τα μάτια της ξεπροβάλλαν, πούσαντε κι αυτά σκοτεινά, βουσι με το γούμα της νύχτας.

Προπατάτε σά νη μή βλέπετε μπροστά σας, παρατήρησε με αβύδαση, και το βλέμμα της ήταν γιομάτο πρόκληση και σαρκασμό.

—Χαίρετε, τσά πολλά πράγματα... άποκρίθηκε στενωχωρημένος για την άπροσεξία μου.

—Και σάς συμβαίνει πάντοτε αυτό; με ρώτησε με την ίδια αβύδαση.

—Όχι, τί θέλετε να πείτε; παρατήρησα αστασιμένος.

—Χά γά, γέλασε. Ήθελα να πω πως άν το παθίνετε συχνά να μην κυκλοφορήτε την ημέρα, που έχει πολυκομία. Πρέπει να θγαίνετε μονάχα τη νύχτα, αλλιώς και μή, να πάρετε έναν οδηγό.

—Μήπως ζητάτε συντροφιά για σήμερα βράδυ; ρώτησα, μη ξέροντας τί να υποθέσω.

Δέν είδα, μα ένοιωσα ότι κοκκίνισε όλάνκωρη. Γιατί όμως να την προσβάλω αυτό; Έβρισε από λάπιο υποπτο κέντρο και καόταν να κοροϊδεύει στον δρόμο με τον πρώτο τυχόντα...

Δέν είστε ευγένης, παραπονέθηκε. Ίσως νάχω ανάγκη από συντροφιά, όχι όμως τού είδους που σπανίζετε.

Σκέφτηκα νη την άρρώση και να φύγω—δέν είχαμε άλλωστε να πούμε τίποτα οι δύο μας—μα όπτόσο δέν έβριγα, και μονάχα που άρχισα να λέω άπυνοησίες. Φαίνεται ό φόβος να βοήθω πάλι μόνος μ' ανάγκησε να ακαδηάσω τσές κουταμάρες.

Με συγγωρείτε για τί ρώση μου, είπα κι' άποκρίθηκα. Μα ό τσές που με κοιτάζετε μ' ανάγκησε να πω κάτι τέτοιο. Έγινε πραγματικά παρξένα μάτι. Μήπως κι' είστε ή κυρία με τα χίτρινα; Μάλιστα, είνε τούτο μιά νοσηγέζικη ιστορία...

Σταμάτησα άπότομα, άποφασισμένος να μη συνεχίσω, μα ό περσιμής δε άάσνησε.

Μήπως και διαβάσατε αυτή την ιστορία; συνέχισα με μιά πόστυχη ειρωνεία.

Ανακούνησε το κεφάλι κι' έπαιψε να με κυτάξει.

—Όχι, άποκρίθηκε ξερά.

—Όσο δέν άποφάσισε νη φύγη, Νού, ήταν κάποτε μιά κυρία με τα χίτρινα—είσαι τρύλαχστον ανασείρε αυτή ή ιστορία—και συνάντησε κάποτε έναν νέο, έναν πύλασο μέγας και πάτω. Αυτή ήπει μιά άδύνατη γυναικούλα κι αώτος ένας σωστός άντρας—τον κυτάζε βίως α' ένα

τέτοιο βλέμμα κι' είχε τόσο παρξένα μάτι που τον καθήνησε πύ άδύνατο κι' άβουνα μικρό παιδάκι. Χά γά, δέν ήταν τίποτα από δαύτη. Μιά άσημαντη γυναικούλα, άμύρονη και διεσθαμένη ήταν, μα είχε αώτα τα παρξένα μάτια, που ζάλιζαν τους άντρες. Και τον έκανε αχλάδο της. Έβρισε άπ' το στίτι του ακολουθώντας την κατά πόδα, κι' είναν άγνωστο τί άπόγινε.

—Είμαι λοιπόν και γώ μιά άσημαντη, και διεσθαμένη γυναικούλα, με διέκοψε λαχανιάζοντας.

—Ποιός σάς είπε κάτι τέτοιο; —Μά έσείς! Σείς δέν είπατε ότι μοιάζω τής κυρίας με τα χίτρινα;

—Α, είπα πεί λοιπόν έτσι; Δέν το θυόμουν.

Μάσπρε 'κει δά κι' άπομακρόνηθε με γλήγορο βήμα. Την κοιτάζε πούσως κι' ύστερα, δίχως να ξέρω γιατί, έτρεσα πίσω της.

Με περιμένετε;

—Σταθήτε, φώναζε λαχανιάζοντας. Είπατε πριν πως έχετε ανάγκη από συντροφιά;

Σταμάτησε και με κοιτάζε παραξενευμένη. Δέν είπα κάτι τέτοιο, άποκρίθη άπότομα.

—Συγγνώμη, έτσι νόμισα. Εγώ όπτόσο έγω ανάγκη από συντροφιά. Όλες τις μέρες είμαι μονάχος—όπτόσο για αύριο γρειάζομαι παρξέν... δέν περσάνε τόσο εύκολα αυτές ή μέρες.

—Χά γά, γέλασε. Προσπαθήστε τότε να βοήθε... Τι γουρεάτε από μένα; Έγώ έγω μιά θαυμάσια συντροφιά και δέν άδειάζω.

Τότε έτσι, σαν νάθελε να με περσάει με πρστού φύγη μου ζήτησε την διεύθυνση μου.

Τί την ήθελε; μπόδ κι' ήταν για ν' ά-όη; —Ποιός ξέρει... άποκρίθη άόριστα.

Ανήμερα το βράδυ, τα Χριστούγεννα με βόλκαν μονάχο, μες στην εογένικη κάμαρά μου, όπω, τοιγούρα άτέλειωτα στον περσιμμένο γύρω της, γιομάτος άντα και περσμένες σκέψεις.

Δέν περιμένα κανέναν—ήμουνα βέβαιος πως κανείς, δε άόλογονταν—όπτόσο είνα άνοήτως λίγα γλυκά, ένα κερί και ένα μουκάλι κορσί. Ας βόισκονταν, είπα κι' τ' άπύθωσα πάνω στο άδειον τραπέζι. Δέν είχα βόεξη νη δοκιμάσω τίποτ' άπ' αυτά.

Τό ποιά, σαν ξυπνώ, μοιάζω τα γλυκά στα παιδιά που παίζουν στο δρόμο, και σούλω το κορσί για της κρυφές νύχτες. Όσο για το κερί, αυτό έχει πάντα τειλίσσει, πρστού προλάβω έγω να το σβήσω...

Κάπου—κάπου μονάχα έπεσε το μπί μου πάνω του, και μοιρογονταν να γέλαω. Ξάφνου γτύπησε ή πόρτα. Δέν ήταν ύπντό το γτύπημα, μα έγω τάρουσα αωτά καλά. Πήγα ν' άνοίξω. Μέσα μου είνα τή άγωνία πως ίσως νάκανα λάθος. Άνοίξα. Ήταν ή γυναιή μου γυνωμία.

—Με περιμένετε; ρώτησε α' ένα δειλό γυμνόγλιο.

Κούνησα άνητικα το κεφάλι... Και τί είχε γίνει ή θαυμάσια συντροφιά της; Έκλεισε την πόρτα δίχως ν' άπαντήσει. Όστε φωνόταν ν' άκούη ό,τι της έλεγε. Έβρισε μιάν εξεταστική ματιά γύρω. Ίσως έδωλε τη γούνα και την άπύθωσ πάνω στο κρεβάτι.

—Άνοίξα το μουκάλι με το κορσί και γύμια δυό ποτήρια. Ίστερα άναβα και το κερί.

—Καλά Χριστούγεννα, μπόδε κι' άδιναι το ποτήρι της.

Καλά Χριστούγεννα... Πόσον χαρό είνα ν' άκούσω κάτι τέτοιο! Και πού ήταν αώτή που μου τλανε; Μά άγνωστη μιά γυναικα που γνώρισα τυχαία στο δρόμο, την προηγούμενη νύχτα. Ποιά ήταν λοιπόν, πούθε έρχονταν; Μήπως είνα μονάχα άπυρστού;

—Είστε νέος άνόμη, μοιροβόισε—κι' ή φωνή της σούνονταν σαν ένα μακρόν γέ-όη, σαν το άρολόμια που χάνει ή θέλωση παίζοντας με την άμμο—είστε νέος άνόμη γιατί ζήτε τόσο μονάχος και δυστυχήμενος; Άπότομα μελαγχόλησε, γίνθηκε σβύνη και κάθισε στην άκρη του κρεβάτιού. Πησίσα και κάθισα δίπλα της. Την άνα-λάσασ, φίλησα τα μαλλιά της, το λαιμό, τα γούμα, τα γούνα... Δέν ήξερα ότε κι' έγω τί ζήταγα σ' αυτή τη γυναικα. Μ' άπώθησε με μιάν ήρεμη χειρονομία:

—Γιατί; ψιθύρισε άγνά. Όχι ζήτα τίποα, μπόρείτε να τσέγετε από την πρώτη γυναικα που θη βγή στο δρόμο σας. Κι' ύστερα, δέν κερδίζετε τίποα με το να με κάνετε δική σας. Πάντοτε δε μπόρείτε να το πετύγετε αυτό, άν γαλάσσε λίγα γούματα... Μαντέψατε σωστά πως είμαι μιά διεσθαμένη και άσημαντη γυναικούλα. Μη σήμερα βράδυ γούμα μιά συντροφιά διαφορετική, όπως γουρεάτε και σεις. Σβήστε πως είμαι γυναικα. Δέν είχατε εύτυχημένο...

—Ας μ' ή γίνωμε περισσότερο δυστυχήμενος με μιάν ένωση, που σε σάς ήθε μιση εύκολη, καταγρήσεις τού δρόμου και σε μένα τυχαίους πελάτες μής νύχτας.

Στριμώγνηκα στο στήθος μου κι' έκούμπησε πάνω μου το κεφάλι, βίως με κάποιον κουρασμένο πουλι που γουεύη κάποιον άσφαλισμένο μέρος να γείρη. Όλάνκωρη νύχτα την ένοιωθα έτσι δίπλα μου, αίστανόμουν την ανάγκη της να θερμάνη το λαιμό μου, και τα μαλλιά της μύρωναν τον άέρα κάτω άπ' το στόμα μου. Δέν ήξερα άν ήταν κάτι πραγματικό ή έβλεπα κάποιο όνειρο.

Πρστού άκούη άρχισή να ζημιέωνη σκαόθηκε να φύγη.

Δέν ξέρω γιατί την άφισα. Για λίγα χαρό έπειτα προσπάθησα νη την βρω, την έζήτησα παντού, μα ήταν άδικος κόπος. Ή γυναικα αώτη γάθησε, σαν να μην ήξετε ποτέ.

Έν τω μεταξύ ήρθαν τα καινούργια Χριστούγεννα. Το βράδυ άνήμερα άόριστα ένα κερί, κορσί και γλυκά. Έβλεπα πως ήθεθ πάλι να με βόη, μα περσμένα άδικα μέγρι το ποιά. Άρρώα, πρς τα χαράματα, άποκομήθηκα, άκουμπήμενος πάνω στο τραπέζι, κι' είδα στην ύπνο μου πως ήθεθ—μου όπω—την πρώτη φορά—με το μαρσο λεπτό της φόρεμα, τα γουαυά μαλλιά και το γλυκό της πρόσωπο.

Κι' από τότε, κάθε καινούργια τέτοια μέρα, άνοράζω πάντα ένα κερί, ένα μουκάλι κορσί και λίγα γλυκά. Άνάδω το κερί κι' ύστερα άποκοιμώμαι δίπλα στο τραπέζι να νάβη στον ύπνο μου όπως την πρώτη φορά, όπως πάντα, να μου εύγρηθ' ή Καλή Χριστούγεννα.

Τό ποιά, σαν ξυπνώ, μοιάζω τα γλυκά στα παιδιά που παίζουν στο δρόμο, και σούλω το κορσί για της κρυφές νύχτες. Όσο για το κερί, αυτό έχει πάντα τειλίσσει, πρστού προλάβω έγω να το σβήσω...

ΤΙΤΟΣ ΝΟΥΣΑΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΠΙΚΡΟΣ

ΕΝΑ ΔΕΠΟΙΤΑΖ ΠΟΝ ΤΩ ΖΗΣΕΑ

Σπιναλόγκια

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΩΝ ΖΩΝΤΑΝΩΝ ΠΤΩΜΑΤΩΝ

Επισκεπτήριο...

ΕΙΝΑΙ δραματική λοιπόν ή σκηνή της συναντήσεως τού γερού άνθρώπου με τον λεπρό συγγενή του. Άπ' τη μιά μεριά τού σωματοπλέγματος αώτος, άπ' την άλλη ό άρρωστος. Και πίσω άπ' αυτόν οι περιγίαι.

Συλλατάρουν. Κάνουν τον άδιάφορο. Αή-θεν κατά τήη περνούν άπ' εκεί. Κι' όλο τεντώνουν τ' αή τους!

—Νά... δοίμε τέλος πάντων, τί θα πούν... Κι' όλο έρχεται στον τόπο της ή καρδιά της πόσα. Γιατί, άν ήταν σοί άνθρωπος, ό λεγόμενος, ό δικός του, θα πήγαινε ό συγγενής του πύ κοντά. Θάμινε άρετά. Ένώ έ-σαι ήταν βέβαια πως δε θα μείνη παρόύ λίγα λεπτά! Έξέλλου ή βάρια περιμένει. Και το γουρεάτο: Ξέρει καλά ό λεπρός, πως ό έμπεπτης τάχει κι' αή η μέν' α' με το προσοπα-λά. Νά πάνε δηλαδή να τού φωνάξουν σε λί-γο!

—Ή όρα πέρασε! Δέν έπατρέπεται άλλο... Κοιμήθια μ' άλλα λόγια. Τραγική. Μα ός τόσο κοιμήθια. Στο άναμεταξό έχει άρχισή ό διάλογος.

Νά ένα δείγμα άπ' τους πύ συνηθισμένους: 'Ο λεπρός.—'Ησθε; 'Ο επισκεπτής.—'Εί... ήσθα.

—Πατί δέν έρχόσονται τσόν καρό; —'Εί... Δέν τά ξέρεις τα δικά μας; 'Α-διναι τάχα!

—'Ο επισκεπτής.—'Ησθε; 'Ο λεπρός.—'Εί... ήσθα.

—Πατί δέν έρχόσονται τσόν καρό; —'Εί... Δέν τά ξέρεις τα δικά μας; 'Α-διναι τάχα!

—'Ο επισκεπτής.—'Ησθε; 'Ο λεπρός.—'Εί... ήσθα.

—Πατί δέν έρχόσονται τσόν καρό; —'Εί... Δέν τά ξέρεις τα δικά μας; 'Α-διναι τάχα!

—'Ο επισκεπτής.—'Ησθε; 'Ο λεπρός.—'Εί... ήσθα.

—Πατί δέν έρχόσονται τσόν καρό; —'Εί... Δέν τά ξέρεις τα δικά μας; 'Α-διναι τάχα!

—'Ο επισκεπτής.—'Ησθε; 'Ο λεπρός.—'Εί... ήσθα.

—Πατί δέν έρχόσονται τσόν καρό; —'Εί... Δέν τά ξέρεις τα δικά μας; 'Α-διναι τάχα!

—'Ο επισκεπτής.—'Ησθε; 'Ο λεπρός.—'Εί... ήσθα.

—Πατί δέν έρχόσονται τσόν καρό; —'Εί... Δέν τά ξέρεις τα δικά μας; 'Α-διναι τάχα!

—'Ο επισκεπτής.—'Ησθε; 'Ο λεπρός.—'Εί... ήσθα.

—Πατί δέν έρχόσονται τσόν καρό; —'Εί... Δέν τά ξέρεις τα δικά μας; 'Α-διναι τάχα!

—'Ο επισκεπτής.—'Ησθε; 'Ο λεπρός.—'Εί... ήσθα.

—Πατί δέν έρχόσονται τσόν καρό; —'Εί... Δέν τά ξέρεις τα δικά μας; 'Α-διναι τάχα!

—'Ο επισκεπτής.—'Ησθε; 'Ο λεπρός.—'Εί... ήσθα.

—Πατί δέν έρχόσονται τσόν καρό; —'Εί... Δέν τά ξέρεις τα δικά μας; 'Α-διναι τάχα!

—'Ο επισκεπτής.—'Ησθε; 'Ο λεπρός.—'Εί... ήσθα.

—Πατί δέν έρχόσονται τσόν καρό; —'Εί... Δέν τά ξέρεις τα δικά μας; 'Α-διναι τάχα!

—'Ο επισκεπτής.—'Ησθε; 'Ο λεπρός.—'Εί... ήσθα.

—Πατί δέν έρχόσονται τσόν καρό; —'Εί... Δέν τά ξέρεις τα δικά μας; 'Α-διναι τάχα!

—'Ο επισκεπτής.—'Ησθε; 'Ο λεπρός.—'Εί... ήσθα.

—Πατί δέν έρχόσονται τσόν καρό; —'Εί... Δέν τά ξέρεις τα δικά μας; 'Α-διναι τάχα!

—'Ο επισκεπτής.—'Ησθε; 'Ο λεπρός.—'Εί... ήσθα.

—Πατί δέν έρχόσονται τσόν καρό; —'Εί... Δέν τά ξέρεις τα δικά μας; 'Α-διναι τάχα!

—'Ο επισκεπτής.—'Ησθε; 'Ο λεπρός.—'Εί... ήσθα.

—Πατί δέν έρχόσονται τσόν καρό; —'Εί... Δέν τά ξέρεις τα δικά μας; 'Α-διναι τάχα!

—'Ο επισκεπτής.—'Ησθε; 'Ο λεπρός.—'Εί... ήσθα.

—Πατί δέν έρχόσονται τσόν καρό; —'Εί... Δέν τά ξέρεις τα δικά μας; 'Α-διναι τάχα!

—'Ο επισκεπτής.—'Ησθε; 'Ο λεπρός.—'Εί... ήσθα.

μάτια μ' όλες της πιθανές και άπίθαες σάλ-τσες. Και με προφανή σκοπό—όλα αήτά, νά... διεγείρουν τον άναγγώστη.

Τό άποτέλεσμα ήταν, όχι μόνο να καλήσουν την περιφρόνηση τού σοβαρού κόσμου της έ-πιστήμης, αλλά να κάμουν κι' αήτους τους έ-δινους τους λεπρούς—που φυσικά δέν ήταν δυνατοί ν' άναγνωρίσουν τον έαυτό τους σ' έ-να τόσο θολό καθρέφτη—να γίνουν έξω φρε-νών με την μακάβρια διασωμώδηση ενός πά-θους που είναι συνέπεια της άρρώστειας τους.

Έτσι ή αλλιώς, δέν άφισα να με πάρη το έ-διο το όνειν.

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

—'Ε ;... Γιατί να ζούμε; Τό ρώτημα αώτο, δε μου το έθετε, ούτε κα-

γαν αξιοσημιασμό κι' έναν ρομαντισμό που δέν ύπάρχαν. Βιάστηκα δηλαδή να υποθέσω, πως άν την άφισα ν' άπατήση, θα μούλεγε:

—Γιατί ζούμε σ' αυτόν τον κόσμο; Μα για ν' άγαπώμαστε. Γι' αώτο!...

Βιάστηκα μάλιστα άκόμη περισσότερο να υποθεθώ την άπάντησή.

—Γιά ν' άγαπώμε; Χαράνισα. Τραγικά, ναζιάρικα, έκανε το σκέτερο το ψυχρόμπε της φιλάρεσκης γυναι-κας. Κι' έξακολούθησε να γελά δυνατά, σχε-δόν προκλητικά και σκανδαλιάρικα.

—Γι' αώτο; Έτσι λέτε;... Ξαφνικά σπυθώθηκε, ή τούλάχιστον σοβα-ρεύτηκε. 'Η κι' όλος μελαγχόλησε.

Ρώτησε τώρα ή ίδια: —Μα γιατί κάνετε έτσι; Γιατί κυττάτε δι-αρκώς τριγύρω σας, λίγο σαν φοβισμένος, λί-γο σαν νά... ντρέσεστε;

Δέν είχε άδικο. Όλο και κάτι τέτοιο θα μαρ-τυρούσε ή άνησυχία κι' ό φόβος μου. Τής έ-ξήγησα:

—Μείναμε παρξένα οι δύο μας και... φο-βόμας μήπως μās παρξενήσουν! Ξαφνικά, την πήσαν πάλι νέα γέλια. Μα δέν βόσ-αξαν, παρξά μιά στιγμή. Κι' άπ' το κύταγμα που μου έκανε, κατάλαβα τί ήταν έτοιμη να μου πη κατάμουτρα:

—Βλάκα! Μου το είπε με τον μορφασμό της.

—Νά μās παρξενήσουν; Έσας; Έμένα; Έμένα μ' έσας; Έ... δέν είμαστε καλά!...

—'Ο σαρκασμός άντιπάλει άκόμη στ' αντία μου.

Μα και θαρρό να βλέπω άκόμη την σκο-τεινή, την πονεμένη μορφή της γυναικας που ληρωμένη σ' έτα το πύ γυναικείο μπόρείσε νάχη μέσα της, άναγνωρίζει μέσα σε μιά τέ-τοια σερακαστική διολόγια, τη στήρηση τού δικαίωματος των έρωτικών σχέσεων, μ' ένα όποιόδηποτε άντρα που δέν είναι λεπρός σαν κι' αήτην...

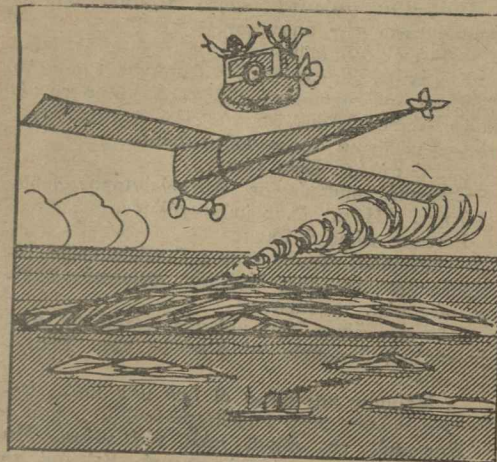
Δέν έξω αν άπόδοσα έστω και άμυδρά, την σπαργμό αώτο της γυναικας καρδιάς. Μη και μ' αώτο το λίγο, έλλπω πως ή άντα-γνώστειές μου με κατάλαβαν, καλύτερα.

Στην άπλάστει του έκφραση, να πως θα μπόρεσε να διατυπωθ'—κατά την γνώμη μου—ό σπαργμός αώτος. Πάλι με μιά σύγ-κροση:

'Ο Μακρουπουκάμισος κι' ο Κοντοβράκης κάνουν τὸ γύρο τοῦ κόσμου

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Σ' ἓνα συνοικιακὸ φαρμακεῖο, ὁ Μακρουπουκάμισος, κοιτώντας τὰ φάρμακα στὸ γυφίδι, ὠνειρεύτηκε περιπέτειες. Καὶ κάθε μεσημέρι, τρώγοντας στὸ ἀντικρινὸ μαγέμιο, ἐκμυστηρευόταν τὰ δεινὰ τοῦ στὸν Κοντοβράκη, τὸν λαντάρη τοῦ μαγαζιού.

Καὶ ἡ τορμακτικὴ πτόσις των συνεχίζεται, ὅταν—θεῖα συνάρσις—ἐμφανίζεται ἀπὸ κάτω τους ἓνα ἀεροπλάνο, ἐπάνω στὸ ὁποῖο πέφτει τὸ πολυκαθὲς καρότσι...

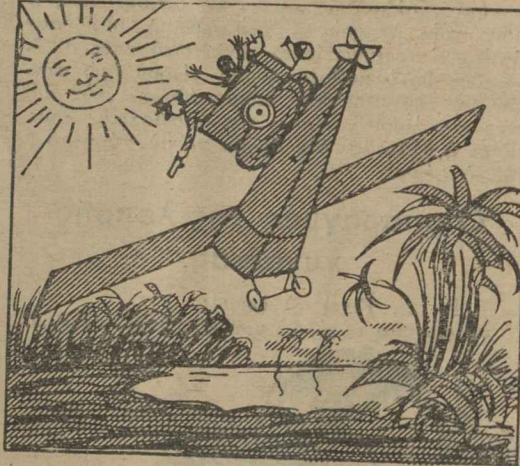

Ποῖν προλάβουν οἱ δύο καὶ φίλοι νὰ συνέλθουν ἀπ' τὴν τελευταία τορμερὴ περιπέτειά τους, καὶ νὰ θυμηθῶν τὴν πείνι τους, ἓνας πύθκος ἀπ' ἓνα γειτονικὸ δέντρο, ἀρχίζει νὰ τοὺς πετροβολᾷ με... ἰνδικὰ καρόδια!

Καὶ ἐπὶ τέλους τὸ φοινικόδεντρο σὲ μιὰ δυνατώτερη κίνηση τοῦ ἀγιοσιμένου ἰθαγενούς τινάζει τὸ καρότσι με τοὺς ἐπιβάτες τοῦ ἐπάνω στὸ... κεφάλι τοῦ ἀγρίου διώκτου των!

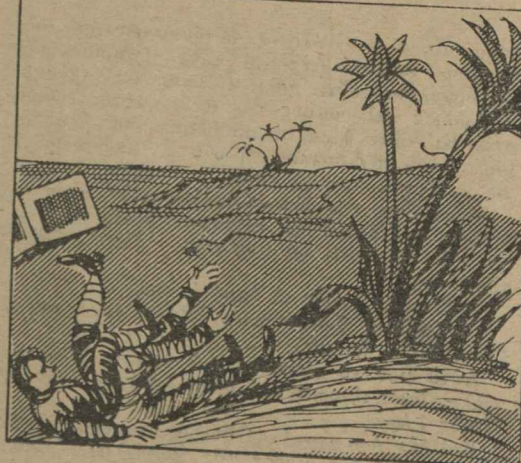
Μιὰ μέρα διάβασαν στὴν ἐφημερίδα ὅτι ὁ διάσημος ἀεροπόρος Βολλάντ ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ με τὸ ἀεροπλάνο του ἀπ' τὸ Τατόϊ κατ' εὐθείαν γιὰ τὴν Ἀμερική. Κι' ὁ Κοντοβράκης, ποὺ ἦταν ἀπειρηκὸν πνεῦμα, ἐπρότεινε στὸν φίλο του ν' ἀκολουθήσουν τὸ... ἀεροπλάνο! Παίρνουν τὸ καρότσι τοῦ γειτονικοῦ μπαζαλῆ, πάνε στὸ Τατόϊ καὶ τὸ δένουν κρυφὰ στὴν οὐρὰ τοῦ

Τὸ ἀεροπλάνο, ὑπὸ τὸ βάρος των ἀνεπιθύμητων ἐπιβατῶν του, γάνει τὴν ἱσορροπίαν του καὶ ἀρχίζει νὰ πέσει σὰν βολὴς στὴν γῆ... «Ὁλα πιά φαίνονται γαμμένα!

Ἀλλὰ φαίνεται πὺς εἶναι καταδικασμένοι νὰ μὴν βροῦν οὔτε μιὰς στιγμῆς ἡσυχία οἱ νεαροὶ τυχοδιωκτές μας! Ἐνα ἰθαγενὴς τοῦ ἀντικρινοῦ δέντρου καὶ τοὺς διατάζει νὰ κατεβῶν κάτω. Ἀσφαλὼς θάνατ' ἡσυχίας!

Ὁ Κοντοβράκης, ποὺ σβέλτος, προσπαθεῖ κι' ἀπαξέται ἀπ' τὸ φοινικόδεντρο. Τὴν στιγμή ὅμως ποὺ ὁ ἰθαγενὴς δέχεται κατακέφαλα τὸν Μακρουπουκάμισο, ἀφίνει τὸ σκεῖνο ποὺ κρατᾷ καὶ τὸ δένδρο, ἀνορθούμενον με δύναμι, ἐκτινάσσει στὸν ἀέρα τοὺς

ἀεροπλάνου. Σὲ λίγο βρίσκονται στοὺς αἰθέρας. Ἐπειτα ἀπὸ προπορεύσεις περιπέτειες κατὰ τὴς ὁποῖες οἱ τρεῖς τορμακτικὲς ἐκπαιδευμένον ἐπανειλημμένως τὸν ἴσχυο κίνδυνο, βρέθηκαν μέσα σὺν κρημνιστῇ ἡφαιστειῶν, ἀπὸ τὸ ὁποῖο μὴ ἐκφυγὴν ἐκρηξὴς τοὺς ἀνέτρεξε στὰ ὕψη. Κατὰ τὴν ἀποφυγὴν τοὺς ἀνέτρεξε στὰ ὕψη. Κατὰ τὴν ἀποφυγὴν τοὺς ἀνέτρεξε στὰ ὕψη.

Ἀλλὰ, νὰ ποῦ, δίχως νὰ τὸ νοήσουν, βρίσκονται ἐν ἀσφαλείᾳ ἐπάνω σ' ἓνα τορμακτικὸν καρότσι. Ἀσφαλὼς ὁ θεὸς τοὺς ἔλαβε. Γιατί τὸ ἀεροπλάνο βρίσκεται ἤδη ὑπὸ τὴν ὀλίαν!

Οἱ τορμακτοὶ φίλοι μας ἀνορθοῦνται, καὶ ὁ ἰθαγενὴς δίνει μιὰ θηλιά στὸ φοινικόδεντρο καὶ ἀρχίζει νὰ τὸ σείει με ἥρακλειον δύναμιν. Ἡ κατάσταση εἶναι πάλι ταλαιπωρία. Ἀπὸ τῆς Σκύλλης, στὴν Χάρυδιν...

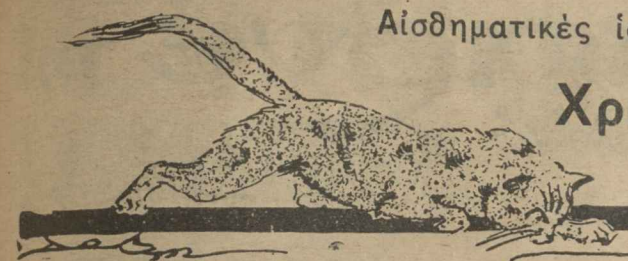

ἄλλου, φίλους μας, τὸν Κοντοβράχη, τὸν Ἀλφὸ καὶ μερικὰ πύθκια. Ἐνταῦχος μιὰ πύθκια, τοὺς ἀπείκει ὅλους στὸ σπαστὸ νομίζοντας καὶ τὸν Κοντοβράχη γιὰ... πύθκο! (Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Αἰσθηματικές ἱστορίες

τῆς Καίτης Κύρνερ

Χριστουγεννιάτικος λόρδος

Ἡ οἰκογένεια Τόργκαν, ἀποτελούμενη ἀπὸ τὴν μαμὰ Ντόροθυ, τὸν μπαμπὰ Τζιμ, ὀνομαστὸν τραπέζι, καὶ τὴν μικρὰ καὶ χαριτωμένη τους κόρη Σούζι, ἀπεφασίσαν νὰ εγκαταλείψουν, Δεκέμβριο μῆνα, τὴν Νέαν Ἰόρκη καὶ νὰ πάνε στὸ Παρίσι. Κι' ἡ ἀπόρρησή τους αὕτη στηρίχτηκε πάνω σὲ δύο λόγους: ὁ πρῶτος ἀρκετὰ σοβαρὸς καθὼς θὰ ὄφει, ἦταν πὺς ἡ μὲς Σούζι ἐπιθυμοῦσε ἀπὸ καιροῦ νὰ διαθέσῃ ἡ ἴδια τὸ γαϊδάκι της, συμπληρώνοντας τὸ βεστιονιστὴ της με φορέματα τῶν παριζιάνικων ἡλικῶν γυναικῶν κομψοτήτων τοῦ Παριὸ καὶ τῆς Λανδὸν, με καπέλλα τῆς Μονὸ καὶ με μπουκὸ τοῦ Καρτιέ. Ὁ δεύτερος λόγος, ἴσως λιγώτερο σοβαρὸς ἀπὸ τὸν πρῶτο, ἦταν πὺς ὁ Τζιμ Τόργκαν, σ' αὐτὴς τῆς δυσκολίας τῆς κρίσεως, εἶχε ἀκόμα καὶ τὰ Χριστουγεννιάτικα νὰ κανονίσῃ μερικὰς μικροποθέσεις στὴν γηραιὰ ἡμετέρα: Χρηματικὰ ἐπισχυστὲς, δάνεια, ἐκκαθαρίσεις καὶ ἄλλα τέτοια ἀπασχολοῦσαν διαρκῶς τὸν ἀεισθητικὸν τοῦ μεγάλου ἀμερικανικοῦ τραπέζι οἴκου Τόργκαν.

Κι' εἴτοι ἡ λογερὴ καὶ ξανθοῦλα μὲς Σούζι περιέφερε τὴν κομψὴ σιλουέτα της μες στὸ Χριστουγεννιάτικο Παρίσι. Ἐκκεῖ ἀφύρσε κι' ὅστερα πῆγαινα νὰ γοῦρῃ πούθενά, κατὰ τὸ δυνατόν ὅμως χωρὶς τὴν μαμὰ Ντόροθυ. Κι' αὐτὸ γιὰτί, ἐκτός ποὺ σὰν εἶναι κανένας νέος, διασκεδάζει καλὴν μόνον, τοῦ κι' ἡ μαμὰ Ντόροθυ προτιμοῦσε νὰ κάθεται στὸ ἀνεστὸ διαμέρισμα της, στὸ Ρίτς, καὶ νὰ διαβάξῃ ἀγγλικά περηνικά. Ἐτοῖς συνέβη τὸ ἐξῆς περιεργὸν στὴν Σούζι: νὰ βρεθῇ δηλαδὴ ἓνα ἀπόγευμα στὸ «Σουρὶ ἔσκιρ» ἓνα μικρὸ ντενσιχ, χωμένο στὸ πασαζὶ Λεόντ. Ἐνα μεγάλο, κατακόκκινο λαμπρόν, με διάφορα χρυσινὰ ζεύγη ζωγραφισμένα πάνω, κοσμοῦσαν μπροστὰ στὴν εἴσοδο, παραπετάσματα ἀπὸ πικρὴ λευκὴ μουσελίνα σκέπαζαν τὰ παράθυρά του καὶ δελεαστικὸν ἦναι σὺνταξ ἀνοῦγονταν ἀπὸ μέσα. Ἡ Σούζι στεκόταν διστακτικὴ καὶ ἀναποφασιστὴ μπροστὰ στὴν περιστροφικὴ πόρτα, ὅταν ἓνας γκοῦμ με χρυσοπράσινη λινόρα τὴν ἐπώρσε σιγῶν νὰ μῇ μέσα, χωρὶς ἡ Σούζι νὰ προλάβῃ ν' ἀντισταθῇ. Κι' εἴτοι, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, βρέθηκε μέσα σ' ἓνα μικρὸ θεωρεῖο, ταπετσαριμένον ἀπὸ κόκκινα μεταξοτῆ. Πάνω στὸ μικρὸ τραπέζι ἦσαν ἀκροατικὸν ἓνα πράσινο κορτάκι. Ποῖν ἀκόμα ἡ Σούζι συνέλαβη ἀπὸ τὴν πρώτη συγκίνησή της, ἓνας νεαρὸς κομψὸς κύριος τὴν πλησίασε, τῆς ἔλαβε μὲν εὐγενικὴ ὑπόκλιση καὶ τὴν προσκάλεσε νὰ γοῦρῃ. Χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις, τῆς παρουσιάσθηκε:

—Μπόμπ Ντῆσον, χορευτῆς.

Ἡ Σούζι τοῦρριξε μιὰν ἐρευνητικὴ ματιά. Ἦταν φηλός, με φαρδεις πλάτες, εἶχε ἓνα ἄδοντο, λεπτὸ πρόσωπο καὶ κατὶ καταγάλαν μάτια, γεμάτα καλωσύνη. Τὸν βόηκε ἐξαιρετικὰ συμπαθητικὸν, καὶ γι' αὐτὸ δέχθηκε νὰ γοῦρῃ μαζί του ὁλόκληρον τὸ ἀπόγευμα. Ἐσφινὰ ὅμως ἔγινε ἀνέμοι. Ἡ Σούζι ἔοριξε τότε μιὰ γοήτωση ματιὰ στὸ μικροσκοπικὸν μπριλλαντίνον ρολογιὰ τοῦ νεοῦ της καὶ θυμήθηκε πὺς στὸ Ρίτς θὰ τὴν περιμέναν ἀπὸ πολλὴν ὥρα. Σιγῶν φοβισμένη, τὴν στιγμή ποὺ ἀποκαταστάσε τὸν νεόν, ἔβαλε στὸ χεῖρ τοῦ ἓνα χαρτονόμισμα τῶν δέκα δολαρίων.

Ἀπὸ κείνη τὴν μέρα ἡ Σούζι ἔγινε τακτικὴ πελάτις τοῦ «Σουρὶ ἔσκιρ». Δώδεκα μερὰ τοῦα ξεγελοῦσε τὸν ἑαυτὸν της ὡς ποὺ τὰ πραγματικὰ της αἰσθηματικά, ὅπου τὸ τέλος ἀναγκάσθηκε ν' ἀναγνωρίσῃ πὺς δὲν τὴν τραβῶσε ἐκεῖ οὔτε μιὰ δίψα γιὰ περηνότητες, οὔτε τὸ πάθος της γιὰ τὸν γοῦρῃ.

Ἐνταῦχος, ὅτε τὸ πάθος της γιὰ τὸν γοῦρῃ, ὅτε ὁ Μπόμπ Ντῆσον, ὁ χορευτῆς! Στὰ διαλείμματα τοῦ γοῦρῃ καθόταν πάντα

μαζί του στὸ ἀναπαυστικὸν, μικρὸ θεωρεῖο. Κοιθένταζαν ζωηρὰ κι' ἐγκαρδία. Ἡ Σούζι τοῦ διηγόταν γιὰ τὴν Ἀμερική καὶ ὁ Μπόμπ γιὰ τὴν πατρίδα του τὴν Ἀγγλία. Καὶ ἡ Σούζι ἀπορούσε γιὰ τὴν πλατεῖα τοῦ μόρφωσης καὶ γιὰ τὴν πλήρη γνώση, ποὺ εἶχε, τῆς ἀριστοκρατικῆς κινήσεως τῆς Ἀγγλίας. Μονάχα γιὰ τὴν ζωὴν τοῦ ὁ Μπόμπ δὲν μιλοῦσε παρὰ πολὺ λίγο. Τὴν ἔφινε μόνο νὰ καταλάβῃ πὺς βρέθηκε ἐσφινὰ στὴν ἀνάγκη νὰ καθίξῃ μόνος τοῦ γοῦρῃ καὶ πὺς ἡ ἀνάγκη αὕτη τὸν ὁπορεύσε νὰ γίνῃ χορευτῆς. Ἡ Σούζι τὸν ἀκούσε σκεπτικῇ, ἐκτύπασε τὰ ὅμοια, χαμψυλῶτά του χεῖλη ποὺ τῆς ἔλαγαν αὕτη τὰ λόγια καὶ ἐρωτεύεταν ὁλόενα καὶ

— Δὲν θὰ μείνετε μόνος, Μπόμπ!

περισσότερον τὸν μυστηριώδη καὶ κομψὸ Μπόμπ.

Τέλος ἔφτασε ἡ 24 Δεκεμβρίου. Ἐκκεῖ τὸ ἀπόγευμα τὸ «Σουρὶ ἔσκιρ» ἦταν ἥσυχο καὶ ἔρημον. Ὡς καὶ οἱ πύθκια πελάτες τοῦ εἶναι τελειώσε τῆς Χριστουγεννιάτικης ἀγορῆς των κι' ἐσπεύδαν στὴς οἰκογενεῖς των. Γι' αὐτὸ ὁ Μπόμπ καὶ ἡ Σούζι ἐκάθονταν μόνον μες στὴν μισοκλειμένην πόρτα, ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της.

—Ποῦ θὰ περάσετε τὸ Χριστουγεννιάτικο βράδι σας;

—Ὁ Μπόμπ χαμήλωσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε σιγῇ:

—Σήμερα εἶμαι ὁλόενα μόνος, Σούζι. Γιὰ πρώτη φορὰ νοιώθω τὴν νηπιὰ νὰ μὴ πιέζῃ.

—Δὲν θὰ μείνετε μόνος, Μπόμπ! τοῦ ὠνόμασε ἡ Σούζι ἀπορροστικῇ. Θάβετε σὲ μὰς! Ἐγὼ μετ' ἐμὴν γοῦρῃ καὶ ἓνα Χριστουγεννιάτικον δένδρον στὸ διαμέριμά μας.

Θάβουν μερικὸν γνῶμας, τὸν μπαμπὰ καὶ σεις, σὰν φίλους μου, ὅστες εὐπορόσκεισθε.

—Ἐνταῦχος, Σούζι! εἶπε ὁ Μπόμπ καὶ αὕτη τὴν φορὰ φίλους μὴ—μὴ τῆς οὐδ' αὖτε ἀφ' ὧν δαχτύλων της.

Τὸ βράδι ἓνα τεράστιον Χριστουγεννιάτικον δένδρον, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε, ἦταν στημένο

στὴν τραπέζια τοῦ διαμερίματος των Τόργκαν, στὸ Ρίτς. Γύρω ἀπὸ τὸ στογγυλὸν τραπέζι καθόταν πέντε ἡ ἑξὶ μεγαλοδύναμοι, ποὺ τὸ ζεύγος Τόργκαν εἶχε καλέσει γιὰ ἓνα φιλικὸ Χριστουγεννιάτικον δείπνον. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦσαν καὶ ὁ λόρδος Χῆρστον ἀπὸ τὸ Λονδίνον, ὁ πρόεδρος τῆς Ἰντιν—Ρόμπερτ Κόμπαν, τὰ οἰκονομικά της ὁποῖας δὲν πῆγαιναν τόσο καλὰ καὶ εἶχαν ἀνάγκη τῆς ἐνσχυσῆς τοῦ οἴκου Τόργκαν.

Ὅταν ὁ ὑπηρέτης, σύμφωνα με τὴν ἐντολὴν ποὺ τοῦε δώσει ἡ μὲς Σούζι, πλησίασε νὰ τῆς ψυλοῖσθαι στὸ αὐτὸ πὺς ἦθε ὁ μίστρερ Μπόμπ Ντῆσον, ἡ νέα σηκώθηκε γοῦρῃ—γῶρῃ καὶ ἔσπευσε νὰ ὑποδεθῇ τὸν φίλο της. Ἡ ἀλλήθεια ἦταν, πὺς ἴσχυε ἐκείνη τὴν στιγμή δὲν εἶχε ἀκόμα σκεπθῇ πὺς θὰ δικαιολογῶσε τὴν παρουσίαν τοῦ Μπόμπ μέσα σ' ἓνα κύνιο, ὅπου δὲν γινόταν δεχτοὶ παρὰ μόνον ὁ πλοῦτος καὶ ὁ ἀριστοκρατικὸς. Ταραχμένη ζητοῦσε νὰ βοῇ μιὰ διέξοδο, ὅταν εἶδε ἔσφινὰ νὰ μπαίνει μέσα στὸ σάλλιν ὁ Μπόμπ, ψηλὸς καὶ λυγρὸς, σωστὸς ἑλάντρεμα μέσα στὸ ἄμειστο φάκο του. Τότε τῆς ἦρε μιὰ ἐσφινικὴ ἐμπνευση, ἡ μόνη ποὺ θὰ δικαιολογῶσε κατὰ τὴν κατὰστασιν.

—Ἐπιτρέψτε μου νὰ σὰς παρουσιάσω τὸν λόρδο Ντῆσον, ἓνα καλὸ φίλο μου, εἶπε ἡ Σούζι με ὁρὸς στοὺς ἄλλους.

Μὰ τότε, πὺς γενικὴ κατὰπληξη, ὁ λόρδος Χῆρστον σηκώθηκε τρέμοντας ἀπ' τὸ καθίσμα του καὶ πλησίασε ἀπειλητικὸς τὸν Μπόμπ.

—Ἐτοῖς λοιπὸν κρατᾷ τὸν λόγο τῆς τιμῆς σου, ἐγὼ, ἓνας Ντῆσον! Μὰ τί θέλεις τέλος πάντων ἐδῶ ποῦ ἦθες;

—Ὅλοι σηκώθηκαν σαστισμένοι, μάλιστα ὁ Τόργκαν γτύπησε καθρησυχαστικὰ τοὺς ὠμους τοῦ Χῆρστον.

—Νοῦγας, Χῆρστον! Τὸν ἔξερετε λοιπὸν ἀπὸν τὸν νεόν;

—Ἄν τὸν ἔξερε, λέει! εἶπε ὁ Χῆρστον, γελώντας γλευρατικῇ. Ἀλλὰ σὰς ὀφείλω μιὰν ἐξήγησιν. Ὁ Μπόμπ Ντῆσον εἶναι ἀνεμὸς μου καὶ ἐγὼ εἶμαι χηδεῖων του, ἐπειδὴ εἶναι ὁρατός καὶ δὲν ἐκτρεφῆται ἀκόμα. Ἐδῶ καὶ μερικοὺς μῆνες ὅμως τὸν ἐκτρέφω ἡ ἐπιθυμία νὰ γνωρίσῃ τὴν ζωὴν τοῦ Παριὸ. Καθὼς θὰ φαντάζεσθε, οὐκ αὐτὸν ἀνέβηκε, γιὰτί τὸ Παρίσι εἶναι ὁλοῦς γιὰ νέους σὰν τὸν Μπόμπ! Ὁρὸς δὲν ἀπορροῦν καὶ νὰ τὸν ἐμπροσθῇ. Ἐκκεῖ ποὺ μοῦ εἶπενε νὰ χῶμα, ἦταν νὰ τοῦ κρατήσω τὰ εἰσδηματὰ του καὶ νὰ τοῦ πᾶρῃ τὸν λόγο τῆς τιμῆς τοῦ πὺς δὲν θὰ φέρῃ πὰ τὸν τίτλο του, παρὰ μόνο σὰν γοῦρῃ στὴν Ἀγγλία. Τώρα ὅμως...

—Τώρα ὅμως, λόρδε Χῆρστον, τὸν διέκοψε ἡ Σούζι, δὲν πρέπει νὰ θυμωῖται γιὰτί ἐγὼ καὶ μόνη ἔσφινὰ γιὰ τὴν ἔγινε. Ἀπὸ μιὰ κορὴν καταδόξια σὰς παρουσιάσα τὸν ἀνεμὸν σας γιὰ λόρδο, γιὰτί νὰ ἔξω πὺς ἦταν στὴν πραγματικότητά ἓνα ἀληθινὸν λόρδο!

—Ἀπὸ ματαδόξια μετ' ὅμως Τόργκαν, ὡς τῆς ὁ Χῆρστον μετ' ἀλλομένην ἀίσθησιν πεισ. Καὶ πὺς συμβαίνει νὰ δίνετε ἀπὸ ματαδόξια ἓναν τίτλο ἀκριβῶς στὸν ἀνεμὸν μου;

—Ἐπειδὴ... ἐπειδὴ... ταύλιζε ἡ Σούζι, κινκινίζοντας ὡς τῆς ἔλες τῶν ὠλλῶν της.

—Ἐπειδὴ, σήμερα φεραδωνισθῆκαμε, συμπληρώσε ὁ Μπόμπ ἀπορροστικῇ. Ἐπειδὴ δὲ σὲ λίγο θὰ παντρευθῶμε, πρέπει νὰ με θεωρήσῃτε ἀνήλικον, ἀγαπῆτέ μου ὅσις! Τὸ ὅτι ὅμως ἐγὼ, κορὴν μου Σούζι, καὶ ἔκκεῖ σήμερον λόρδο ἀπὸ ἀγῆνη, αὕτη εἶναι ἡ ὁμορφώτερος Χριστουγεννιάτικη ὁδοὺ τῆς ζωῆς μου!

ΚΑΙΤΗ ΚΥΡΝΕΡ

Τὸ βιβλίο

Σ' ὅλους εἶνε τόσο γνωστή ἡ ἐπατυχία τῶν Δελφικῶν ἐορτῶν, πού ἡ ὀργάνωσὶς τῶν ὑπὲρ-ξεν ἀπολλειστικῶ ἐργῶ τοῦ καλλιτεχνικοῦ ζεύ-γους, τοῦ Ἀγγέλου καὶ τῆς Εὔας Σικελιανοῦ, ὥστε νὰ περικτυφῇ ὁλό-τελα ἀπ' τὸ σύντομο αὐτὸ σημείωμα μὴ ἀσάφει-ποτε ἐξέτασθαι ἡ κριτικὴ τῶν Παράλληλων στο-θεατικῶν μέρους τῶν ἐορτῶν αὐτῶν, ὁ Ἀγγελος Σικελιανὸς θέλησε νὰ προσδώσῃ σ' αὐτὲς καὶ μιὰ σημασίαν ἀλλοιώτικη, ιεραικὴν θὰ μπορού-σε νὰ πῇ κινεῖς καὶ μυστικιστικὴ. Καὶ τὸν κύκλον αὐτῶν πῶν προσπαθειῶν του ὑπάρχει καὶ τὸ τελευταῖον βιβλίο του «Ἡ Δελφικὴ Ἑ-νωσις».

Ἡ Δελφικὴ Ἑνωσις

Στὸ βιβλίο αὐτὸ πού μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ καὶ σὰν ἕνα μαγευτικὸν τῆς ὅλης κοσμοθεωρίας τοῦ δημιουργοῦ καὶ ἐμφυτοῦ τῶν Δελφικῶν ἐορ-τῶν, ὁ ποιητὴς θέλησε νὰ δώσῃ τὸ παραδειγμα μιᾶς ἐπιστροφῆς πρὸς τὴν ἀγνή ἐκπροσώπηση τῶν πρὸ προποσίων ἀντιλήψεων, ἐκθέτοντας τὴν πῶν χαρακτηριστικῶν ἐκείνων δικῶν τῶν τῶν, τῆς ἀρχῆς πάνω στὴς ὁποῖες πιστεύει πῶς θὰ μεταφύσῃ ἀπὸ στριμχθῇ τὸ οὐκοῦμα τῆς με-λωντικῆς κοινωνίας.

Κι' ὁ Σικελιανὸς μὲ τὸ βιβλίο του, δοί-σκει τὴν εὐκαιρίαν νὰ χτυπήσῃ κάθε σαθρὸ στοι-χείο τοῦ σημερινοῦ συστήματος, ἢ παρατηρή-σῃ τὰ τρωτὰ του καὶ νὰ καλέσῃ στὸ τέλος ὅλους ἐκείνους πού πιστεύουν καὶ συμφωνοῦν μαζί του, νὰ ἐνέσωσιν τῆς δυνάμεις τῶν σὲ μιὰ γενικήν προσπάθειαν πού θὰ εἴχῃ γὰρ τελικὸ ἀ-ποτέλεσμα τὴν ἐπικράτηση τῆς καινοῦργιας αὐ-τῆς κοινωνίας.

Πολλοὶ θεώρησαν καὶ ἐξαπατήσαντες ὅλη τὴν Δελφικὴν προσπάθειαν σὰν μιὰ καθαρή οὐ-τοπία. Πιστεύω πῶς εἶνε πᾶ καλὸς νὰ παρα-μεριστοῦν ἡ θεωρία καὶ οἱ χαρακτηρισμοὶ αὐ-τοί, καὶ νὰ προσπαθῇ ὁ καθένας δοῦ τοῦ εἶνε βολὴ τοῦ καὶ καταφύγῳ, μ' ἕνα σύστημα συν-τονισμῶν καὶ γενικώτερον νὰ βοηθήσῃ τὸν ποιητὴν τῆς διαφορῆς αὐτῆς ἰδέας, πού ἀναμειβόμενα ἀποτελεῖ ἕνα πολυτιμότεον κα-φάριο τὴν πνευματικὴν ζωὴν τοῦ τόπου μας.

ν. ν.

Ξέρετε ὅτι...

...Στὸ «Ἀρχοπὸν Πάλλας» συνεχίζονται καὶ Κιρκὰς ἀπὸγευμα τὰ γορευτικὰ τεῖχα τοῦ «Ἑθνικοῦ Συμβουλίου Ἑλληνιστῶν», πού συγκεντρώνουν τὴν ἀφοσίωσιν τῆς ἀθηναί-κῆς κοινωνίας.

...Στὴς αἰθούσες τοῦ ξενοδοχείου «Ἑρ-μῆς» (Πανεπιστημίου 46) συνεχίζεται μὴ ἐπιτυχία ἡ ἐκδόσις ζωγραφικῶν ἔργων τῶν κ. κ. Α. Κοντοπούλου καὶ Α. Κεραμίδα.

...Στὴς 20 τοῦ ἐκυκλοφόρησε, καλλιτεχνι-κῶτατον σὲ ἐμφάνισιν καὶ πλουσιώτατον εἰς ὕλην, τὸ νέο λογοτεχνικὸ περιοδικὸ τῶν νέων «Ἐκκίνησις», μὲ συνεργασίαν τῶν καλ-λιτέρων νέων λογοτεχνῶν. Τὸ πρῶτον τεῦχος τοῦ εἶνε ἀφιερωμένο στὴν Πορφύρα.

ΕΚΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ

Ν. ΝΙΚΒΑ

ΤΡΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΑ

Ἐκδόσις «Φλάμια»

Δρχ. 15

...Ἐκκυκλοφόρησε τὸ τελευταῖον τεῦχος τοῦ βαλκανικοῦ πολιτικοπολιολογικοῦ περιοδικοῦ «Balkans» ἐκδοθέν μὴ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Λεωνοπαρίδη. Τὸ τεῦχος, κομψό-τατον σὲ ἐμφάνισιν καὶ πλουσιώτατον εἰς ὕλην, εἶνε ἀφιερωμένο στὴν τελευταία Δελφικὴ καλλιτ. Διέσκεψιν, μὲ σειράν ἀρθρῶν ἐκείνων συνεργῶν.

...Στὸ «Ἑθνικόν» θέατρον συνεχίζονται μ' ἐξαιρετικὴν κοσμοσυρροὴ καὶ παραστάσεις τῆς «Ἀννης Κρίστιν» τοῦ Ο' Νέιλλ.

Εὔδυμα

—Ξέρεις, ὁ Κώστας πηγαίνει καλλίτερα, φαίνεται θὰ τὴν γλυτώσῃ. Κι' ὅμως τὸν εἶ-χαν ἐγκαταλείψει δυὸ φίλοι.

—Μὰ ἦταν τόσο ἀρωστος;

—Ὀχι, ἀλλὰ... δὲν τοὺς πλήρωνε.

Ἄνθρωπος. —Στὴν ἀνασκαφὴν πού κά-νουνε τώρα στὴν Παλαιστίνη, βρέθηκαν σῆμα. Ξέρεις τί θὰ πῇ αὐτό; Πῶς οἱ πρόγονοί μου ἤξεραν τὸν τηλεγράφο!

Ἄνθρωπος. —Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτα. Μὴ βολὰ στὸ Ἀργεῖο τὸ σκάβαν, σκάβαν καὶ δὲν εὐρίσκαν τίποτα. Ξέρεις τί θὰ πῇ αὐτό; Ὁ θὰ πῇ πῶς οἱ πρόγονοί μου ἤξεραν... τὸν ἀσφύματο!

—Ὅταν ἕνας κύριος, μιλεῖ σὲ μιὰ κυρία χωρὶς νὰ θῇ τὸ καπέλλο του καὶ μὲ τὸ τσι-γάρο στὸ στόμα, τί σημαίνει;

—Ὅτι εἶνε παντρεμένος.

Ἄνθρωπος. —Τώρα πῆγαν καὶ ἐλπίζω νὰ μὴ ξαναπαντρηθῶμε ἐδῶ μέσα.

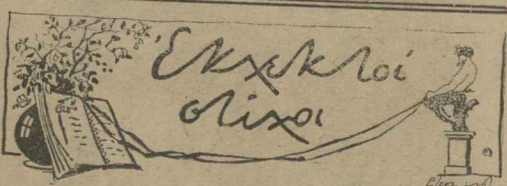
Ἄνθρωπος. —Πρόκειται νὰ μετατεθῇ-τε, κύριε Πρόεδρε;

Ἄνθρωπος. —Δὲν θὰ πονέσετε καθό-λου ἂν καταβῶσθε νὰ συγκεντρωθῆτε σὲ μιὰ εὐχάριστη σκέψιν.

Ἄνθρωπος. —Ὁ πελάτης δὲν αἰσθάνεται καθόλου πόνο.

Ἄνθρωπος. —Θαυμάσια! Τί ἐσκεψθῇ-κατε;

Ἄνθρωπος. —Νὰ σὰς φέρω τὴν πεθερά μου.

Καὶ νῦν καὶ αἶε

Γύρω στὴν ἔρημην ζωὴν ὁλόγυρα μὴ ἀγγελικὴ σωτὴρ πάντα χιμνίαν, καὶ ἐπὶ σκιμμένη πάντ' ἀπάνω μου σὰ μᾶνα ἀπάνω στ' ὄρεον σκιμμένη.

Θυμῶσα; Ἡρῶ! ἕνα ὄρεον, καὶ ὅλα ἐπέταξαν, μὴ πόν καὶν ἄνθρωπο, δὲ ἀγαπῶσα, καὶ ἐπὶ σὰ ἀκουσμένη ἀκόμα πλάξ μου καὶ μ' ἀγαπᾷ ἀκόμα Μοῦσα... ὦ Μοῦσα.

Κι' ἔτσι θὰ μείνωμ' ἔτσι στὴν ἀγάπην μας τὴ μυστικὴ, τὴ μόνην, ἐμείς οἱ δύο, ἐπὶ σκιμμένη πάντ' ἀπάνω μου καὶ ἐγὼ στὸ σκοτεινὸ σκυρτὸς βιβλίο.

Ἄνθρωπος. —Ὁ, καὶ σὰν κλείσῃς τέλος καὶ τὰ μάτια μου πῶς μοναχὰ σ' ἐσένα εἶχαν παρτέμει, ἀπὸ τὸν οὐκὸ τότε τὸν ἀνθρώπου ἀπὸ ταπεινὰ τοῦ δάκρυα νὰ στερεῖται.

Κι' ἔτσι θὰ μείνωμ' ἔτσι στὴν ἀγάπην μας τὴ μυστικὴ, τὴ μόνην, ἐμείς οἱ δύο, ἐπὶ σκιμμένη πάντ' ἀπάνω μου καὶ ἐγὼ στὸ σκοτεινὸ σκυρτὸς βιβλίο.

Ἄνθρωπος. —Μὰ τότε γιατί εἶπατε νὰ καλέσω τὸν συμβολογράφον καὶ τοὺς γιού-μους;

—Γιὰ νὰ μὴν εἶμαι ὁ μόνος ἡλίθιος, πού τσακίστηκα νάρθη ἐδῶ καὶ ἔγρασα τὸ βιβλίο μου ἀδικαί...!

Ἄνθρωπος. —Ὁ φιλόσοφος Ζήνων ἐπιδόσθην ὡς γνω-στόν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι κινεῖσθαι σ' ὅτι καὶ ἂν κάνουν ἀπὸ τὴ μοῖαν.

Μὰ μὲρ ὁ ὑπέρτης του τὸν ἐκλεξε.

Ἄνθρωπος. —Ὁ Ζήνων διέταξε, γιὰ τιμωρίαν σου, νὰ τὸν ραβδίσει.

—Δὲν φταίω ἐγὼ, διαμαρτυρήθηκε τότε ὁ πορνὸς ὑπέρτης. Ἦταν γὰρ ἐγὼ μὴ καλέσω...

—Ναί, ἀλλὰ μὴν ξεχνᾷς ὅτι εἶνε γὰρ τὸ σὺ ἐπίσης, ἐπὶ κλέβης, νὰ πρὸς ἐγὼ!... ἀπάντησε ὁ φιλόσοφος.

Ἀνέκδοτα

Κάποτε ἐρώτησε κάποιος φίλος τοῦ τὸν διάσημο ἀγγλο συγγραφέα Σούιτς ἂν πο-πού νὰ διδάξῃ στὴς θυγατέρες του ἑνὶ γλώσσας.

—Ὀχι! ἀπάντησε ὁ Σούιτς. Καὶ ἡ μὴ εἶναι πολλὴ γιὰ... τοὺς ἄνδρες τοῦ!

Ἄνθρωπος. —Ὅταν ἐπαίχθηκε τὸ πρῶτον δῶμα τοῦ γιού του, ὁ Δουμάς ἦταν στὸ θεῶμα, πα-ροντας γιὰ τὴν ἐπιτυχία. Ἦταν φίλος τοῦ πῆγε νὰ τὸν συγχαρῇ καὶ ὑπονοώντας πῶς ὁ Δουμάς πατρὶς δοθήσῃ τὸν οὐκὸ τὸν γιό, τοῦ εἶπε:

—Ὁρίμενος ἐδάλατε καὶ πῆγε τὸ γιό- σας στὸ ἔργον αὐτό!

—Βεβαιώτατα, ἀποκρίθηκε ὁ Δουμάς πα-τὴρ, ἐγὼ ἔφτασα τὸν συγγραφέα τοῦ!

Οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες ἦσαν σωτοὶ ἐπὶ-ἀλτες γιὰ τὸν Ἀλέξανδρον Δουμά πατὴρ, γιὰ τὸν λόγον τῶν χειρῶν του, δέχεται κατ-μερινῶς τῆς ἐνοχλητικῆς ἐπισκέψεως του. Μὴ μὲρ ἕνας φίλος τοῦ τοῦ πατρὸς ἦταν κατὰ ἐράνου γιὰ τὴν κηδεῖα ἐνὸς δικ-στικοῦ κλητῆρος.

—Ὅλοι γραφτήκαμε γιὰ 20 φράγκα! τὸ εἶπε ὁ φίλος του.

—Τότε πᾶρε 40 καὶ θάψετε τοὺς δικασ-τικοὺς κλητῆρας! εἶπε ὁ Δουμάς.

Κάποτε, κατὰ λάθος, μὴ ἀμερικανικὴ ἐ-φρημεῖα ἀνήγγειλε τὸν ἀφνίδιον θάνατον τοῦ Μάρκ Τσβαν. Ὁ ἴδιος συγγραφεὺς ἦ-ταν τὸ ἐξάδελφόν, ἔσπευσε νὰ γράψῃ στὴν διευθυντὴ τῆς ἐφημερίδας.

Ἀνομιζῶ ὅτι πρὸκειται περὶ πληροφορίας κατὰ ἐξωχρῶμενης. Ὁ Δουμάς πατὴρ τὴν ἐξακριβώσῃ καὶ θὰ κρατῇ ἐνήμερος τοὺς ἀναγνώστας σας. Μάρκ Τσβαν.

Ἄνθρωπος. —Ὁ Στάνλεϊ Χέβερ, ἱατρός τοῦ βασιλέ-ως τῆς Ἀγγλίας, ἐκλήθη ἐσπευσμένως κατὰ νύκτα στὸ σπίτι ἐνὸς λόρδου, ὁ ὅποιος ἦν δὲν ἦταν παρὰ ἐλαφρὰ ἀρρώστητος.

Ἄνθρωπος. —Ὁ Χέβερ, ἀφροὺ τὸν ἐξήτασε, τοῦ εἶπε μὴ μεγάλην σφοδρότητα:

—ἔχετε ἐτοιμάσει τὴν διαθήκην σας;

—Ὀχι! Τότε πρὸς νὰ καλέσετε ἀμέσως τὸν συμβολογράφον. Καὶ οἱ γιού σας, πῶς θὰ σκεντα;

—Στὸ Μάντσεστερ.

—Τηλεγραφήστε τοὺς νὰ ἔρθουν τὸ γρη-γορώτερον.

Ἄνθρωπος. —Ὁ λόρδος, καταπολεμμένος ἐπὶ τὴν ὑπέρτης, τοῦ γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διπλὴν αὐτὴν ἐντολή. Κατόπιν, γυμνῶ-τας στὸ μαρτύριον, τὸν ἐρώτησε μὴ ἀρῶνα:

—Ὅστε, γιὰτὲ, εἶμαι τόσο πολὺ βαρεῖ ἀρρώστος; Δὲν ὑπάρχει ἐλπίς σωτηρίας;

—Πῶς σὰς ἦθε ἡ ἰδέα αὐτή! Δὲν εἶστε σχεδὸν τίποτα.

Μὰ τότε γιατί εἶπατε νὰ καλέσω τὸν συμβολογράφον καὶ τοὺς γιού-μους;

—Γιὰ νὰ μὴν εἶμαι ὁ μόνος ἡλίθιος, πού τσακίστηκα νάρθη ἐδῶ καὶ ἔγρασα τὸ βιβλίο μου ἀδικαί...!

Ἄνθρωπος. —Ὁ φιλόσοφος Ζήνων ἐπιδόσθην ὡς γνω-στόν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι κινεῖσθαι σ' ὅτι καὶ ἂν κάνουν ἀπὸ τὴ μοῖαν.

Μὰ μὲρ ὁ ὑπέρτης του τὸν ἐκλεξε.

Ἄνθρωπος. —Ὁ Ζήνων διέταξε, γιὰ τιμωρίαν σου, νὰ τὸν ραβδίσει.

—Δὲν φταίω ἐγὼ, διαμαρτυρήθηκε τότε ὁ πορνὸς ὑπέρτης. Ἦταν γὰρ ἐγὼ μὴ καλέσω...

—Ναί, ἀλλὰ μὴν ξεχνᾷς ὅτι εἶνε γὰρ τὸ σὺ ἐπίσης, ἐπὶ κλέβης, νὰ πρὸς ἐγὼ!... ἀπάντησε ὁ φιλόσοφος.

Διαγωνισμός

Τὰ ὀνόματα τῶν μετασχόντων 5ος κατάλογος

Παντελὴς Σαράφηνος, Ἀθήνα. Σταύρος Χριστοδουλός, Καλαμάκι. Καὶ Δέσποινα Χατζη-δίου, Ἡράκλειον-Κρήτης. Ρωμανὸς Ματθαῖ-ος, Τήνος. Μαρία Εὐαγγέλου, Ἀθήνα. Καί-τη Μανούσου, Πειραιεύς. Γεώργιος Μαντζα-νίδης, Ἀλεξάνδρεια (Αἰγύπτου). Βένη Καρα-μῆσου, Θεσσαλονίκη. Ἐλπί Α. Ν. Ἀθήνα. Μιχαὴλ Λαζαρίδης, Νέα Φιλαδέλφεια. Καλι-σθένης Ἰωαννίδης, Ἀθήνα. Χρυσούλα Κα-λαῖτς Χαλάνδρου. Καλέστα Ἀμοιράδου, Πει-ραιεύς. Ἐλένη Πέκουλα, Μεσοφύρον Φλωρί-νης. Π. Γεωργιάδου, Ν. Σμύρνη. Νικόλαος Τσίτσος, Θεσσαλονίκη. Δημήτριος Φραντζή-ς, Νέα Φιλαδέλφεια. Γεώργιος Μαρονίτης, Ἀθή-να. Πότμος Φούρτος, Μεσσηνία. Ἀλίκη Μπα-ρμπα, Πειραιεύς. Ἀν. Διοκάρη, Ν. Ἰωνία. Πα-ντελὴς Ἰωαννίδης, Ἀθήνα. Δημήτριος Τσαρ-ιστάκης, Θεσσαλονίκη. Εὐαγγελία Κίνα, Πειραιεύς. Σπύρος Λαζαρίδης, Ἀλεξάνδρεια (Αἰγύπτου). Νικόλαος Κομνητῆς, Δελφί-νων. Ἡλείου. Κωνσταντῖνος Κατσαῖτης, Ἀθή-να. Εὐδοκία Βενητῆ, Πάτρα. Νίκος Μη-νιάνης, Λάρισα. Μάριος Μισοῦ, Ἡρά-κλειον-Κρήτης. Μενέλαος Πασιούλας, Ἀθή-να. Οὐρανία Βασιλογιάννου, Ἡράκλειον-Κρήτης. Ἰσιδωρος Τσούρος, Βροντάδος. Χίον. Κα. Εὐφροδία Μπουρά, Φάραλα-Θεσσα-λίας. Ἀπόστολος Λαμπρόπουλος, Ἀθήνα. Α. Πετρίδης, Νέα Ὑόρκη. Ἰωάννης Κορ-νήσιος, Ἡράκλειον-Κρήτης. Ἀναστάσιος Ζούβελος, Κωνσταντινούπολη. Πύργος. Ἡλείας. Δ. Σμυρναίου, Θεσσαλονίκη. Μίχης Τριαντα-φύλλου, Ἀθήνα. Καρολίνα Λιδερίδου, Θεσσα-λονίκη. Ἀντ. Λογαριασμάκης, Νεάπολις-Κρήτης. Γεωργίος Ραζής, Ἀργεῖο. Χαρ-αλάμης Ἀμοιρίδης, Δρέπανο. Κοζάνης. Κατερίνα Κόλλια, Φιλατρά. Μαρία Πάσα-ρη, Καρδάμυλα-Χίου. Στέφανος Ἀνδρέου, Ἀθήνα. Σωτήριος Καμαρινός, Μολδα-κωνία. Καλλιόπη Ματσούκα, Ἀργα. Νικόλα-ος Παπαδόπουλος, Πύργος. Ἡλείας. Βάρος Ροῖδης, Φλώρινα. Ἰωάννης Μοῦκας, Ἰσταία. Εὐδοκία, Νικόλαος Ἀϊθαλοῦσας Ἀθήνα. Παναγιώτης Κοτομπίσκος, Μολδακ. Χρήστος Νούσος, Πύργος. Ἡλείας. Χαράλαμπος Πα-σιούλας, Φιλατρά. Ἀναστασία Κοντοῦ-ρη, Καλλιθέα. Ἀναστάσιος Κωνσταντίνου, Δελφί-Θεσσαλίας. Ἰωάννης Κατσάπου-λος, Σπέρτα. Γρηγόριος Βογδάσης, Πύργος. Ἡλείας, Εἰρήνη Ἀναστασοπούλου, Ἀθήνα. Κλεοπάτρα Μανιδίου, Θεσσαλονίκη. Βασίλειος Θυαερὸς, Καλαμάκι. Μαρία Στραμπούλου. Ἰσταία. Εὐδοκία. Παῦλος Τουρατσίδης, Χαλκίς. Ἀθανάσιος Φαλαγκᾶς, Στενές. Ἀν-δρῶν. Ἀλέξης Γεωργίου, Ὁρδοῦν (Σουδαν). Ἀρκελῆς, Κωνσταντῖνος Καραμάνης, Εἰρή-νη Καραμάνης, Ἀθήνα. Ὁσκάρ Βαγιαμῆς, Θεσσαλονίκη. Τζαούλα. Γεωργίου, Βούλα. Τέλη Οἰκονόμου, Βραχνέρι-Πατρῶν. Ἀ-λέξανδρος Παπαδόπουλος, Καλλιθέα. Σοφία Κατρησίδη, Ἰωάννινα. Πόπη Κυριακίδου, Θεσσαλονίκη. Αἰσατερίνη Κυριακίδου, Ἀθήνα. Ἀφροδίτη Βισνόντη, Καβάλα. Θεόδωρος, Γα-λῆς, Τρίπολις. Φραντζήσκα Παπαδημητρίου, Ἀθήνα. Δημήτριος Σκορμιάς, Τεργεῖα-Κα-λαμάκι. Τασούλης Νάστος, Θεσσαλονίκη. Γεώργιος Ἀσηματῆς, Μαρία Ἀσηματῆς, Ἀθήνα. Δημήτριος Ἀνοῦνης, Στέλλα Ἀνοῦ-ση, Αἰγίνα. Μαῖρη Πασιούλα, Ἀθήνα. Μα-ρίτσα Στεῖρου, Ἄγιος Κωνσταντῖνος-Σάμου. Τάσος Πρωτόπατσος, Καταρὸς-Μεσσηνί-ας. Ἰάκωβος Δράγας, Ρέθυμνο-Κρήτης. Οὐρανία Κριεῖα, Πάτρα. Μερότη Ἀργυρο-πούλου, Ἀθήνα. Νικόλαος Ραττάκης, Μαρου-χῶν-Νέστον-Καβάλας. Ἀλεξάνδρα Ἀγ-γιῶν, Θεσσαλονίκη. Λουῖζα Δουβανά, Ἀ-θήνα. Παναγιώτα Βυθούλα, Λαμία. Σταύρος Σιμωυλίδης, Θεσσαλονίκη. Παντελὴς Στε-φάνου, Ἀθήνα. Ἀννα Μανούσου, Πειραιεύς.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Εὔδυμα λόγια

Ἡ σύζυγος. —Κακὴ! Δὲν μοῦ ἔκανες κα-νένα δῶρο γιὰ τὴν σημερινὴν 25ῃ ἐπέτειον τῶν γενεθλίων μου!

Ἡ σύζυγος. —Μὰ, χωρὶς μου, ξεχνᾷς ὅτι γιὰ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην ἐπέτειον τῶν γε-νεθλίων σου σοὺ κάνω δῶρο... τρεῖς γρόνια συ-νεχῶς;

Ἡ σύζυγος. —Μοῦ εἶπες ὅτι ἐγὼ εἶναι ἀλλόγητο ἐπιγένημα γιὰ νὰ ἀποδείξῃς ὅτι δὲν ἐσκότωσες ἐπὶ αὐτῇ τὴ γυναῖκα. Ποῦ εἶναι;

Ἡ σύζυγος. —Ὅτι δὲν ἦταν γυναῖκα μου!

Ἡ σύζυγος. —Καίτη, ἔννοα πᾶ αὐτὴ ἡ ὑ-πόθεσις νὰ πάρῃ τέλος. Λέγε καθόλου: Ὁ μὲ παντρεύθηκες ἡ θύ;

Ἡ σύζυγος. —Ἀγάπη μου, σὲ παρακαλῶ νὰ κάνῃς κου-ράγιον ὁσοῦντοτε σκληρὴ κι' ἂν εἶναι ἡ ἀπάν-τησή μου.

Ἡ σύζυγος. —Ἐκατάλαβα. Ὁ μὲ παντρεύθηκες.

Ἡ σύζυγος. —Αὐτὸ τὸ θᾶξο εἶναι δύο γιλιὰ-δων ἐτῶν. Πόσους το, εἶναι τὸ πῶς πάλιν τοῦ εἶδους τοῦ πῶς ὅπως τὸν κόσμο.

Ἡ σύζυγος. —Ἐννοια σας, κυρία, θὰ τὸ προσέχω σὰ... νᾶταν καινούργιο!

Ἡ σύζυγος. —Ἡ κυρία Χ... στὴν κοπέλλα πού πο-καίται νὰ προσλάβῃ ὡς ὑπηρετίστρια:

Ἡ σύζυγος. —Ὅστε λέε, ὅτι ὑπηρετίστριας στὸ σπίτι τῆς φίλης μου κυρία Χ...;

Ἡ σύζυγος. —Μάλιστα.

Ἡ σύζυγος. —Ἐγὼ εἶναι κανένα πιστοποιητικὸν ἀπ' αὐ-τῆς;

Ἡ σύζυγος. —Ὀχι. Ἀλλὰ, ἂν πράγματι εἴσθαι φίλες μετ' ἐν. Ψ... θὰ θυμῶσθε ἕνα χροῖον ὁ-λογισμὸν τοῦ γιου πού εἶχε. Θέλετε νὰ σὰς τὸ δείξω;

Ἡ σύζυγος. —Ὀχι. Ἀλλὰ, ἂν πράγματι εἴσθαι φίλες μετ' ἐν. Ψ... θὰ θυμῶσθε ἕνα χροῖον ὁ-λογισμὸν τοῦ γιου πού εἶχε. Θέλετε νὰ σὰς τὸ δείξω;

Ἡ σύζυγος. —Ὀχι. Ἀλλὰ, ἂν πράγματι εἴσθαι φίλες μετ' ἐν. Ψ... θὰ θυμῶσθε ἕνα χροῖον ὁ-λογισμὸν τοῦ γιου πού εἶχε. Θέλετε νὰ σὰς τὸ δείξω;

Ἡ σύζυγος. —Ὀχι. Ἀλλὰ, ἂν πράγματι εἴσθαι φίλες μετ' ἐν. Ψ... θὰ θυμῶσθε ἕνα χροῖον ὁ-λογισμὸν τοῦ γιου πού εἶχε. Θέλετε νὰ σὰς τὸ δείξω;

Ἡ σύζυγος. —Ὀχι. Ἀλλὰ, ἂν πράγματι εἴσθαι φίλες μετ' ἐν. Ψ... θὰ θυμῶσθε ἕνα χροῖον ὁ-λογισμὸν τοῦ γιου πού εἶχε. Θέλετε νὰ σὰς τὸ δείξω;

Ἡ σύζυγος. —Ὀχι

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

Φελίξ Κάρ

"Ένα δράμα στο "σπικίζυ,"

Το "σπικίζυ" του Στίλγουιν "Αβενιου", που δεν ήταν μονάχα το πολυτελέστερο λαθροποτιστήριο του Κόγν-Αϊλαντ, μα και το μυστικό στρατηγείο της τρομερής συμμορίας του Τζέρε Περεζάνο, μετά τα μεσάνυχτα ήταν πάντα σε ζορπά κίνηση. Όλες ή εϋθυμείς παρές των ξενιτχιδών, και όλα τα υποπτα ζευγαράκια καταστάλαξαν εκεί για να πιούν ένα ποτήρι από την φημισμένη μπίρα του Γιάι, να χορεύουν ή να απολαύσουν το μπαλέτο και της διάφορες άλλες "ατράξιονες" του περιήμου μυστικού καμπαρέ.

Εκείνες της μέρας, ή καλύτερα της νύχτας, ετραγουδούσαν τους πελάτες του "σπικίζυ" και τα μεξικάνικα μάτια νέας χορευτήρας, που είχε ξετελλάνη με τους χορούς και την τσαχανιά της τού Κόγν-Αϊλαντ. "Ελεγεαν μάλιστα μ' επιμονή στους κλώνους των ερμάρμυδων πως είχε πασάρει στα μάτια της Μεξικάνικας μ' ο ίδιος ο Περεζάνο, ο οποίος την άγαπούσε τρελλά. Γι' αυτό και όλα τα επιπλά της συμμορίας άρχισαν να δείχνουν κάποια ιδιαίτερη εκτίμηση στη χορευτήρα, κάποιο σεβασμό θα μπορούσε κανείς να πει, τον σεβασμό που πρέπει να έχουν, σύμφωνα με τον κώδικα του υποκόσμου, οι γκάγκστερς για ό,τι άνιμει στον άρχηγό—τον αγκάγκ—λήντερο.

Και ο Τζέρε Περεζάνο, με την φανερό προτίμησή του στην Μεξικάνικα χορευτήρα, και με της τρελλές που έκανε γ' αυτήν, έπιστοποιούσε κατά τον έπισημότερο τρόπο όλα λεγόνταν για τους ξωτές του. Έκείνο μάλιστα τού δρόμου ήταν ή εϋθυμία του εξααιρετική, γιατί, επισημωρίζε τη νίκη του έναντι των συμμοριών του Πήτερ Μαρκιόλε, του μόνου επικινδύνου αντιπάλου του που τώρα τελευταία προπάντων τον είχε στενοχωρήσει πολύ.

Ο Μαρκιόλε ήταν ένας τολμηροτάτος νέος ως 25 χρόνων, ψηλός, μελαχροινός, που τελευταία είχε ανακατευθεί στον υποκόσμο του Μπουκλιν. Για τού παρελθόν του τού σκοτεινού και γεμάτου μυστηρίου ο ίδιος δεν έμυλούσε ποτέ. Οι άλλοι δεν ήξευραν να πουν τίποτα. Σε δεκατέσσαρα "σπικίζυ" του Μπουκλιν είχαν επιβάλει τού μογροπόλη του έλες βάρος του Περεζάνο μέσα σ' ένα μήνα. Ήταν ή πρώτη φορά που ο τρομερός αυτός γκάγκστερ ο Περεζάνο έκανε έδαφος. "Ως τώρα δεν είχε τομήσει κανείς να τον αντικρίσει. Και κατελάβαινε και ο ίδιος καλά, πως έκανε τού "ήθικου" του όσο άριστη τον Μαρκιόλε να τον πολεμά και πως ακόμα είχαν άρχει να ψηφίζωνταν πολλά στην συμμορία του για την παράξενη δειλία τού "λήντερο". Γι' αυτό αποφάσισε να ξεκαθαρίσει τούς λογαριασμούς του με τόν Μαρκιόλε. Έπρεπε τούς καλύτερους συντρόφους του, έκαμε έφοδο και στα δεκατέσσαρα "σπικίζυ" με τὰ πιστόλια στα χέρια, έπασσε αχμυλολόγους δίχως τούς ανθρώπους του Μαρκιόλε και άφου τούς έχαραξε τὰ πρόσωπα με μαχαιριές, τούς έστειλε στον άρχηγό τους. Μεγαλύτερη τιμωρία και συγχρόνως εξευτελιστικότερη προσβολή από τού σημάδεμα δεν μπορούσε να γίνει σε συμμοριότες που κρατούσαν την καλή οικειότητα παράδοση της Μαρίας και της Καρόλας. Τέτοιον σημάδι έχει στο πρόσωπό του και ο Καρόνε, που "εργάζοθηκε" άλλως στις συμμορίες αυτές του Μπουκλιν. "Υστερα από τού σήμα, έκαμε ο Περεζάνο έγκατέστησε δικούς του άντιπροσώπους στα "σπικίζυ" και παρέλαβε πάλι αυτός τού μονοπώλιο των πιετών...

Αυτή την νίκη επισημωρίζε απόψε ή συμμορία τού Περεζάνο στο κέντρο της Στίλγουιν "Αβενιου". Και γ' αυτό τού άρχισμοιό της άφανε, στην εξέυλη χωρά του, να φαίνεται σ' όλους άπορρήτως ή άγάπη του στη Μεξικάνικα χορευτήρα. Σε μια στιγμή μάλιστα που ο ένδοξος τού είχε κορυφωθεί, διάταξε την δεχόχτα να παίζε ένα παγκό για να χο-

ρεύη ο ίδιος με την δημοφή ερωμένη του. Παραμέρισαν όλοι. Ο "άρχηγός" άρχισε να χορεύη με την μάγισσα Μεξικάνικα. Ήταν σαν μια άποθέσις εκείνος ο χορός. Ένα σωρό μάτια εθαύμαζαν την καλλονή της χορευτήρας και την κορμωσιά τού άρχισμοιό της.

Εκείνη την στιγμή άνοιξε ξαφνικά ή πόρτα τού καμπαρέ, μπαίνουν πέντε άνθρωποι με πράσινες μάσκες και μια φωνή άγρια ακούεται:

—Ψηλά τὰ χέρια όλοι!

Στην πόρτα εσοκέσαν ο Μαρκιόλε με τού πιστόλι στο χέρι και γύρω του οι άνθρωποι που είχαν παραταχθεί με αυτόματα ταχυβόλα έτοιμα να θέρουν όποιον θα τολμούσε να κινήσει.

—Δεν ήρθα να σου χαράξω τού μέτωπο, Περεζάνο, είπε ο Μαρκιόλε, γιατί αυτό γίνε-

Η συμμορία τού Περεζάνο επισημωρίζε στο κέντρο της Στίλγουιν "Αβενιου".

ται μόνο στα παλληάρια. Μά ήρθα να σε τιμωρήσω αλλοιούτικα για ό,τι έκανες σήμερα. Έβαλα πως αγαπάς την δημοφή αυτή χορεύτρια. Μά είσαι γέρος. Όσο κι αν βάφης τα μαλλιά σου, δεν ξεγελάς κανένα. Ή παληά λεβεντιά σου πάει, Περεζάνο. Λοιπόν, δεν σου ταυριάζει ή Μεξικάνικα αυτή και την παίζω; Μούπαν πως είν' όραία! Μά βλέπω τώρα πως ό,τι κι αν πουν για την δημοφιλία της είνε λίγο! "Ελα, κοπέλα μου! Ο φίλος σου ο Περεζάνο θαφάρη μαζί μας και θα δει πως γλέντουν όσοι έχουν τὰ νειτά!

Λέγοντας αυτά ο Μαρκιόλε έπλησίασε την δημοφή Μεξικάνικα που τον έκείταζε τρομαγμένη, την άρπαξε από τού μπράτσο και την ετρόβηξε προς τού μέρος του.

Ο Περεζάνο έκανε να κινήσει, μα μια σφαίρα τού Μαρκιόλε τού άγγιξε τὰ μαλλιά για αούβρα και σφηνώθηκε στον τοίχο.

—Αν ξανακινήσεις θα πεθάνεις! έφώναξε ο Μαρκιόλε με μάτια που έφλογίζονταν από την άγρια εκδίηξη. Και άγκαλιάζοντας παύροφα, άγρια την Μεξικάνικα, εκόλλησε τὰ χείλη του στα δικά της.

Ο Περεζάνο και οι άνθρωποι του άφριζαν

από λύσσα, μα τὰ στόμα των ταχυβόλων, που τούς έσκοπευαν, τούς κρατούσαν άσπ-

Εκείνη την στιγμή ή Μεξικάνικα, που είχε λάβει τόν καιρό να προσέξει καλλίτερα τόν Πήτερ Μαρκιόλε, άφισε μια κραυγή τούφου: —Κορράντο! έφώναξε.

Ο Μαρκιόλε μόλις άκουσε τού όνομα αυτό έταγάρηκε σαν χτυπημένος από κεραυνό. —Κορράντο! Είσαι εσύ! Έσύ ο ίδιος! Ξανάει ή Μεξικάνικα σκεπάζοντας τὰ μάτια της με "ορίκη".

—Πού είσαι σύ; Δεν σε έξω! έμωχόσε ο Μαρκιόλε, σφίγγοντας τού μπράτσο της γυναίκας, που ήξερε τού πραγματικό του όνομα. Πέ μου, πού είσαι; Κορράντο δεν με είχε κανείς, δεκατέντε χρόνια τώρα... άφ' ου έφυγα από τού σπίτι μου!

Στό Μεξικό δεν είναι τού σπίτι σου; έρωτησε ή χορευτήρα. Ναι, εκεί τού Μπαμπά, τ' όμορφο χωριούδάκι στην παλιά τού Μόντε Μπαλζόρε. Έδώ και πέντε χρόνια έλάμβαν' εκεί μια φωτογραφία... που σου μοιάζει πολύ. Είσαι ο ίδιος... Από τότε δεν ξανάβλεψα. Μετά έξη μήνες έπίθην ή μητέρα μας κι έφυγα κι' εγώ από 'κει. Μά δεν είπα κανένα σε κανένα που είναι τού χωριό μου, ούτε τ' ή νομιά μου... Είχα άνοιξει τότε πως έφύγα από τού σπίτι δέκα χρόνων παιδί, διαν' ή κοινές πόσο άτμα έπρόδωσε την μάγα μας ο έρωτής της... ο πατέρας μας...

Είχαν περυνθί όλοι μέσα στο "σπικίζυ" από κατάντηξη. Μά πού πολύ άτ' όλους ο Μαρκιόλε, που ένοιωσε πως έβλεπε κάποιο όνειρο, κάποιο φρικτό εφιάλτη. Άρπαξε την χορευτήρα άτ' τούς ώμους.

—Είσαι πραγματικά εσύ, είπα, εσύ, ή Τζόνα, ή... άδελφούλα μου! Δεν είνε όνομα αυτό; Είπα αλήθεια... Έργες... Έργες γυναίκα σωστή... Τζόνα... μά πές μου... είνε δυνατόν να είσαι σύ;

Είχε χαθή ή άγρια όψη από τού πρόσωπο τού τρομερού συμμοριότη. Και τότε ή Τζόνα ή χορευτήρα έδεβαώθηκε πως ξαναβρήκε τόν άδελφό της.

—Εγώ είμαι, Κορράντο, τού είπα. Εγώ, που χάθηκα μέσα σ' αυτόν τόν άνθρωπο όμοιον φάγοντας γά σε βρώ... Και έπειτα τόσο πολύ, γιατί βρέθηκα μόνη, ολιόμνηξη τρεμμένη από δούλο... Ήτανε γραφτό γά πάρα τόν ίδιο δρόμο της μητέρας μας. Έγινε χορευτήρα... Έγινε... Κι' ο κάθε αναμενός έρωτής, που μου ψιθύριζε λόγια άγάπης, που θίμυε τόν πατέρα μου... Μού θίμυε τὰ λόγια της ερωτή ή φωνή μου μόνον... "Α, Κορράντο, αν ήξερες πόσο πονό κάθε πού την θυμώμαι... γιατί πατώ τὰ ίδια άγκυλιά που πάτησε εκείνη... Γιατί ένας άνδρας, που δεν είδα και δεν έγγνώρισα ποτέ, ο άνδρας που μ' έφερε στον κόσμο, ο πατέρας μου, μ' έκαμε να συζητάωμαι και να καταρρέω δίχως τούς άντρες της Γης...

Τὰ μάτια της Τζόνας είχαν δορυρώσει. Ο Κορράντο την άκουε με τού κεφάλι σκυμένο.

Η προσοχή τόν άνδρα τού Μαρκιόλε πάνω στις κινήσεις τού Περεζάνο είχε χαλαρωθεί, γιατί τόν είχε άποροφύσει ή άφύγηση της Τζόνας. Και σέ μια στιγμή ο Περεζάνο κατόρθωσε να δβάλει από την τσέπη του τού πιστόλι του.

Ένας πυροβολισμός ακούστηκε.

Ο Περεζάνο έπεσε χτυπημένος άτ' τὰ δια του τὰ χέρια. Σεισμώνοντας θέλησε κινή να πη, μα δεν έπρόφθασε.

Ο Μαρκιόλε τότε έπεσε στους άνθρώπους τού "σπικίζυ".

—Πάστε αυτό τού παληόσκυλλο από δώ! Και δεν ύποπτευθήτε ούτε αυτός ούτε ή Τζόνα, πως αυτό τού επαλήθευλλο, που έ-ξελήχθηκε μπρος στα πόδια τους, ήταν ο πατέρας τους...

FELIX CARR

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Γρηγόριος 'Ορλώφ

Η περιπετειώδης σταδιοδρομία του. — Οι έρωτές του. — Τό τραγικό τέλος του.

"Όλοι οι Έλληνες ξέροντ' τού όνομα τού 'Ορλώφ, γιατί συνδέεται με την πρώτη, την άποτυχημένη έλληνική επανάσταση τού 1770. Ο Γρηγόριος 'Ορλώφ ήταν άξιοματικός της α-αρχατοκρατικής φρουράς της Αικατερίνης της Μεγάλης και κατέβηκε τού 1770 με τόν άδελφό του τόν 'Αλέξη στον Μωραβ, γά να ξεσηκώσει τόν 'Έλληνα έναντι των Τούρκων, που έμπόδιζαν τὰ σχέδια της ρωσικής επαναστάσεως. Όσο με τού σημειώμα μας άτ' τού δεν σκοπεύουμε ν' άρηγηθούμε την λίγο-πολύ γνωστή ιστορία της επαναστάσεως εκείνης, που ή άποτυχία της είχε ως συνέπεια τόν έ-ξανακού τόν Τούρκο και την σφαγή χιλιάδων άθώων Χριστιανών. Σκοπεύουμε γά γνωρίσουμε καλλίτερα τόν Γρηγόριο 'Ορλώφ, που έλες όνομαστός στην ιστορία, πολύ περισσότερο γά τούς άλλους στρατιωτικούς κι' ερωτικούς άθλους του, παρό γά τού άτυχου εκείνου έπαισίου τού Μωραβ.

Ο Γρηγόριος 'Ορλώφ ήταν ένας άσημος στην αρχή άνθρωπος, γά της αυτοκρατορικής φρουράς της 'Ελισάβετ και τίποτα δεν παροφίσε πως θα έπαιζε σέ λίγο ένα τόσο άπορρητικό ρόλο στην ιστορία της Ρωσίας. Γιατ' έξω από τού ήρώδειο παρόσημό του, τού άληθινού ήρώδα κεφάλι του, και τού άχαλίστου πάθος του για της γυναίκας, τού κροσίου και τὰ χαρτιά, δεν είχε κανένα θετικό ποσόν, γά να σταδιοδρομήσει στον στρατό. Τόνομά του άποφύονταν πάντα διαν' έπρόκειτο γά έ-πιοτε κανιγάδες και μονομαχίες. Στην φρουρά της Κανιβόργης, είχε άναστατώσει τόν κό-σμο με τούς έρωτες και τὰ χρέη του. Μά έ-καθή ή γυναίκα, στής άποίες άρεσε τομερά, τόν ήσυχάζει, τὰ κατάρρεσε να γίνη άποσπ-στής τού στρατηγού κόμητος Σουβώλφ, που ήταν άνώτατος διοικητής τού πυροβολικού. Ο στρατηγός είχε μόνον δημοφή έρωμένη, την ποιητρίτσα Κουρακίνα, ή όποια δεν άρχισε να μαγεύη από τ' άκατανίκητα θέλησρα τού ήνασπιστού τού κόμητος. Κι' έτσι μια μέρα, που ή ποιητρίτσα ήταν έγκαταλειμμένη στα σπέρηλη υπάφρα τού γοητευτικού εκείνου ήγαντος, ο στρατηγός τούς έπιασε έπ' αυτο-φωρο. Ο άπατριώτης κόμης, έξελος γά την άποσία τού ήνασπιστού και της έρωμένης του, ήλθε τούς άνδρόπους του να ξεκαίνον τόν 'Ορλώφ. Μά ο 'Ορλώφ, που ήταν ένας πραγματικός ήγαντας τού έρωτος, τού σπαθί του και έστειλε καμιά δεκαριά από τούς ήρωτες τού Σουβώλφ, ενώ τούς άλλους πενήντα και πάνω καθώς λένε μερικοί ιστορικοί, τούς έτρεψε σ' άπαιτη φυγή.

Τά άπίστευτο αυτό σκάνδαλο έκανε τόν 'Ορλώφ πασίγνωστο στην Πετρούπολη. Σ' όλα τὰ σαλόνια δεν μιλούσαν παρό γά τὰ κατο-φιστά του. Άφου ενδιαφέρθηκε γ' αυτόν κι' ή ίδια ή μεγάλη δούκισσα Αικατερίνη, ή σύ-ζυγος τού διαδόχου, ή όποια ήταν γνωστή γά τὰ σκάνδαλά της με τόν Σολτίκοφ και τόν Πουτινέφ. Η μεγάλη δούκισσα κινήθηκε από την έπιθυμία γά γνωρίση τόν 'Ορλώφ. Μία γυναίκα άδυναμία της γίν έκανε να πισ-τευθεί, πως δεν ήταν εξευτελιστικό γά μια μεγάλη δούκισσα να πάει τόν έρωτή της τυ-χερούς α-έτης ποιητρίτσας 'Ελένης Κουρακίνα. Κι' έπειτα, ο έρωτής της ο Πουτινέφ είχε φύγει από την Βαρσοβία κι' αυτή είχε άνάγκη μιας νέας άγάπης.

Η Αικατερίνη έμυστηρευσή την έπιθυμία της σέ μια πιστή κυρία της άπολυνίας της, κι' αυτή ανέλαβε να την διακολλή. Ένα βράδυ που ο 'Ορλώφ έμεινε από τού σινιάγμ' του που ήταν άκατάβυστος αντίχρη στα άνάτορα ή έπιστη τόν σινιάγμ' και τούσε χωρίς πε-σοτροφές πως ή κυρία της έπιθυμούσε να τόν γνωρίσει. Έπειδή όμως αυτός δεν έπρεπε να

ξέρη γά την ώρα ποιά ήταν ή κυρία της, τόν παρεκάλεσε να δεχθή να τού δέση τὰ μάτια κι' έτσι να τόν άδηγήσει στα ήδιαιτερα διαμερί-σματα της κυρίας της. Ο 'Ορλώφ, που άγα-πούσε της περιπέτειες, δέχθηκε και σέ λίγο βρισκόταν στην κρεββατοκάμαρα της μεγάλης δούκισσας. Σάν έλυνε όμως τού μαγνίλι άτ' τὰ μάτια του, έλες σαστισμένος μπροστά τού όλό-γυμνη την ύψηλή σύζυγο τού διαδόχου τού θρόνου! Έτσι γνωρίστηκε ο Γρηγόριος 'Ορλώφ με την Αικατερίνη, που τόν έρωτεύθηκε τρελ-λά. Η άλήθεια είναι πως την άγάπησε κι' α-υτός κι' έδωσε στην διάθεσή της όχι μόνο τόν έαυτό του, αλλά και τ' άλλα τρία άδελφια του, έπίσης άξιοματικούς της αυτοκρατορικής

Γρηγόριος 'Ορλώφ.

φρουράς, τόν Φενζό, τόν 'Αλέξη και τόν Θεόδωρο.

Τό 1762, σάν πέθανε ή αυτοκράτειρα 'Ελισάβετ, άνέβηκε στον θρόνο ο αντιπρόεδρος κι' έλκτος Πέτρος, ο άνεμος της 'Ελισάβετ και σύζυγος της Αικατερίνης. Άνός ήξερε ό-λες της άκαταβίβες της γυναίκας του, δεν μπο-ρούσε και καλά-καλά να ξέρη αν ο τού έρωτής ήταν παιδί δικό του ή τού Σολτίκοφ. Ο έπι-στος θαλαμάρχης του Σκουρίν τόν είχε πλη-ροφύσει τελευταία, πως ή Αικατερίνη είχε έξαγανίσει από την σκέψη της ύπνοσας ένα νόθο, προφανώς τόν καρπό των έρωτων της με τόν 'Ορλώφ. Έξέλες όλοι. Μά κι' ο ίδιος είχε πολλά στην καρδιά του. Τώρα όμως ή-ταν αυτοκράτορ και σκόπευε να κλείση την Αικατερίνη σ' ένα μοναστήρι. Η φιλόδοξη ή-μος Αικατερίνη τὰ ήνασπασε. Ανεκάνωσε ά-μέσως τὰ σχέδια τού αυτοκράτορος στον έρω-τή της και τούς τρεις άδελφούς του κι' άτ' τού ανέλαβαν να ξεκαθαρίσουν την κατάσταση. Άλλοτε ο Πέτρος ήταν έπιστος σ' ήν την Εύρώπη γά την σημάδεά του προς τόν βασιλιά της Πρωσίας. Έπαράσαν μίαν έ-πανάσταση χωρίς σέ τέσσερα συνήματα, μόνον διοικούσαν, άνεκάνωσαν την Αικατερίνη αυτοκράτειρα πασών τών Ρωσικών και σινά-βαν τόν Πέτρο ως έρσο της πατρίδας γά

να σκηνοθετήσουν σέ λίγες μέρες τόν τυχαίο τάχα όνομα του!

Από την έποχή αυτή χρονολογείται ή παν-τοδυναμία τού Γρηγορίου 'Ορλώφ μέσ' στην αλή της έρωμένης του αυτοκρατορίας Αικα-τερίνης της Μεγάλης. Αιτός κι' οι άδελφοί του, ήσκαλεις όλοι τού στέμματος, άλώνιζαν κυριόλεκτικά μέσ' στο παλάτι. Ο κινισμός τού Γρηγορίου είχε φτάσει μέχρι τού σημείου να μην κινή από κανένα της σχέσεις του με την αυτοκράτειρα. Οι ήρωτες που πήγαιναν στα ήδιαιτερα διαμερίσματά της, έβλεπαν πάν-τα τόν 'Ορλώφ έπαλαιόμο με της μπότες του πάνω στο νειάκι της Αικατερίνης, ή όποια μη ξεχνώντας πως σ' αυτόν άφειλε τόν θρόνο τόν έκανε... κόμητα. Ο Γρηγόριος όμως δεν έμεινε καθόλου ήνασπισμένος με τόν τίτλο τού κόμητος. Η Αικατερίνη ήταν πιά τώρα χήρα και θα μπορούσε μια χαρά να γίνη ο σύζυγος της αυτοκρατορίας. Θα μπορούσε, βέ-βαια. Μά ή Αικατερίνη δεν ήταν σταθερή στους έρωτές της. Ο έθνομισαμύς της γά τόν έαγνό ήσκαλ της πέρας με τόν καιρό, κι' έτσι δεν άποφάνταν καμιά δυσκολία, άπτε να τόν στέλνη σ'... Έλβάδα, άπτε στον Βόλγα γά να καταπλήνη στάσεις και άπτε στο 'Ιάσιο. Στην Μολδαβία ο Γρηγόριος έμα-θε από τόν άδελφό τόν 'Αλέξη ένα κατάνη-κτικό γέο: ή αυτοκράτειρα είχε κάνει έρωμέ-νο και μυστικοσύμβούλο της τόν Πετρίμιν.

Η Βασιλεία τόν 'Ορλώφ κλονίζονταν. Ο Γρηγόριος κατόβησε τού άλγος του και καλ-πύοντας όλόκληρο μερόνυχτα έφρασε στην Πετρούπολη. Ζήτησε να δει την Κατίγκα κα-θώς έλεγε χαϊδεύει την έρωμένη του, μα ή αυτοκράτειρα ήσπασε να τόν δεχθή. Ο Πετρίμιν ήταν τόσο ο κούρατος της κα-διάς και της αλγής της. Ο 'Ορλώφ δεν ήθε-λε στην άρχη γά τού πατήρι. Ήταν δυνατό να έαγνη τόσο άνασπιστ' σ' αυτόν τόν κό-σμο. Και τὰ μεγάλα διαμνημα που τούσε χα-ρίσει εις ένδειξη της άγάπης της και τὰ παι-διά που τούσε άναί, "Ορλώφ τόν ήνα κέρ-τις στιγμής ή ένας γάλας όπολοτύπος: "Ότι κι' ά ήταν από τὰ δικά, τού πρώτα ήταν τού άποκαρδιωτικού και ο 'Ορλώφ άπεσάσε να έγκαταλείνη την Πετρούπολη.

Έσπευσε τού καιρό ο 'Ορλώφ παντοφί-ας. Μά ή γυναίκα του που άγάπησε τρελώς, πέθανε άφαική στην Βαρσία. Η Αικατερί-νη τού έπιτασε σινιά γά τού, είχε πληροφύ-ση πως ο τού έρωτής της, άπελπισμέ-νος, πλάσταν στής έλθες της Μηνής τής Γενεύης. Μά γύγισ τού 'Απολλόν τού 1783, ή Αικατερίνη ήλκωμένη πιά, δεχόταν στο ήδιαιτερο διαμέρισμά της τὰ χαρτιά τού νεαρού έρωτού της Ανακλή Σαμάρια ή πό-τα άνοίξε κι' έφανε πείσους άδελφούς. Η ά-πλανή μάτια κι' άνακατόνισα μαλλιά, σπίν-κε στην πόρτα.

Κατίγκα! Πόδες είναι αυτός; άφώτισε σάν τρελλός. Θα τόν περάσω έξω άτ' τού σά-λωνα!

Η Αικατερίνη, γλωή σάν κερί, άνεκάνω-σε τόν Γρηγόριο 'Ορλώφ.

—Πάστε τον! διάταξε τού: άνδρόπους της. Ο δυστυχής είναι τρελλός!

—Ναι, Κατίγκα! Είμαι τρελλός! Όμως έ-σπ' μ' έκανε τρελλό, Κατίγκα! Και τί δεν έ-παυα γά σένα! Ομώσαι! Τώρα είμαι τρελ-λός, Κατίγκα!

Ένα πλάι γάλα γέμισε τού διαμέρισμά της Αικατερίνης. Οι έρωτοί της άπεσπώνονταν γύρω γάλα τόν ήλκτε έαγνό ήγαντα της αυτοκρατορικής φρουράς της τσαράς. Τώρα ήταν ένα έρσο μια ήλθεσση σία τού πα-ρελθόντος. Σε λίγες μέρες δεν έφανε πιά

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Τά δράματα της ζωής

του Άντρυ Φάλκ

Τά χριστουγεννιάτικα δώρα του Λόλου

Θινό!

Τέλος ήρθε η παραμονή των Χριστουγέννων! Ο Λόλος μαζί με τ' άλλα θα λάβει και το περιβόητο, το περιπόθητο δώρο του θείου Πιερρό, που θα γράφει να φανεί μαζί. Από της πένης το απόγευμα ήταν αδύνατο να ήσυχασε. Ο πατέρας και η μητέρα του είχαν βγεί έξω κι αυτός, για να περνά την ώρα του, έλεγε και ξανάλεγε όλα τα δώρα που είχε αγοράσσει και που θ' άγγελλε στους γονείς και στον θείο μετά την άπονομή των δώρων.

Τέλος ο μπαμπάς ήθελε πρώτος σπύρι. Ο Λόλος τον πρόσεξε σαν έμπαινε, που κρατούσε ένα μεγάλο πακέτο, τυλιγμένο σε γαλάζιο χαρτί, που τάφισε στην είσοδο. Ήταν το γαλάζιο χαρτί, που τυλίγει τα πακέτα του ένας γνωστός παιδικός οίκος, κι' η καρδιά του Λόλου άρχισε να χτυπά σαν τρελή. «Όσο το καμώθηκε τον αδιάφορο και πήγε ν' αγκαλιάσει τον πατέρα του.

— Άν θάσαι φρόνιμος, θά σου δώσω σε λίγο κάτι σπουδαίο, είπε ο Ζερμιντάλ στον γιο του, που νόμιζε πως θα πέθανε από λαχτάρα, και πήγε πάλι την κορδατοκάμαρα.

— Άσε με μόνον, παιδί μου, να ντυθώ, προσέθεσε σαν είδε πως ο Λόλος τον άκοιτιζε από πολλούς μεγάλους.

Οι Ζερμιντάλ, ο πατέρας και η μητέρα του Λόλου, κατείχαν μια ξεχωριστή θέση στην κοινωνία. Έκείνος, πλούσιος ενοχολόγος, άρρωστος, παντρεύθηκε σε ηλικία σαράντα ετών την Γβόννη Σεράν, μιαν όμορφη, μεγαλοφυή κοπέλλα με καστανά μάτια, που ήταν δεκαπέντε χρόνια νεότερη του. Δεν άπορεί να πη κανείς πως ήταν γι' την Γβόννη ένας «γάμος εξ έρωτος», όπως ήταν ευχολογημένη ή νέα κυρία Ζερμιντάλ που άσινε μιαν οικογένεια με περιουσιολόγους οικονομικά και στην όποιαν όλοι οι άνδρες, έπ' ολίγησες γενεές, ήταν μικροπύλληλοι, ή δε γυναίκες συντηθιμένες, νοικοκυράδες. Ο άνδρας της, που ήταν μαζί της, τρελά ερωτευμένος, της έδινε σφάλμα μιαν άνετη ζωή, τέτοια, που να την ήλθεσαν πολλές γυναίκες του χαλού κόσμου. Σε λίγο είδε το φως της ήμερας κι' ο Λόλος, που σαν μοναχοπαίδι που ήταν έγινε το «χαϊδεμένο» όχι μόνο των γονιών του, μα και των στενών φίλων της οικογένειας και ιδιαίτερος του κ. Πιέρ Μπαρζαί, που ο Λόλος τον άποκαλούσε έμπιστευτικά θείο Πιερρό.

Ο «θείο Πιερρό» ήταν ένας εξάδελφος της Γβόννης. Πόιν παντρεύθηκε, της έκανε κόρη κι' ο θίος της άσπασε πολύ, αν είχε σταθερότερο χαρακτήρα κι' αν κύτταζε περισσότερο της δικηγούρικες δουλειές του. Μα, το επάγγελμα του ήταν γι' αυτόν κάτι για να περνά την ώρα του ή ένα μέσον για να γινώσκονται με θίους κυρίες. Όταν η Γβόννη παντρεύθηκε, δεν το πήρε καθόλου κατάκαρδα, μα έμεινε γοις μητρώα κι' ο φίλος, του συγγενικού ζεύγους, στον όποιον αλλίστε ο Ζερμιντάλ ανέθεσε και μερικές υποθέσεις του. Τού άρεσε το άδιάκοπο κέρδι του κι' έτσι ο Μπαρζαί έγινε ο τακτικός έμπιστός της. Δύο φορές την βδομάδα έτρωγε μάλιστα σπίτι των.

Φυσικά, ο Λόλος περίμενε με γαυρόμανη άνυπομονία και το θείο Πιερρό το Χριστουγεννιάτικο δώρο. Γιατί αυτός ήξερε καλά της προτιμήσεως του και το άουδαινε πάντα να τρυφερώτατη άγάπη. Δεν ήθιγε λοιπόν άνοιχτά, πως το δώρο του ήθιγε κάτι εξαιρετικό. Ο Λόλος υπολόγιζε ένα άεροπλάνο με άπειρα έλατρία, σαν άλλ-

— Πάρε την ερωμένη σου και το παιδί σου, και δίνε το όλοι!..

— Πάρε την ερωμένη σου και το παιδί σου, και δίνε το όλοι!..

— Όχι, μπαμπά. Είχε να κάνει το κό- σμου της δουλειάς. Σε λίγο πατερού νάρθη. Πάω να την περιμένω στο πατάρι.

— Μπαρζαί, Λολάκι!

Το παιδί έφυγε κι' ο κύριος Ζερμιντάλ άρχισε να γδύνεται. Ξαφνικά άντικρουσε ένα άνοιχτό συστάρι στο κομμάτι, που ή γυναίκα του το κλειδώνει πάντα και κρατούσε πάνω της το κλειδί, λέγοντας πως είχε μέσα σ' αυτό τὰ διαμαντικά της. Φύγοντας φαίνεται πως θα έβγαζε να το κλείσει. Ο Ζερμιντάλ σηκώθηκε να κλείσει το συστάρι, μα σαν έφτασε στο έπιπλο, έκανε το αντίθετο: Τη άνοιξε! Κάτω από μιαν μικρή κορδατοκάμαρα είδε ένα πακέτο γραμμάτια. Άνεγνώρισε άμέσως τον γραφικό χαρακτήρα: ήταν του Πιέρ Μπαρζαί.

Έπρεε ένα γράμμα κι' άρχισε να το διαβάει. Άρχισε: «Αγαπημένη μου!» και τελείωνε με την έξης φράση: «Τουλάχιστον άδω την ευτυχία να έλπω κάθε μέρα τον θσασκό μας, τον μικρό μας Λόλο, το παιδί μου!».

Ο Ζερμιντάλ έμεινε έμβρόντιος. «Όστε ο Μπαρζαί ήταν ο εραστής της γυναίκας του, ο Μπαρζαί ήταν ο πατέρας του Λόλου!

— Μπαμπά, ή μιαν ήρθε! φώναξε ξαφνικά ο Λόλος, μπαίνοντας τρέγοντας μες στην

κάμαρα.

Η μητέρα του τον άκολουθούσε, κρατώντας κι' αυτή ένα μεγάλο πακέτο, τυλιγμένο σε γαλάζιο χαρτί. Προχώρησε λαμπερά, κάπως άβυσσινά, μα σαν άντικρουσε το χλωμό πρόσωπο και το σκυθρωπό βλέμμα του συγγενικού της, τήγασε. Έβλεπε μια πια στο όρ' άνοιχτο συστάρι του κομμάτι κι' άμέσως, τὰ κατέλαβε όλα.

— Πήγαινε έξω. Λόλο, κι' άσε με μόνον με τον μπαμπά!

Ο μικρός ανιμωφόθηκε με κάποια έσπροςά προς την διαταγή της μητέρας του, ώστόσο θεώρησε καλό να μείνει πίσω από την πόρτα και ν' άκούει. Στην άρχή άκουσε σιγνές όμιλίες και φιλοφρονήσεις, μα έπειτα ξεχώρισε δυνατή την φωνή του πατέρα του, που έτρεμε από άγανάκτηση:

— Δεν είναι παιδί μου! Έπρεε να τὰ κατέλαβε, γιατί δεν μου μιλάει. Όχι, το πότισα, ούτε στην ψυχή. Και τὸ κατὰ σπύρι μου—μωζέ! Κι' ή γειώτικη παληγογναίκα δεν θα φωνάζει καθώς με είνι- θηκες!

— Άκου με, σου δοκίμου! Η' ίσως αυτή είχε τελειώσει από καιρό, έλεγε τευτικά ή Γβόννη.

— Θά σε δέξω, θόλα, και σένα και τὸ παιδί σου. Δι' θά άνέγωνα πιά τὸ παιδί

— Άκού με, σου δοκίμου! Η' ίσως αυτή είχε τελειώσει από καιρό, έλεγε τευτικά ή Γβόννη.

— Θά σε δέξω, θόλα, και σένα και τὸ παιδί σου. Δι' θά άνέγωνα πιά τὸ παιδί

— Άκού με, σου δοκίμου! Η' ίσως αυτή είχε τελειώσει από καιρό, έλεγε τευτικά ή Γβόννη.

— Θά σε δέξω, θόλα, και σένα και τὸ παιδί σου. Δι' θά άνέγωνα πιά τὸ παιδί

— Άκού με, σου δοκίμου! Η' ίσως αυτή είχε τελειώσει από καιρό, έλεγε τευτικά ή Γβόννη.

— Θά σε δέξω, θόλα, και σένα και τὸ παιδί σου. Δι' θά άνέγωνα πιά τὸ παιδί

— Άκού με, σου δοκίμου! Η' ίσως αυτή είχε τελειώσει από καιρό, έλεγε τευτικά ή Γβόννη.

— Θά σε δέξω, θόλα, και σένα και τὸ παιδί σου. Δι' θά άνέγωνα πιά τὸ παιδί

— Άκού με, σου δοκίμου! Η' ίσως αυτή είχε τελειώσει από καιρό, έλεγε τευτικά ή Γβόννη.

— Θά σε δέξω, θόλα, και σένα και τὸ παιδί σου. Δι' θά άνέγωνα πιά τὸ παιδί

— Άκού με, σου δοκίμου! Η' ίσως αυτή είχε τελειώσει από καιρό, έλεγε τευτικά ή Γβόννη.

— Θά σε δέξω, θόλα, και σένα και τὸ παιδί σου. Δι' θά άνέγωνα πιά τὸ παιδί

— Άκού με, σου δοκίμου! Η' ίσως αυτή είχε τελειώσει από καιρό, έλεγε τευτικά ή Γβόννη.

— Θά σε δέξω, θόλα, και σένα και τὸ παιδί σου. Δι' θά άνέγωνα πιά τὸ παιδί

— Άκού με, σου δοκίμου! Η' ίσως αυτή είχε τελειώσει από καιρό, έλεγε τευτικά ή Γβόννη.

— Θά σε δέξω, θόλα, και σένα και τὸ παιδί σου. Δι' θά άνέγωνα πιά τὸ παιδί

— Άκού με, σου δοκίμου! Η' ίσως αυτή είχε τελειώσει από καιρό, έλεγε τευτικά ή Γβόννη.

— Θά σε δέξω, θόλα, και σένα και τὸ παιδί σου. Δι' θά άνέγωνα πιά τὸ παιδί

— Άκού με, σου δοκίμου! Η' ίσως αυτή είχε τελειώσει από καιρό, έλεγε τευτικά ή Γβόννη.

— Θά σε δέξω, θόλα, και σένα και τὸ παιδί σου. Δι' θά άνέγωνα πιά τὸ παιδί

— Άκού με, σου δοκίμου! Η' ίσως αυτή είχε τελειώσει από καιρό, έλεγε τευτικά ή Γβόννη.

— Θά σε δέξω, θόλα, και σένα και τὸ παιδί σου. Δι' θά άνέγωνα πιά τὸ παιδί

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ γης ΜΑΤΙΑΝΤΑΣ ΣΕΡΑΟ

(Τὰ προηγούμενα: Ο κύριος Ρομπέρτο Άλντ ένα γράφει πως κατηγορήθηκε άδικώς για τὸν τραυματισμό του φίλου του Λαμπερτίνου.)

(Η συνέχεια)

Είμαι κουρασμένος: θάβλεπα να πάω να πλαγιάσω, έπρόσθεσε τότε άμέσως. Γι' αυτό σας παρακαλώ να μη με κρατήσετε πολύ κ. άστυνόμε.

—Θα κάνω ό,τι μπορώ.

Πέρασαμε στο σαλόνι της Κλάρας Λορεντάν, όπου βρίσκονταν μαζί της μιαν ώρα και όπου είχα δει τὸν φίλο μου γεμάτον νιότη και ύψος να γελά και να άστεϊόετα. Ο άστυνόμεος κάθισε σ' ένα εύθυμο ροζέτι, ενώ έγω κάθησα απέναντί του. Έπρεπε λίγο αργότερα, δι' είχα τοποθετηθί σ' μιαν έδρα, όπου το φως μου έπεφτε κατά πρόσωπο, ενώ ο άστυνόμεος ήταν μύλλον έκκλινόμενος στο σκοτάδι.

—Είστε τὴν καλωσύνη να με άπαν- ήσετε σε μερικές ερωτήσεις που θα σας κινω; μου είπε παίζοντας μ' έναν χαρτο- κούνη που είχε έρθει μερυστά του, ενώ ένα άναβα ένα τσιγάρο.

—Ευχαρίστω. Σχετικώς βέβαια με τὴν θέση αυτή υπόθεση, δεν είν' έτσι; είπα.

—Ναι! Ήστανταν πολύ φίλος του κύ- ριου Ρανιέρι Λαμπερτίνου.

—Ναι, ήμουν φίλος του.

—Από πόσον καιρό;

—Τον γνώριζω πολλόν καιρό τώρα. Άλλά γενήκαμε φίλοι μίλις τελευταία.

—Πότε ακριβώς;

—Θάνα κάπου ένας μήνας.

—Και συνιδήκατε άμέσως;

—Ναι, άμέσως: είναι ένας πρώτης τά- ξης νιός, έχει γορστή κωμικά...

—Είστε Λοιμωδός, δεν είν' έτσι;

—Ναι, είμαι Μιλανέζος.

—Μόνος;

—Ολομόναχος.

—Πόσος;

—Έχω όλα τὰ μέσα για μιαν ζωή ά- μέρινη.

—Κάνετε συχνά ταξίδια;

—Άσχετως: δεν μένω ποτέ για πολλόν καιρό στον ίδιο τόπο.

—Κι' όμως μένετε στη Ρώμη ένα μήνα τώρα συνεχώς.

—Είχα τους λόγους μου, είπα άπερί- κριπτα.

—Αι ρώναξε μόνον ο άλλος, με μιαν άπαιτητή άλλαγή της φυσιογνωμίας του.

—Αγαπώ μόνον φίλε, σας άρρωσθαι τον διάλογο αυτό άκρίβως όπως ελέγθη, σ' έδωκεν έλκελτρο, γιατί έχει χαραχθί βε- βαιά μέσα στη νύχτη μου, έφ' έσον άπο- τεί της πιο τρομερές στιγμές που πέρασα έως τώρα στη ζωή μου. Βέβαια, ή άνάγκη είνινη μ' ένοχλούσε πολύ σε μιαν τέτοια στιγμή, μ' έναν έτοιμόθάνατο στο διπλανό δωμάτιο, σ' έκείνη τὴν άκατέληχτη ώρα, μέσα σ' ένα ξένο σπίτι κι' έπειτα από έ- να τέτοιον περιστατικό. Όσοτος καταλάβαινα να πού το πόσοπο του άστυνόμεου δεν μου άρεσε καθόλου: είμαι, φυσιογνωμιστής και δεν μπορούσα να περιμένω κάτι καλό από τὴν ύποληψη είνινη μορφή.

—Ας συνεγίσουμε τὴν άνάγκη, είπα ο άστυνόμεος, σά να τὸ ξέφυγε θοροεΐς ή σάπια.

—Τὴν άνάγκη σ' ή έκαν, άναπνδών- τας από τὸ καθίσμα μου. Όστε με υπο- βάλλετε σε τακτική άνάγκη.

—Και γιατί όχι;

—Και με ποιό δικαίωμα με άναγκύνετε;

—Σας άναγκύνω, γιατί ήθελ παρών στο έγκλημα, μου είπα χαρμώνοντας τὸ βλέμμα του στο δικό μου.

—Παρόν;.. Περίπου παρόν, θέλτε να πητε! άπάντητα νευρικά, δίχως να ξέσω κ'. εγώ τὴν αΐτια αυτής της νευρικότητος μου.

—Μά δεν σας βοήθαμε, θακω, ξαπλω- μένον επάνω στον πληγωμένο;

—Ναι, είπα πέσει επάνω του, περπα- τώντας και δόσκοντας τον άνάμεσα στα πόδια μου. Βγήκα από τὴ βίλλα μιαν ώρα ύστερα απ' αυτόν:

—Μισή ώρα;

—Είκοσιπέντε λεπτά.

—Δίνετε μου άνο- ρεΐς άπαντήσεις; είπα με τραγούτητα ο άστυνόμεος.

—Πώς ζητάτε άκρι- βεια απ' αυτό τὸ πρῶμα; άποκοίτηκα λίγο σαστισμέ- νος από τὴν ερώτησιν του και πρὸ πάντων από τὸν τόνο της φωνής του.

Μήπως ήξερα οτι θά γι- νόταν έγκλημα, για να κρατῶ στο χέρι μου τὸ ρολόι;

—Κι' όμως είναι ά- παράτητο να μὲ εκφρά- ζεσθε με τὴν μεγαλύτερη άκρίβεια... επανέλαβε ο άστυνόμεος με τὴν ίδια τραγούτητα.

—Ναι.

—Εγώ ένα πρῶμα βόσκω μόνονα πως είναι άποκοίτητο, κύριε, αυτή τὴ στιγμή: να μ' άφίσστε να φύγω! είπα κανόντας να σηκωθώ.

—Όχι, κύριε, πείπει να μείνετε.

—Πρέπει... Πρέπει...

—Μάλιστα, κύριε κόρη.

—Κι' αν θέλησω να φύγω;

—Θα κάμτε πολύ άσχημα.

—Δεν είμαι, θαρρώ, υποχρεωμένος να σας άπαντω σ' ό,τι θέλτε να με ρωτάτε.

—Απατάστε. Τὸ ξέρετε πολύ καλά. Είθετε ο πρώτος και κυριότερος μάγος του έγκλήματος. Η δικαιοσύνη είνι άνάγκη α- πό τὴν κατάρθεσή σας, πρόσθεσε ο άστυνο- μέος μ' ένα ύψος πιο ευγενικό, προσηνές για να με καθυστερήσει.

—Πολύ καλά. Άλλή προσέθετε να μὲ εκλάθετε για ένοχο! είπα, γινε να προσ- σέσω στὴν σημασία της φράσεως μου.

—Κάτι σαν άστροντή περάσε από τὴν ψυχή και ώσπὴν άψη τὸ συνολικό μου.

Ενωίωσα ένα σίγος, σαν έκείνο που μ' είχε πιάσει τὴν ώρα που είδα τὴν κούρσα Κλάρα Λορεντάν, λευκογυμμένη, να πλη- σιάζει στο άναίσθητο σώμα του άτυχου φί- λου μου.

—Γνωρίζετε τὴν φυσική ζωή του κύ- ριου Ρανιέρι Λαμπερτίνου; μ' ερώτησε ο κείνος.

—Πολύ λίγο.

—Έπειτα γορτάει: Είχε σγέσει με γυ- ναίκες; κανέναν έρωτα...

—Όπως έλοι οι νεοί της αείρας; του και τὴς οικονομικής του καταστάσεως.

—Τίποτε τὸ ιδιαίτερο;

—Τίποτε, απ' ό,τι έξω, τουλάχιστον.

—Πιστεύετε πως θα άποκρούσε νάχη κινήσει τὸ μίσος ή τὴν εκδίκηση κανενός;

—Δεν τὸ φαντάζομαι... είπα από εΐ- στασα μιαν στιγμή.

—Ξέρετε αν έκανε κόρη στὴν κόρη του Λορεντάν;

—Δεν ξέρω. Άλλὰ σ' άνατάξω ό,τι.

—Και όμως εόργεταν συχνά στο σπίτι της.

—Ναι, αλλά χωρίς καμιά ερωτική πρό- θεση.

—Πώς τὸ ξέρετε αυτό;

—Μου τὸ είπε πῆ ο θίος... άποκοίτηκα άπερίσκεπτα.

—Α! ώστε να πὸν σας μιλούσε για τὸς έρωτάς του! Έσείς μήπως εκάμτε κόρη στὴν κούρσα Λορεντάν;

—Αυτὴ ή ερώτησις μου φάνισται πε- ριττή.

—Δεν τὸ πιστεύω. Έγώ αντίρρηση.

—Βλασκόμεστε στο σπίτι της, κύριε ε- πιθεωρητά!

—Δηλαδή άνοιθετε να μου άπαντήσετε;

—Ανούμαι.

—Τὸ κρατῶ σημείωση.

—Όπως άγαπάτε.

—Μήπως έχετε καμιά ύπόνοια σε κα- νένα πόσωπο που, θα μπορούσε να κινή αυτό τὸ έγκλημα; μ' ερώτησε ο άστυνο- μέος έπειτα από μιαν μικρή παύση.

—Απολύτως καμιά.

—Ούτε τὴν παραμικρή ύπόψιν;

—Ούτε.

—Ο κύριος Ρανιέρι Λαμπερτίνου είναι άδύνατον να τραυματίσθηκε μόνος του.

—Αδύνατον.

—Όστε άποκλείετε τὴν άποψη της αὐ- τοκτονίας.

—Βέβαια. Ήταν άνθρωπος εύτυχισμέ- νος. Άντηγαπάτο.

—Αντηγαπάτο; Όστε ξέρετε κάποιον έρωτικό του δεσμό;

—Δεν μπορώ να σας πω τίποτε πάνω σ' αυτό.

—Γιατί;

—Γιατί τὸ μυστικό δεν μου άνήκει.

—Όστε ο κύριος Λαμπερτίνου είχε κά- ποιο μυστικό; Αυτό μπερδεύει πολύ τὴν κα- τάστασι.

—Κέθε άνθρωπος έχει τὸ μυστικό του.

—Κανένα μυστικό... θλίβεσθε;

—Ισως.

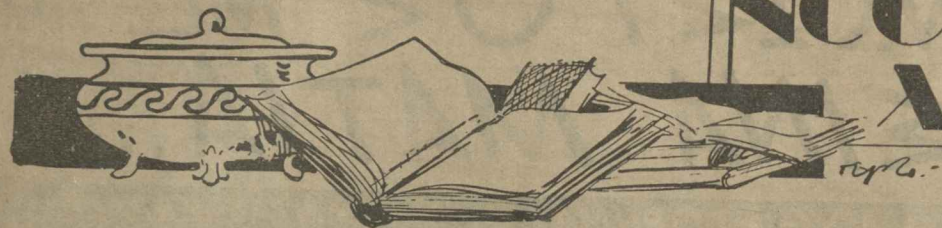
—Αναμύστε μήπως τὴ γυναίκα κανενός άλλου; Τὴν έρωμένη μήπως κανενός φίλου του;

(Η συνέχεια εΐς τὸ προσεχές)

ΣΟΦΗ ΣΥΜΒΟΛΗ

—Έχω τὴν γυναίκα, φίλε μου, πως πρέ- πει κανείς να περιμένει να γνωρίσει καλὰ της γυναίκας κι' έπειτα να παντρευθί... —Α μωρέ! Για τὸ ζήτημα αυτό ύπαγοις ένα ευκολότερο μέσον: να παντρευθί κανείς μιαν και ν' άκούη τι λέει αυτή για της άλλης...

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ

Τό ρωμάντζο

"Ελεγες ή αγάπη μας πώς έμοιαζε
σαν ένα μαγικό, πηλό ρωμάντζο.
Τόν δόν—Κιότι πάντα μού παρίστανες,
κι' όμως στο βάθος έμοιαζες τόν... Σάντζο!...

"Ήξερες ή ψυχή μου πώς άγόρευα
ζητούσε πώς τα κίθονα να πετάξω,
κι' έτσι, ανάλογο ένα όλο ντύθηκες,
μά—τάχασες στην τελευταία πράξη!

Και κάποια μέρα μπόρες μου ξάφνου έπρό-
βαλες
μικρές και τιποτένιες, όλος κι' όλος.
Τότες, κουρέλια γίναν ή παρούσες σου
και κομμάτι, ό σοβαρός σου όλος...

Σάν ξαφνικαμένη έτρεβα τα μάτια μου,
μά να πιστέψω στην άσχη, άγ! δεν μπορούσα,
πώς όσο κομμάτι υποσέτα μου έλαμψε.
τό είδωλο πού ή δύστυχη άγαπούσα...

"Ελεγες ή αγάπη μας πώς έμοιαζε,
σαν τό ρωμάντζο ενό, καιρού πού πάει...
Μή ήταν μοναχά ένα μπουφόνικο
έργο με μάσκα πού γασκογέλαει!...

ΛΟΥΚΡΕΤΣΙΑ

Κυρία μου,

Θά σάς φανή παράξενο τό θάρρος μου αυτό,
άφου χωρίς εκ μέρους σας εκδήλωση καμμία
ετόλμησα νά σας άπασγολήσω.
Μά θά με συγγνώμησέ! άσφαλώς, όταν
πώς δεν μπορούσα πιότερο μ' αυτή την
άγωνία

...όπως τότες νά κρατήσω.
Θέλω δέ μόνο νά σας πώ πώς έχασα τό
άπ' τη βραδυά πού σιέλαμε, ώραία μου
...Κυρία,
...σ' αυτή την αλησμόνητη βραδιά.
Και πώς σιγή καθήνησα τού ίδιου μου
...αυτού
...χωρίς βουλή και θέληση, με μόνη επιθυμία
...κοντά σας νάμαι πάντα.

...Κυρία,
...σ' αυτή την αλησμόνητη βραδιά.
Και πώς σιγή καθήνησα τού ίδιου μου
...αυτού
...χωρίς βουλή και θέληση, με μόνη επιθυμία
...κοντά σας νάμαι πάντα.

...Κυρία,
...σ' αυτή την αλησμόνητη βραδιά.
Και πώς σιγή καθήνησα τού ίδιου μου
...αυτού
...χωρίς βουλή και θέληση, με μόνη επιθυμία
...κοντά σας νάμαι πάντα.

...Κυρία,
...σ' αυτή την αλησμόνητη βραδιά.
Και πώς σιγή καθήνησα τού ίδιου μου
...αυτού
...χωρίς βουλή και θέληση, με μόνη επιθυμία
...κοντά σας νάμαι πάντα.

...Κυρία,
...σ' αυτή την αλησμόνητη βραδιά.
Και πώς σιγή καθήνησα τού ίδιου μου
...αυτού
...χωρίς βουλή και θέληση, με μόνη επιθυμία
...κοντά σας νάμαι πάντα.

...Κυρία,
...σ' αυτή την αλησμόνητη βραδιά.
Και πώς σιγή καθήνησα τού ίδιου μου
...αυτού
...χωρίς βουλή και θέληση, με μόνη επιθυμία
...κοντά σας νάμαι πάντα.

...Κυρία,
...σ' αυτή την αλησμόνητη βραδιά.
Και πώς σιγή καθήνησα τού ίδιου μου
...αυτού
...χωρίς βουλή και θέληση, με μόνη επιθυμία
...κοντά σας νάμαι πάντα.

...Κυρία,
...σ' αυτή την αλησμόνητη βραδιά.
Και πώς σιγή καθήνησα τού ίδιου μου
...αυτού
...χωρίς βουλή και θέληση, με μόνη επιθυμία
...κοντά σας νάμαι πάντα.

...Κυρία,
...σ' αυτή την αλησμόνητη βραδιά.
Και πώς σιγή καθήνησα τού ίδιου μου
...αυτού
...χωρίς βουλή και θέληση, με μόνη επιθυμία
...κοντά σας νάμαι πάντα.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΟΥΛΕΒΑΝΗΣ

Τά Χριστούγεννα τού Γέρου

"Εκείνες τής μέρας, ό γέρο Νότης ήταν
όλος γαρά.

Θά μπορούσε κι' αυτός—σαν καλός Χρισ-
τιανός, νά γιορτάσει αυτή τή χρονιά με
τά παιδιά του—ευτυχισμένα Χριστούγεννα!...

Τόσα χρόνια πού ζούσε μοναχός, κι' έρη-
μος στο σπίτι του, έδώ σ' αγαπημένο
του χωριό, ένοιωσε κάθε τόσο νά τον φαρ-
μακώνη ό καύμος, πού τά παιδιά του—
χρόνια ταξιδευμένα και παντρευμένα στην
ξενιτιά—τόν είχαν ολότελα ξεχασμένο...

Και στή σκέψη πώς αυτός τράβηξε τόσα και
τόσα γιγν νά τ' άναστήσει, ένοιωσε δυό ζε-
στά δάκρυα ν' αλλοιώνουν τό ρυτιδωμένο
του πρόσωπο!...

Και στο πέρασμα των χρό-
νων, ό γέρο Νότης, λησταρώσε πάντα τό
χιλιοποθούμενο γράμμα, πού θά τού φώτιζε
—έστω και για λίγο—τή μοναξιά του!...

Μά τώρα πιά είχε ξεμερώσει και γι' αυ-
τόν ή μεγάλη μέρα... Τού γύρωσαν τά
παιδιά του!...

«και με την χάση του με-
γαλοδύναμου, σεδαστέ μας πότες, ίσαμε τά
Χριστούγεννα λέμε νάμαστε αυτού» και θά
ζήσουμε όλοι μαζί... Είπαν, πατέρα, πικρά
τά ξανά!... Κι' ό γέρος απ' την γαρά του
καταφύλασε τό γράμμα...

Χριστουγεννιάτικη νύχτα!
Στό μικρό χωριουδάκι, όλοι με γαρά μι-
λούν για την ευτυχία τού γέρου, κι' εκεί
στο φτωχικό του, γύρω σ' άναμμένο τζά-
κι πού σκορπά δειλές αναλαμπές, κάθονται
οί δικοί του και κουδεντάζουν... κι' είναι
όλοι του, ευτυχισμένοι!...

Μά πού πολύ ό
γέρος!... Γοητευμένος με τής νουφίλες του,
και μη μπορώντας άλλοιώς νά δείξει τή χα-
ρά του, χαϊδεύει και φιλά τά χαριτωμένα
έγγονάκια του...

...Σέ λίγο ή καμπάνες θά σκορπίσουν
γλυκά τούς ήχους των, κι' ή μικρή εκκλη-
σύλα τού χωριού θ' άντηχήση με τής χα-
μόσυνης φωνωδίας...

Και μ' όλους τούς χωριανούς, θά πάνε
κι' εκείνοι νά προσκυνήσουν τόν Χριστούλη
πού μα' ίδια νύχτα γεννήθηκε πάνω στα
λίγα άχυρα τού σπηλαίου τής Βηθλεέμ.

Μή γιατί ό γέρος καθισμένος εκείδ'α στην
γωνιά—έχει έτσι γυρισμένο τό χιονισμένο κε-
φάλι του;... Θ' αποκοιμήθηκε βαθειά, και
γι' αυτό πότες νά τον ξυπνήσουν...

...«Παπούλη, ξύπνα—τού φωνάζει τό
μικρό έγγονάκι. Ξύπνα νά πάμε στην
Εκκλησία... άκου! χτυπούν ή καμπάνες...»

Μά ό γέρο Νότης δεν ξαναξύπνησε!...

Η γέριχη καρδιά του μη άντέχοντας στην
τόση συγκίνηση έπαψε τόν άκούραστο κτύ-
πο της!...

Και στην απόλυτη ήσυχη νύχτα— ό
χαριμόσυτος ήχος πού σκορπούν ή καμπάνες,
σιμίζει με τούς θόητους των παιδιών, πού
κλαίνε τόν πατέρα τους!...

Ν.

Θαμμένη αγάπη

Και πέθανε ή αγάπη μας μιαν ώραιότητα
πού γνέφια σ' ή την έχαιρεταγαν έσπέρα
τή θάλαμη—κι' ήταν άγνη, ήταν άγνότατη—
σε κάποιες λευκές πού φλυαζαν και—πέρα
ένω τριγύρω είρωνικά όλα γελοῦσαν.

Και μέινανε οί δυό μας και δέ γύσαμε
ούτ' ένα δάκρυο για την αγάπη την παλιά
...[μας]

...[μας]

...[μας]

...[μας]

...[μας]

...[μας]

ΓΙΑΝ. ΝΙΚ.

Πρελ'ούντιο

"Όταν μη έσπέρα ώρη, τερή,
πού μ' ένα χιόνι άλατού
θά σαβανώνη έλη τή γή και τα σπυρί
...καλώς σου,

στην κάμαρά σου καθιστή,
δίπλα στη σόμπα τή σδυστή,
δίχως μιλή, θ' άναπολής τά χρόνια—τά
...παλιά σου,

Τότε ή άνία ή βουδή
π' απ' την ψυχή σου θ' άνεβή
θά νά σε πάη στής θύλησης τά γκαρμάνια
...χάσου,

σ' έναν φτωγό, γλωμό ποιητή
ποΰφαλλε, κόση λατρευτή,
άν προσευχή Χερουδική, τά δυό σου πιά
...τά 'σπασα...

Τό! ναι, μονάχη, σιωπηλή
θά θυθισθής ώρα πολλή
στον περασμένο τή γλυκειά στοργική
...ιστορία

τόσο πού εκεί κάποια στιγμή
θά νά σε πιάσουν λυγμοί
ένώ στα χείλη σου τά ώρη θ' άνθίστα
...πυρί...

Κι' ίσως ρωτήσης τότε αν ζώ
στον κόσμο τούτον τόν περ
ή στοθ θανάτου αν γάθηκα τό άγριο τό
...δουλάκι

Ποιος ξέρει... όμως πιά κανείς
δέν θά σου πη όσο κι' αν θνητός
γι' αυτόν πού σου έπρόσφερε την πιο γνή
...αγάπη.

Χαμένος από τή ζωή
μακριά απ' ανθρώπινη βοή
παντέρημος θά βρισκομαι σ' άγνωστο ένα
...μέρος.

Μά για νά νοιώθω τή γαρά
κάτω απ' τού πόνο τά στερά,
Ρένα, έσε θά σκέφτομαι, κι' άε είμαι πιά
...έναν γέρο!...

"Όταν ή μαύρη χειμωνιά
σ' έβρη γλωμή σε μι' αγωνιά
με μοιρασμένο πρόσωπο και θλιμένο, μική
...μου,

τά δάκρυά σου τά πικρά
τά άνειο! άε κλάψουν τά νεκρά
πού πέθαναν—άλλοιμονο!—πρίν ζήσουν
...καλή μου...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Σδυσμένα όνειρα

"Απόψε, θλίψη μου, σε νοιώθω πού πολύ
Σέ νοιώθω βαρειά νά πνίγης την ψυχή μου
και νά μού παίρνεις όλοένα κάτι από τή
...ζωή μου.

Τι όες, όμως άκόμα νά μού πάρεις; Μή-
πως, εκείνο πού έχασα και πού λάτρεπα
στην ζωή μου; Αυτό μού τώχεις κι' έλας
...πάρεις. Τότε τό άλλο; Μήπως την θύληση
του; Μά αυτό είναι τό μόνο πού μού απο-
...μένει, και τό μόνο πού έγω για νά λατρεύω
στην ζωή μου. "Ω! μην θέλησης νά μού
...τό πάρεις κι' αυτό! Τι θά καταλάβεις; Για
σένα δεν άξίζει τίποτε. Για μένα όμως ά-
...ξίζει, σαν μι' ελάνθηση ζωή.

Αισιό με με σύντροφο την βαρειά μου
θλίψη, άρισέ με ήσυχη, νά θηνησω αήνη
μου τά παλιά μου άμωρο σβυσμένα όνειρα.
Για σένα είναι όλα αυτά πεθαμένα και έ-
...χασμένα, μά για μένα άκόμα ζούν, τους δι-
...νουν ζωή ή θέρμη τής αγάπης μου, ή
...ψυχή μου, ή ζωή μου.

Λυπήσου με κι' άρισέ με...

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΠΟΝΕΣΕ

Μεταξύ μας

ΔΗΛΩΣΙΣ: "Επειδή πολλοί άνα-
γνώσται μας παραπονούνται για τήν
καθυστέρηση πού παρατηρείται τόν τε-
λευταίον αυτόν καιρό εις τας άπαντή-
σεις των «Μεταξύ μας», τούς παρακα-
λούμεν νά έχουν λίγην ύπομονήν και
τοῦτο γιατί λόγω τής υπερπληθώρας
των γραμμάτων πού λαμβάνομε, αί
άπαντήσεις κατ' άνάγκην καθυστε-
ροῦν.

Γ. Ρίτσον.— Χαρήκαμε πολύ πού πή-
ραμε νέα σας. Δυστυχώς έλλείπει χώρου δεν
δημοσιεύομε τό γράμμα σας, συμφωνούμεν ό-
μως απόλυτως μαζί σας ότι τό ποίημα πού

ἀγαπήσατε είναι μι' αριστοφάνεια άντιγρα-
φή τού δικού σας. Φυσικά ότως γράφετε και
ό ίδιος, τό πράγμα αυτό, πού συμβαίνει κά-
ποτε, θαρύνει αποκλειστικά εκείνους πού οι-
κειοποιούνται ξένην έργασίαν. Θά ευχαρι-
στούμεθα πολύ ά, μ'ας στέλνате μερικά τρα-
γούδια σας. — Π. Ροδών. Καλό. — Κ.
Φωτεινόν. "Ο κ. Νίκας σάς απήντησε
ήδη ταχυδρομικώς. Τό τελευταίον σας περ-
δεν μ'ας ίκανοποίησε. — Μ. Μισοί. "Ο κ.
Νίκας χάρισε πού έσθε καλός και μ'ας θυ-
μηθήκατε. Τήν απάντησή τήν κρατούμε. — Ι.
Μανωλάκη. Τό περ-δεν σας είναι άγεια-
τυχές, προχειρογραφούμενο και ασύδεδο. "Όσο
για τό ποίημα πού μ'ας στέλνετε, θά τό δη-
μοσιεύοιμε.

Σ. Πακί. Κάπως καλύτερο από προηγού-
μενά σας, δυστυχώς όμως όχι ακόμη δημοσιεύ-
σιμο. — Γ. Ντεγιάννη. "Αποφύγετε
κακότυχες όίμες και πρό παντός μ'ην προχειρο-
γράφετε. Διαβάστε και μι' αριστοφάνεια. Κά-
νετε πολλά τεχνικά λάθη. — Σ. Γιαννάτος.

Και τά τελευταία πού μ'ας στέλνατε άνεπι-
τή. Περιμένουμε κάτι καλύτερο. — Φ. Σπα-
θαρήν. Αυτό δεν μ'ας τήχασε στείλει και
σας άπαντήσαμε; Γιατί ός τό ξαγαστελα-
τε; — Α. Τριποδ. "Οχι εφάμιλλο με άλλα
προηγούμενά σας. Μή διάξεσθε και προσέχετε
περισσότερο. — Ν. Τζώρτζ. Προχειρογρα-
μικές κοινοτυπίες πού δεν φανερόνουν καμ-
μι' πρωτοτυπία είτε στο νόημα είτε στην έκφρα-
ση. — Μ. Μάνδαρη. Δεν μπορούσαμε νά
καταλάβομε τί θέλετε νά πητε. "Όσα κομμά-
τια σας ένεγκρίθησαν εδημοσιεύθησαν ήδη. "Αλ-
λα δεν έχομε. Συνεπώς, άδικα τά παραπο-
νά σας. — Π. Αθηνάιον. Δυστυχώς τήν
φρον άπτήν ούτε οί στίχοι σας ούτε τό περ-
δεν μ'ας ίκανοποίησαν. Μην διάξεσθε... Μ. Πάμ.

Ταντζιά. Διαβάστε... διαβάστε προς τό
παρόν. Θά σάς ώφελήση περισσότερο. — Γ.
Σαρήν. Θά δημοσιεύοιμε τό ένα κι' αυτό
για νά πιάσετε νά έχετε παράπονα. Πρέπει
νά καταλάβετε πώς δεν άρκεί κανείς νά γρά-
φει πολλούς στίχους για νά κάνει κάτι καλό.

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

ΠΑΛΤΑ

ΚΑΣΜΗΡΙΑ — GABARDINE

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΓΓΛΙΚΑ

'Ανδρικοί νεωτερισμοί - 'Εκλεκταί σοιότητες

ΛΟΓΙΚΑΙ ΤΙΜΑΙ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΙΚ

"ΚΟΣΜΟΣ"

ΣΤΑΔΙΟΥ 23

'Η μεγαλύτερα και πλουσιότερα ΑΠΟΘΗΚΗ ΤΑΠΗΤΩΝ

'Ανατολικών και Περσικών έγχωρίων βιομηχανίας
κατασκευής των 'Εργοστασίων

Α. ΑΡΣΕΛΑΝΟΓΛΟΥ & ΗΛ. ΚΑΜΣΙΖΟΓΛΟΥ

ΑΠΟΘΗΚΗ: ΠΑΝΔΡΟΣΟΥ 22 — ΕΚΘΕΣΙΣ: ΣΤΑΔΙΟΥ 39

Λόγω τέλους τής έποχής έκποιούνται με έκπτώσιν 20% διά τά μεγάλα
και 10% διά τά μικρά μεγέθη με ευκολίας π'ηρωμής εις τους επι-
θυμούντας.

"Εχομεν τά ακριβώτερα και τά εϋθηνότερα είδη ταπήτων, κατασκευα-
σμένα με υλικά άρίστης ποιότητος και χρωματισμόν άνεξίτηλον.

ΤΙΜΑΙ ΟΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΔΙΤΣ

Καλύτερα να γράφει λίγους, να προσέχει πολύ, να γράφει και προπαντός να γράφει όταν νοιώθει μέσα του μια βαθύτερη ανάγκη, πού να τον αναγκάσει να εξωτερικεύει τον πόνο ή την χαρά του. Αν τὰ καταλάβατε όλα αυτά — τόσο εσείς όσο κι' εγώ οι νέοι που μ'ας στέλνουν χιλιάδες ποιήματα και πεζά — ασφαλώς θα κατορθώσετε να κάνετε κάτι καλύτερο απ' ό,τι κάνετε σήμερα. — Λιάννα. Οί στίχοι σας άτιχοι. "Όσο για τὸ πεζὸ που γράφετε δὲν τὸ βρήκαμε μέσα στὸ φάκελό. Γιζτί; Μήπως ξεγύσατε τὸ δόλιχό μέσο; — Ν. Ὁ τ. η. ν. Κα. λ. — Χ. Γουσσέτην. Οί στίχοι σας καλοί, ἀλλὰ εἶναι μᾶλλον στίχοι ἐλαφροί, ἐπιθεωρή- σεως. Γι' αὐτὸ ἂν ἔχετε κάτι πὺ κατ'ἀλληλο γιὰ τὸ περιοδικὸ μ'ας στείλετε μ'ας. — Ν. Π. α. ρ. θενόπουλον. Διαβάστε... διαβάστε πρὸς τὸ παρόν. — Φ. Ἀνασκλιώτην. Καί σὲ σὰς τὸ ἴδιον. Μὴν διάθεσθε, μὴν προχειρογρά- φετε καὶ προσέχετε περισσότερο. — Ε. Ι. Κ.

Ἄν τὰ λάβαμε θὰ σὰς ἀπαντήσαμε ἤδη. Ἀλλοῦτικα θὰ χάθησαν στὸ ταχυδρομεῖο. Τὸ τελευταῖο σὰς ἀτέλουν. Φαέθωνα. Ὑστερεῖ πολὺ ἀπὸ ἄλλα προηγούμενά σας. Ἀποφεύγε- τε τὰ προσωπικά. Δὲν τὰ δημοσιεύουμε, ἔστω καὶ ἂν εἶναι καλά. — Ν. Σφυρόεραν. Δυσ- τυχῶς οἱ τελευταῖοι σας στίχοι δὲν μ'ας ισα- νοποίησαν. Καὶ ὡς νόημα, καὶ ὡς ἐκτέλεσις κακοί. — Π. Πετράν. Εἶναι διὰ σας αὐ- τὰ πὺ μ'ας στέλνατε; Ἐπιδέξτε μ'ας νᾶνου- με μὴ μικρὴν ἀμφοβολία. — Μ. Πλου- μὴν καὶ Α. Περράκη. Προχειρογραμμέ- να καὶ κοινοῦται. Φανερόνουν ὅμως πὺς μὲ λίγη περισσότερὴ προσοχὴ θὰ μπορούσατε νὰ γράφατε κάτι καλλίτερον, πρᾶγμα πὺ σὰς τὸ εὐχόμεστε. — Π. Βερνίκου καὶ κ. η. ν. Ὁ κ. Νίκας σὰς εὐχαριστεῖ γιὰ τὰ καλά σας λό- γιζ. καὶ λυπήθηκε πὺ γράγατε χωρὶς νὰ περάσετε νὰ τὸν δῆτε. Θὰ περιμένουμε πάν- τα μ' εὐχάριστήσῃ μ'ας νέα σας. — Ἀ γ ν ω -

στην. Τὸ δῆγημά σας «Σὺ, παραμένει ἀρ- κητὰ καλὸ. Δείχνει πὺς ἂν ἐμπειρήσει σὶ εἶδος αὐτὸ θὰ γράφατε μὴ μὲρα πολὺ καλὰ. Δυστυχῶς εἶναι πολὺ μεγάλο γιὰ τὸν χρό- νον διαθέτουμε. Στείλτε μ'ας κάτι μικροτε- ρον. — Ι. Ἰωαννίδην. Οἱ στίχοι σας ἐκ- στυχῶς χωρὶς καμμὴν ἀνότερη πνοὴ πὺ νὰ δικαιολογῇ τὴν δημοσίευσή τους. Διὰ σὲ πρὸς τὸ παρόν καὶ μὴν διάθεσθε. Α. Σ. Καλὸ. — Α. Στ. Ἰσως νᾶχετε ἄλλο. Δι- πούμεθα μόνον πὺ τὴν πᾶ δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε τίποτε. — Πέπον. Ἀνατὼλη- λο γιὰ μ'ας — Ν. Τυπάλδον. Δημοσιεύου- με ἐδῶ, μὲ τὴν ἀδείά σας πάντα, τὸ ποιήμα- σας, γιὰ νὰ πεισθῇτε καὶ μόνος σας, πὺς πρὸς πρὸς, ἔξαγαγάμετε νὰ διαβάσετε πολὺ. Ἀπολύει μόνον, στὸ δρόμο ἀνθεῖ. Καὶ κάθε αὐτοῦλα δροσὺλα πρὸς. Σὲ λίγα ξυγώνει, πλάκωνει χιονιάς. Τὸ μαῖρο πεθαίνει!... καὶ μένει ὁ φονιάς!

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ," Α.Ε.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ευνδυασμὸς ἔργου

πρὸς ἀσώκτικσιν καὶ ἄμεσον παραλαβὴν τῶν κατωθι ἔργων (77 τόμων):

	Δρχ.
1) ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ	
12 Τόμοι δεγμαῖνοι Τιμὴ	6000
Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ:	
2) ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ	
ΑΠΟ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ 1930	
[ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΚΤΗ (1932), ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ]	
8 Τόμοι δεγμαῖνοι	1500
3) ΤΡΙΑ ΜΕΓΑΛΑ ΕΡΓΑ (ΕΙΣ 4 ΔΕΓΜΑΤΙΝΟΥΣ ΤΟΜΟΥΣ)	
ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ	
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ	
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ	
ΚΑΙ	
4) ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΤΟΜΟΙ ΠΑΝΘΑΕΤΟΙ, ΗΥΞΗΜΕΝΟΙ ΕΙΣ 52)	
«ΓΡΑΜΜΑΤΑ»	
ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ	
ΤΕΧΝΑΙ»	
56 Τόμοι.	3000
	10.500

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ (κατ' ἐκλογὴν):

α) Τοῖς μετρητοῖς:	
Τρέχουσα τιμὴ Δρχ. 10.500	
Ἰδιαίτερα ἐκπτώσεις » 2.500	
Ἦτοι,	
καταβάλλονται μόνον . . . Δρχ. 8.000	
β) Ἐπὶ πιστώσει:	
Τρέχουσα τιμὴ Δρχ. 10.500	
Προκαταβολή » 1.500	
Υπόλοιπον Δρχ. 9.000	

(πληρωτέον διὰ 30 τριακοντοδράχμων)

Δωρεάν

εἰς τοὺς ἐγγραφεμένους εἰς τὴν ὡς ἄνω σειρὰν

ΜΙΚΡΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

Ἔργον 1000 περίπου σελίδων, πλουσίως εἰκονογραφημένον, μετρίου σχήματος καὶ ἀριστουργηματικῆς ἐμφανισέως

(Ἐπεῖθετε καὶ εἰδικὴν ἐγκύκλιον δι' ἕκαστον ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἔργων)

Κυρίες,

Κάτι τι ὥραϊο καὶ φθηνὸν μπορείτε νὰ βρῆτε πάντοτε στοῦ

ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ἀσπρόρουχα μεταξωτὰ
Πυτζάμες Luxes
Κομψοτεχνήματα
Γιὰ σαλόνια

ΕΡΜΟΥ 15 ΣΤΟΑ ΕΡΜΕΙΟΥ

ΝΕΟΣ

ΟΙΚΟΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΛΕΛΑΣ

28 Ὀδὸς Ἐδαγγελιστρίας 28
Α' πάτωμα ἄνω

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
ΦΟΡΕΜΑΤΑ — ΠΑΛΤΑ — ΚΑ-
ΠΕΛΛΑ ΕΤΟΙΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙ
ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

ΜΟΔΕΛΑ
ΓΑΛΛΙΚΟΥ καὶ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ
ΣΥΡΜΟΥ

ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΕΛΕΙΑ
ΕΡΓΑΣΙΑ ΑΡΙΣΤΗ

ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ
ΚΟΡΣΕΛΕΣ ΕΠΙ ΜΕΤΡῶ

ΔΕΟ

Σταματήσατε
τοὺς πόνους τῆς ράχεως.

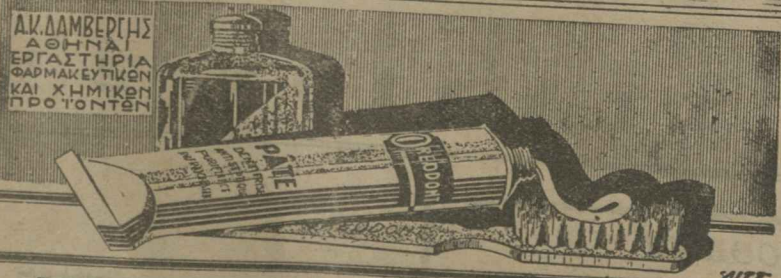
Μεγάλην ἀνακούφισιν δὰ ἔχετε ἀμέσως
μετὰ μίαν ἐλαφράν ἐπάλειψιν Σλόανς.
Τὸ Ἐλόανς διεισδύει ταχέως καταπραῖ-
νει τοὺς φλογισμένους μῦς καὶ σταμα-
τᾷ τὸν πόνον.

Χρησιμοποιήσατε
Δί' Ἰσχιαλγίας, Ρευματισ-
μούς, Στραμπουλήγματα,
Κτυπήματα καὶ ὅλους τὸς
μυϊκοὺς πόνους.

ΣΛΟΑΝΣ
LINIMENT
καταπάντει
τὸν πόνον.

Ἰ. Σ. Σ. Σ.

ΔΙΑΦ. ΜΗΝΥΤΩΡ.

Ὁσπρα ὥραϊα δόντια, εὐχάριστο στό-
μα δίδει τὸ ΟREODONT
ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς καπνιστάς

25
ΕΤΗ

Chlorodont

Ἡ ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ ἥτις χρησιμοπο-
εῖται παγκοσμίως διὰ τὴν περιποίησιν τοῦ
στόματος καὶ τὴν ἀποκτίσιν ὥραιων, ὑγιαν-
καὶ λευκῶν ὀδόντων. Ἐν Γερμανίᾳ μόνον
τὴν μεταχειρίζονται καθημερινῶς 6.000.000
ἄνθρωποι.

ΣΕ ΣΑΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Κυρίες και Δεσποινίδες,

Καθισμένη στη φτωχική γωνιά της ή μικρή «σταχτοπούτα» όνειρευότανε όμορφες τουαλέττες.

Ήξευρε, όπως καθεμιά απόγονος της Εύας, ότι τα ωραία φορέματα δείχνουν πολύ πιο καλά της χάρες με της όποιες της έχει στολίσει η Φύσις.

Εύτυχως γι' αυτήν η κουμπάρα της, μια καλή μάγισσα, ήλθε να την βοηθήσει. Και με τα όμορφα φορέματα που βγήκανε από την μαγική ράβδο της μάγισσας ή μικρή σταχτοπούτα κατάφερε να αγαπηθῇ από τον βασιλιά και να γίνῃ η βασίλισσα του τόπου της.

Μὴ λυώνετε μέσα στο κλάμμα σάν την μικρή σταχτοπούτα, γιατί έχετε όλες μία καλή κουμπάρα που μπορεί να σᾶς κάνῃ όλες βασίλισσες.

Ἡ κουμπάρα σας αὐτὴ εἴμαστε ἐμεῖς. Ἐλάτε νὰ μᾶς γνωρίσετε. Ἐπισκεφθῆτε τὸ σαλόνι μας ὅπου θὰ βρῆτε τὰ τελευταῖα μοντέλα τοῦ Παρισιοῦ, θὰ θαυμάσετε τῆς ωραιότερες τουαλέττες ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὰ Μαγικὰ Παλάτια τῆς Μόδας στὸ Παρίσι.

Ὅταν μᾶς ἐπισκεφθῆτε θὰ σᾶς ἐξηγήσουμε πῶς μπορούμε παρὰ τὴν κρίσι νὰ σᾶς μεταβάλουμε σὲ ὡμορφοντυμένες πριγκήπισσες χωρὶς κόπο ἀλλὰ καὶ μὲ ἀφάνταστες εὐκολίες πληρωμῆς.

Ἔτσι θὰ πεισθῆτε πῶς τὸ παραμῦθ τῶν παιδικῶν σας χρόνων μπορεί καὶ σήμερα νὰ πραγματοποιηθῇ μὲ τὴν ἴδιαν εὐκολία ποὺ τὰ ὄνειρα τῆς φτωχῆς σταχτοπούτας γενήσανε πραγματικότητα !

Σᾶς περιμένουμε !

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

ΤΗΛ. 23-221